

ÁN MẠNG BẠCH TUYẾT

MINATO KANAE

Nguyễn Cường
& Nguyễn Minh Hạnh *dịch*

Thi thể nữ nhân viên xinh đẹp của công ty mỹ phẩm nổi tiếng được tìm thấy trong tình trạng cháy đen. Phóng viên tự do Akahoshi bắt đầu lần theo các manh mối, tự mình điều tra để lên bài cho một tuần san.

Các suy đoán lan truyền trên mạng, tin tức báo chí ngày càng đi quá xa. Nguồn thông tin hỗn loạn. Ác ý núp lùm dưới vỏ bọc ẩn danh và tâm lí đám đông. Trong kiệt tác trinh thám này, những câu chuyện ngồi lê đôi mách rốt cuộc sẽ hướng mũi dao tấn công về phía ai? Và đâu mới là sự thật?

Mục lục

Mục lục

Chương 1 Đồng nghiệp 1

< KANOU RISAKO >

Chương 2 Đồng nghiệp 2

< MITSUSHIMA EMI >

< SHINOYAMA SATOSHI >

< OZAWA FUMIAKI >

Chương 3 BẠN CÙNG LỚP

< MAETANI MINORI >

< OZAGI MACHIKO > - < SHIMADA AYA >

< ETOU SHINGO >

Chương 4 DÂN ĐỊA PHƯƠNG

< MATSUDA YOSHTE >

< TANIMURA YUTAKA >

< YATSUKA KINUO >

< TANIMURA YUUKO >

< MATSUDA FUKI >

< SHIRONO SATSUKI > - < SHIRONO KOZAFURO >

Chương 5 NGƯỜI TRONG CUỘC

< SHIRONO MIKI >

**TƯ LIỆU LIÊN QUAN ĐẾN “VỤ SÁT HẠI NỮ NHÂN VIÊN
VĂN PHÒNG Ở CÔNG VIÊN SHIGURETANI”**

TƯ LIỆU 1

TƯ LIỆU 2

TƯ LIỆU 3

TƯ LIỆU 4

TƯ LIỆU 5

TƯ LIỆU 6

TƯ LIỆU 7

TƯ LIỆU 8

TƯ LIỆU 9

TƯ LIỆU 10

DIỄN GIẢI - NAKAMURA YOSHIHIRO -

CHƯƠNG I

ĐÔNG NGHIỆP I

< KANOU RISAKO >

A lô, cậu còn thức không?

Đang ngủ à? Thế thì dậy ngay đi. Chuyện này nhắn tin không hết được. Tất nhiên, chuyện gấp, tin nóng đấy! Hôm nay ấy, lần đầu tiên trong đời cảnh sát đến gặp mình để thẩm vấn.

Vi phạm luật giao thông á? Không! Chẳng phải chuyện vớ vẩn đấy, mà mình cũng không làm gì sai cả.

...Chuyện về vụ án ở công viên Shiguretani cơ.

Không biết hả? Thế là cậu chưa xem tin tức rồi.

Tối hôm qua, tất cả các đài đều đưa tin âm ĩ về vụ phát hiện một cái xác trong khu rừng thuộc công viên Shiguretani thành phố T, tỉnh T. Nghe nói nạn nhân bị đâm mươi mấy nhát khắp cơ thể trước khi bị tẩm dầu thiêu.

Cậu biết vụ này không?

Chẳng biết chuyện ấy thì có can hệ gì tới mình nhỉ? Đúng rồi, hôm qua nghe tin thì mình chỉ ngạc nhiên chút đỉnh thôi, vụ việc kinh khủng như vậy lại xảy ra ở ngay thành phố mình đang sinh sống mà. Hiện trường cách chung cư nhà mình chưa tới ba mươi phút chạy ô tô, mình không hề nghĩ rằng có người quen nào đó của mình lại liên quan đến vụ án đó.

Lại còn bị cảnh sát tìm đến cơ quan hỏi chuyện nữa. Lúc nghe tin có cảnh sát đến, mình chỉ nghĩ chắc là cuối cùng đã tóm được kẻ trộm rồi. Cả khi trưởng phòng gọi “Này Kanou, đến đây rồi dẫn vào phòng họp, mình vẫn định nói về mấy cái bánh pudding bị lấy trộm đấy.

Cơ mà lí do cảnh sát đến lại là vì vụ ở công viên Shiguretani.

Đã thế họ còn nói nạn nhân là người của công ty mình nữa chứ. Mình chẳng hiểu bản thân dính phải trò đùa xấu tính của trưởng phòng hay bị làm sao, phải thử tự nhéo má xem có đang nằm mơ hay không.

Thế nhưng, khi nhìn thấy những người được giới thiệu là cảnh sát hình sự, mình liền nhận ra đấy không phải trò đùa nào hết. Hai anh cảnh sát trạc ba mươi, bốn mươi tuổi, tuy dáng người khá giống mấy ông chú ẻo lả ở công ty nhưng ánh mắt rõ ràng rất khác. Gặp phải ánh nhìn của hai người đó cùng một lúc, mình như chết trân tại chỗ luôn.

Mình đứng đờ người ra, nghe họ nói tên của nạn nhân.

... Là chị Miki Noriko.

Mình nhớ bản thân đã nhầm đi nhầm lại cái tên đó trong đầu mất một lúc. Cái tên ấy cực kì quen thuộc, thế mà càng nhầm mình lại càng cảm thấy xa lạ. Xa lạ đến nỗi cuối cùng mình không còn nhận thức được rằng đó là một cái tên, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Bởi vì nạn nhân đã bị sát hại theo một cách dã man mà mình khó có thể chấp nhận được nhất.

Trước đây mình từng kể với cậu ở chỗ làm có một chị vào trước mình hai năm, xinh đẹp cực kì rồi đúng không? Là chị ấy đấy.

Vì là người đẹp nên mới bị chuốc lấy thù hằn á? Đừng nói ngược nghịch như thế chứ. Chị Noriko không phải loại người đẹp rẻ tiền ấy đâu. Kể về sự tuyệt vời của chị ấy thì mình tin là có nói cả đêm cũng không hết.

Thế nhưng khi cảnh sát hỏi về chị ấy thì mình lại chỉ có thể trả lời những chuyện bình thường mà thôi.

Chị ấy là một đàn chị tốt bụng này, luôn quan tâm, chăm sóc đàn em này. Mình không thể nghĩ là có ai lại ghen tị với chị ấy.

Mình cảm thấy thế. Cảnh sát chắc hẳn sẽ bỏ ngoài tai mấy lời mình nói và dựa trên yếu tố tiên quyết rằng chị Noriko là một người đẹp để tìm kiếm những ai có thái độ ghen ghét với chị ấy thôi.

Nhưng mà nét đẹp của chị Noriko không chỉ nằm ở vẻ bề ngoài đâu nhé. Giống như Bạch Tuyết hay Lọ Lem, mọi nàng công chúa trong truyện cổ tích đều có tâm hồn trong sáng, đẹp đã phải không nào? Quá nửa số người trên thế gian này đều lớn lên cùng những câu chuyện đó như một lẽ đương nhiên, vậy tại sao họ lại mặc nhiên quy kết rằng trong thế giới thực, những người có sắc đẹp thường mang tâm địa xấu xa chứ.

Mặc dù bản thân mình cũng là một trong số đó.

Công ty mình mỗi năm đều bố trí các nhân viên nữ mới vào về từng phòng ban, hai người cùng một chỗ, và những tiền bối có hai năm kinh nghiệm thuộc cùng bộ phận sẽ giữ vai trò người hướng dẫn để chỉ bảo công việc trong vòng một năm. Nội bộ công ty gọi các cặp đôi như thế là “cộng sự”, nhưng mình nghĩ cậu cứ hình dung đến mối quan hệ sư phụ - đệ tử thì sẽ dễ hiểu hơn đấy. Hoặc là quan hệ kiểu đàn anh - đàn em trong hoạt động câu lạc bộ cũng được.

Người chịu trách nhiệm hướng dẫn không thể là các tiền bối vào làm việc trước có một năm được. Hoạt động câu lạc bộ hồi cấp hai, cấp ba cũng như thế mà. Nay nhé, những người vào

trước một năm thường ra vẻ ta đây là đàn anh đàn chị, hay thể hiện mình giỏi giang, ra oai với người mới vào; còn những người vào trước hai năm lại đối xử với bọn mình rất tử tế, không phải sao?

Cái này mình cũng không rõ tại sao, nhưng thường thì ta của năm thứ nhất sẽ không muốn bản thân trở thành kiểu người tiền bối trịch thượng như vậy, thế mà sang năm thứ hai lại hành xử y sì với đàn em khoá dưới. Rồi năm thứ ba mới trở nên dễ tính. Tóm lại là, năm thứ nhất thì bị dồn ép, năm thứ hai trả đũa và cuối cùng phải đến năm thứ ba mới bắt đầu có chút rộng rãi trong tình cảm. Có lẽ ở bất kì thế giới nào cũng cần phải đi theo giai đoạn, nếu không sẽ không thể trưởng thành được.

Đàn ông không thể ư? Đồ ngốc! Vì cậu đang làm cây bút tự do, công việc không dây dưa, ràng buộc nên mới có suy nghĩ như thế. Chứ cái thời lao vào đánh đấm nhau, lăn cả xuống để rồi sau đó lại nhìn nhau cười xoà đã qua lâu rồi. Cứ nhìn mấy tay đàn ông con trai ở công ty, mình lại nghĩ có lẽ nên thay đổi bộ Nữ (女) trong chữ Hán của “ghen tức” (嫉妬) thành bộ Nam (男) hết mới phải.

Thế này nhé, mấy người hay tụ tập, tung tin nói xấu người khác trong phòng pha trà là các nhân viên nữ. Nhưng mà này, dám mở miệng nói những điều đó trước mặt nhiều người thì vẫn bình thường chán. Mấy tay đàn ông thậm chí còn không có dũng khí làm điều đó, chỉ biết lên mạng sử dụng tên nặc danh viết vớ viết vẩn.

Thấy đồn là có cả một trang web ngầm^[*] của công ty. Tuy không phải là doanh nghiệp lớn được niêm yết trên phần thứ nhất^[*] của sàn chứng khoán, nhưng ổn định và thoải mái là điểm mạnh của Mĩ phẩm Hinode. Tin này mà lộ ra ngoài thì mất hết thanh danh cho mà xem.

Mình huyền thuyên lạc đề quá rồi. Cộng sự của mình là chị Noriko; một năm vừa qua, mình được chị giúp đỡ rất nhiều.

Lúc đầu, khi nghe giới thiệu về chị Noriko, mình đã không thể cất nỗi lời chào vì chị ấy quá đẹp. Nay, mình nhớ có người từng nói rằng không được lên tiếng trước với người có vị trí cao mà. Cảm giác lúc đó kiểu như những tay quý tộc đang đứng đợi để được Vương hậu Marie Antoinette^[*] cất tiếng gọi trong cung điện Versailles^[*] ấy, à không phải, có lẽ đó là cảm giác của một thường dân, không, một tên nô lệ bị dẫn đến thì đúng hơn. Mình đã suýt khóc đấy, mất bao công sức mới được vào đây làm việc, ấy vậy mà sao tương lai lại mịt mù thế cơ chứ.

Mình phát ghen với cái Mi, con bé ấy vào công ty cùng đợt và được bố trí cùng phòng với mình. Bởi cộng sự của nó là chị Shirono Miki, chị ấy có vẻ rất tử tế, khuôn mặt ngây thơ, chất phác. Đúng, đúng, đều là Miki cả.

Cùng đọc là “Miki”, nhưng viết ra thì chữ Hán trong họ Miki của chị Noriko là ba cái cây (三木), còn tên Miki của chị Shirono lại mang nghĩa nàng công chúa xinh đẹp (美姫). Do hai hình ảnh hoàn toàn trái ngược nhau và dễ nhầm lẫn nên tất cả mọi người đều gọi chị Miki Noriko là Noriko, còn chị Shirono Miki là Shirono.

Nhưng mà chỉ chưa đầy một tuần, mình đã dần cảm thấy bản thân thật may mắn vì có chị Noriko là cộng sự.

Cách chỉ bảo công việc của chị Noriko rất xác đáng. Những lúc hết việc thì chị ấy hay dẫn mình tới mấy nhà hàng thời thượng mời ăn, còn thường xuyên tặng mình quà nữa.

Chị Noriko nói vì đang sống cùng gia đình nên không mua khi phải dùng đến tiền bạc. Nhưng chị ấy thích mua sắm, bảo rằng tặng quà cho người khác là một cái gì đó giống như sở thích vậy. Mình cũng muốn được thử nói mấy câu như thế. Tiền lương hiện tại của mình hầu như chỉ đủ trang trải tiền nhà và sinh hoạt phí hằng tháng thôi.

Những thứ chị Noriko tặng mình khi là túi xách, lúc thì khăn tay, tuy không phải là các món hàng hiệu nổi tiếng nhưng đều rất tốt và dễ sử dụng. Khi đi ăn uống cũng vậy, những quán chị ấy đưa mình đến tuy không quá sang trọng, nhưng không khí thoải mái, đồ ăn thì rất ngon. Chị ấy bảo bản thân thích rượu nhưng tần suất lượng không tốt, nên ở mỗi quán chị ấy sẽ tìm kiếm loại rượu phù hợp nhất với bản thân, chị ấy cũng cho mình uống chung loại rượu ưa thích của chị ấy nữa.

Mình còn được chị Noriko dạy cho cách trang điểm và hướng dẫn lựa chọn trang phục nhé. Quần áo của mình toàn đồ không thương hiệu, nên có lần cao hứng, mình đã nói là không cần mua cái đồ hiệu đồ hiếc gì cả. Nghe thế, chị ấy khuyến mình rằng không phải cứ mua đồ đắt tiền là tốt, nhưng vẫn nên chuẩn bị cho bản thân một bộ để dành cho những dịp thật quan trọng. Nói ngắn gọn là cái gì ra cái đó.

Với mình thì đó chính là chiếc đầm hàng hiệu nổi tiếng của Pháp mình mua tại cửa hàng thời trang tuyển chọn^[*] chị Noriko giới thiệu.

Mình chẳng qua chỉ là một đứa con gái quê, lên đại học thì học trường công lập của địa phương, đến khi đi làm lại chui vào một công ty nằm tại chỗ còn hẻo lánh hơn nữa trong tỉnh, hoàn toàn không có cơ hội đặt chân tới chốn phồn hoa đô hội. Thế nhưng, khi ở bên cạnh chị Noriko, dù có ở nông thôn, mình vẫn cảm thấy bản thân đang dần trở thành một cô gái trưởng thành đầy bóng bẩy.

Cậu thấy buồn cười hả? Vì nó khác với hình ảnh cô nữ sinh trung học quê mùa ngày trước của mình mà nhỉ.

Nhưng mà cứ được người khác đối xử tốt mãi như thế cũng không hay, đúng không nào? Thế là sau khi nhận được khoản tiền thưởng đầu tiên, mình đã ngỏ ý thết đãi chị ấy một bữa. Cậu biết chị Noriko đã nói gì khi mình mở lời mời không?

Em không cần trả ơn chị như thế. Hồi mới vào, chị cũng được cộng sự của mình đối xử rất tốt. Chị ấy năm ngoái đã lấy chồng và nghỉ việc ở công ty rồi, nhưng đó là một người phụ nữ cực kì tốt bụng. Chị thực sự thấy may mắn vì vào công ty này và gặp được người như thế. Chị muốn trở thành người như chị ấy và chỉ đang bắt chước những gì chị ấy đã làm thôi. Vì vậy Risako này, nếu em muốn trả ơn thì sau này nếu có làm cộng sự dạy dỗ đàn em, hãy đối xử tốt với em ấy là được.

Cậu thấy chị ấy tuyệt vời không? Chết chúa! Mình sắp khóc đến nơi rồi!

Đấy, mình đã được chị ấy lo lắng, chăm sóc suốt như thế đấy. Có lẽ người hiểu mình nhất kể từ khi trưởng thành chính là chị Noriko.

Chắc cậu còn nhớ, mình rất khá môn toán nhưng do cẩu thả nên hay sai sót linh tinh. Đến cả điểm đó mà chị ấy cũng nhanh chóng nhìn ra, mỗi lần đều kiểm tra hoá đơn, sổ sách giúp. Mình nghĩ nhờ thế mà đến giờ mình mới có thể chưa để xảy ra sai sót gì lớn lắm. Thời buổi này, mới tốt nghiệp xong chân ướt chân ráo đi làm mà bị đuổi việc thì tương lai coi như chấm hết.

Không chỉ công việc đâu nhé, cả sở thích của mình chị ấy cũng rất quan tâm và đoán trúng phóc, mặc dù chưa trực tiếp hỏi đến bao giờ. Cậu còn nhớ tin nhắn hôm trước mình gửi nói về chuyện dạo này mình đang kết Anh em Serizawa không? Mình còn bảo là cuối tuần có buổi hòa nhạc ở Tokyo, nên nếu tiện thì thử đi xem ấy. Thực ra mình cũng không mong là cậu sẽ đi, nhưng ít nhất cậu đã thử tìm hiểu trên Youtube xem thế nào rồi chứ hả? Chưa á? ... Tệ quá đấy!

Không phải là nghệ sĩ hài đâu. Đó là Serizawa Yuuya và Serizawa Masaya, hai anh em nghệ sĩ violin đang rất được phái nữ tầm hai mươi, ba mươi tuổi yêu thích. Họ ra tới năm album rồi và có cả fan club nữa.

Mình và violin không ăn nhập gì với nhau á? Có vẻ đúng thế thật. Mình ngày xưa đều có duyên gì với mấy thú vui về văn hoá văn nghệ đâu.

Cuối năm vừa rồi, đúng vào giai đoạn cực kì bận rộn, chị Noriko tặng mình một đĩa CD nhân dịp Giáng Sinh. Mình tuyệt nhiên không hứng thú gì tới thể loại nhạc cổ điển, và dù đã

chắc mẩm lần này chị ấy sẽ đoán sai, nhưng khi vừa bật đĩa lên nghe thử, không hiểu sao nước mắt mình cứ thế lã chã rơi.

Mình cảm thấy như đang được che chở trong một vòng tay ấm áp, được động viên, an ủi rằng mọi thứ đều ổn cả. Đắm chìm trong những âm thanh êm dịu đó, mình xúc động vô cùng, hoá ra đây chính là hơi ấm mình đã tìm kiếm bấy lâu nay.

Đã thế, hai anh em họ đều rất bảnh trai nhé. Ghép hai chữ Hán đầu tiên trong tên của hai người lại sẽ được từ “yuuga” chữ Ưu và chữ Nhã ấy, có nghĩa là thanh tao và lịch lâm. Quả nhiên ở hai người họ toát lên phong thái như vậy thật. Người anh Yuuya năm nay hai mươi sáu, hơn mình ba tuổi, còn Masaya hai mươi ba tuổi bằng mình. Mình thích Yuuya hơn. Cách chơi đàn tinh tế của Masaya hợp gu mình, nhưng cậu ta sinh tháng Hai nên thôi, cho qua. Dù là đồng niên nhưng cứ kém tuổi thì nhất định không được. Hồi cấp ba mình và cậu tay chơi thân, nhưng lí do mình không hò hẹn với cậu là vì sinh nhật của mình sớm hơn cậu tận ba tháng.

Giờ mới nói thì có ích gì á? Xin lỗi! Xin lỗi nhé!

Mình rất muốn đi xem buổi hòa nhạc đó một lần, nhưng chắc gì họ đã chịu đến cái vùng quê nửa mùa này cơ chứ.

Hôm nay vì nhớ chị Noriko, mình quyết định sẽ bật đĩa CD đó nghe khi ngủ.

Nhưng có lẽ mình cũng chẳng ngủ được đâu. Thật sự, tại sao một người tốt như thế lại bị sát hại chứ? Nghe mình nói đến đây chắc cậu cũng có suy nghĩ tương tự đúng không?

Đàn ông? Ý cậu là người yêu của chị Noriko á?

Chuyện này thì mình chưa từng nghe qua. Mặc dù được đồi xử rất tử tế, nhưng mình không thể hỏi han về chuyện riêng tư của chị ấy được. Người ta vẫn nói càng thân thiết càng phải giữ ý đấy thôi. Chị Noriko chưa từng chủ động nhắc tới chuyện yêu đương, cũng chưa từng hỏi mình có người yêu hay chưa. Chị ấy không phải là người hay nói về mấy chuyện suồng sã như thế.

Dường như chị ấy chỉ quan tâm tới những thứ giúp tâm hồn thêm phong phú thôi, kiểu mấy món đồ đẹp hay những món ăn ngon chẳng hạn. Nói thế chứ mình không tưởng tượng được một người xinh đẹp như chị ấy lại không có người yêu. Nhưng mình nghĩ xung quanh đây chẳng có ai hợp với chị Noriko cả. Ở công ty thì mình có thể khẳng định ngay là không có.

Kẻ bám đuôi à? Mình không thấy chị ấy có vẻ đang gấp vấn đề với mấy chuyện như thế, nhưng với một người xinh đẹp như vậy thì cũng có khả năng lắm.

Nhất định thủ phạm là một kẻ bất bình thường. Mong cảnh sát mau mau tóm cổ hắn. Mình hận hắn suốt đời. Hắn là kẻ đã cướp mất một người quan trọng của mình mà.

Có lẽ mình sẽ chẳng thể gặp được người như chị Noriko thêm lần nào nữa. Mình muốn tiếp tục được ở bên chị ấy, tiếp tục được chị ấy bảo ban, dạy dỗ. Chị ấy hứa tuần sau sẽ dẫn mình đi thưởng thức món đậu phụ ngon tuyệt, vậy mà giờ lại trở thành cuộc nói chuyện cuối cùng của cả hai rồi.

Đậu phụ ăn không đã bụng á? Này, này, mình ghét đấy nhé. Giống hệt kiểu ăn nói của tổ trưởng Shinoyama chõ mình.

Chắc cậu vẫn còn nhớ cứ đến quán nhậu là kiểu gì mình cũng gọi món đậu phụ chiên giòn^[*] đầu tiên. Mấy hôm trước, khi đi ăn cùng các anh chị trong phòng, mình cũng làm y chang như vậy. Vì thấy bảo trong thực đơn định sẵn không có món đấy mà. Cũng vì đã khá thân quen với mấy người trong công ty nên mình mới lần đầu tự mình gọi món. Ấy vậy mà tên tổ trưởng Shinoyama tương ngay cho một câu rất khó chịu, “con gái thường thích mấy cái thứ ăn không đã bụng như đậu phụ đậu phiếc nhỉ”. Mình cứ tưởng tên này là người tuyệt vời lắm nên hơi sốc một tí.

Ngay lúc đấy, chị Noriko liền nói chị ấy cũng thích ăn đậu phụ và mời mình tuần sau đi luôn, vì chị ấy biết có một quán đậu phụ rất ngon. Nghe nói ở đó có món đậu phụ vừng chiên giòn^[*]. Miếng đậu phụ nóng hổi vừa cho vào miệng là tan ngay trên đầu lưỡi, hương vị đậm đà của hạt vừng ngập tràn trong miệng. Trời ơi! Chỉ tưởng tượng thôi đã sắp ứa nước miếng ra rồi. Nhưng mình chưa hỏi tên quán là gì.

Gì? Cậu tìm giúp mình hả? Đúng là nên gọi điện cho cậu mà. Mình vẫn biết chỉ có cậu mới chịu lắng nghe những gì mình nói. Mình thấy nhẹ nhõm hơn nhiều rồi. Cảm ơn nhé!

Đi cùng á? Ý cậu là cậu sẽ đến chở mình? Chắc cậu có hứng thú với vụ án này rồi chứ gì. Mà này, cậu không được bàn tán về chuyện hôm nay trên Man-malo, viết lên blog cá nhân, hay thậm chí bán thông tin cho mấy cuốn tạp chí, tuần san đâu nhé!

Đây không phải kiểu vụ án mà có thể cư xử một cách vô trách nhiệm như thế đâu. Cậu hiểu ý mình chứ?

Thôi, mình cúp máy đây! Ngủ ngon nhé!

* * *

A lô, mình đây! Có thêm tin về vụ án mạng ở công viên Shiguretani rồi!

Trời ơi, thấy bảo chị Noriko bị sát hại chỉ vài giờ sau khi chia tay mình. Giật mình luôn. Giờ tay mình vẫn đang run lẩy bẩy, đánh rơi điện thoại đến nơi rồi đây này.

Được rồi, yên tâm, mình sẽ kể đầy đủ đầu đuôi câu chuyện cho cậu.

Đầu tiên nhé, như cậu cũng biết qua các bản tin thời sự rồi, một thi thể không rõ danh tính được phát hiện trong khu rừng thuộc công viên Shiguretani vào sáng sớm hôm thứ Hai, ngày bảy tháng Ba tuần này. Nghe nói người phát hiện là một cặp vợ chồng già đang trên đường đi hái rau dại trên núi. Những thông tin ban đầu được phát sóng trong bản tin thời sự buổi trưa, đến tối cùng ngày thì bắt đầu xôn xao. Thi thể được công bố là của chị Noriko trong bản tin sáng thứ Tư, ngày mùng chín, nhưng thực chất người ta đã xác định được danh tính nạn nhân vào sáng thứ Ba, ngày mùng tám rồi, và ngay tối hôm đó mình đã gọi điện cho cậu.

Nghe nói danh tính nạn nhân được xác định nhanh chóng như vậy vì gia đình nạn nhân đã gửi đơn yêu cầu tìm kiếm.

Cảnh sát đến công ty, tìm gặp mình và những người gần gũi với chị Noriko để thẩm vấn vào chiều thứ Ba còn gì. Có một chi tiết mình đã không nói với cậu trong cuộc điện thoại lần trước, khi ấy mình nghĩ chị Noriko đi đến công viên Shiguretani và bị giết ở đó vào cuối tuần.

Công viên Shiguretani cách công ty bọn mình chừng ba mươi phút chạy ô tô. Đi bộ thì chắc phải mất tầm bốn tiếng. Mỗi năm một lần, vào mùa thu, phòng Phúc lợi xã hội của công ty lại tổ chức sự kiện “Đi bộ tới Shiguretani”, mình cũng từng tham gia. Chỉ đi bộ từ công ty đến công viên, ăn cơm hộp ở đó rồi quay về thôi. Công viên này ngoài hàng cây lá đỏ rất đẹp thì chẳng có gì chơi cả.

Chị Noriko từng nói nơi đây khiến chị ấy có cảm giác như tâm hồn mình được gột rửa. Hình như chị ấy còn có hứng thú với những chuyện tâm linh thì phải.

Thế nên mình mới cho rằng chị ấy đã chủ động đi tới công viên Shiguretani, rồi bị ai đó tấn công tại đấy.

Nhưng mà hôm nay, cảnh sát hình sự lại tới và yêu cầu kể lại chi tiết những chuyện xảy ra tối hôm thứ Sáu tuần trước, mình mới biết thời điểm tử vong ước tính của chị ấy là lúc đó.

Nghe nói tới tận nửa đêm thứ Sáu chị Noriko cũng không về nhà, đơn yêu cầu tìm kiếm được nộp vào tối Chủ Nhật. Việc cô con gái hai mươi lăm tuổi qua đêm ở nhà người khác vào cuối tuần mà không báo trước khiến gia đình phải nộp đơn yêu cầu tìm kiếm khi ngày nghỉ còn chưa kết thúc cho thấy hằng ngày chị ấy sinh hoạt đúng nguyên tắc và có nề nếp đến thế nào.

Như mình đây chẳng hạn, vừa sống xa cha mẹ, lại hầu như không liên lạc gì vì ai cũng hiểu không có tin tức gì nghĩa là đang sống khoẻ, nên bây giờ có bị thủ tiêu ở đâu đó đi chăng nữa thì có lẽ cũng chẳng ai để ý nhận ra. Nhưng mà từ hồi vào công ty đến giờ, mình không nghỉ làm, cũng không đi muộn buổi nào, nếu hết tuần mà chưa vác mặt đi làm, có khi người ta cũng để ý đấy.

Đến tận thứ Hai, chị Noriko vẫn nghỉ làm không có lí do nên mình mới lo lắng. Mình chưa từng nghĩ tới việc chị ấy bị giết hại.

Quay lại câu chuyện tối hôm thứ Sáu, hôm đó phòng mình có bữa liên hoan. Mục đích là chia tay chị Mayama. Chị này hơn mình bốn tuổi, nhân dịp sắp sinh em bé nên quyết định nghỉ việc luôn. Nghe bảo thực ra chị ấy chỉ muốn nghỉ sinh thôi, nhưng hình như bị bên trên ép nghỉ việc.

Dường như vì thế mà trưởng phòng của bọn mình cũng cảm thấy đôi chút tội lỗi hay sao ấy, dứt khoát yêu cầu tất cả mọi người phải tham gia. Thế là hôm đó, riêng phòng bọn mình không phải làm thêm. Tầm hơn sáu giờ một chút, tất cả rời công ty đến điểm hẹn là quán nhậu Suishagoya ở gần đó, đúng sáu rưỡi thì buổi liên hoan bắt đầu.

Mà này, mình kể cho cậu nghe chuyện gọi món đậu phụ chiên giòn rồi đúng không? Lúc đấy đấy!

Sau tăng một kéo dài khoảng hai tiếng, mọi người thống nhất đi tiếp tăng hai ở quán karaoke Utauta đối diện quán nhậu. Lúc đó chị Mayama nói là tất cả mọi người cùng quẩy hết mình lên, nên mấy người kém tuổi, đặc biệt là nhóm nhân viên

nữ bị đặt vào thế không tham gia không được. Thế nhưng chị Noriko lại lấy lí do hơi sốt, xin lỗi chị Mayama rồi ra về ngay sau tăng một.

Vì là cộng sự nên lúc đó mình định lấy lí do tiễn chị Noriko rồi về luôn, nhưng bị cái Mi rủ rê dai dẳng dữ quá. Cuối cùng mình tham gia tới tận tăng ba ở quán ăn nhẹ Yumeshibai phía sau công ty. Vì bị trưởng phòng ép uống nhiều quá nên mình say khướt, nằm bếp suốt hai ngày cuối tuần, nhưng giờ thì mình lại thấy cảm ơn cái Mi.

Không phải bởi vì mình và cái Mi có chứng cứ ngoại phạm tối thứ Sáu đâu.

Trời ơi! Chán chết đi được mấy cái chứng cứ ngoại phạm này! Mình và cái Mi làm gì có lí do gì để giết hại chị Noriko đâu.

Thế nhưng, những người khác trong công ty, nhóm đã tham gia tăng hai với tăng ba hôm đó tỏ ra nhẹ nhõm trong lòng lầm. Còn mấy người ra về sau tăng một thì dù chẳng bị ai hỏi đến, nhưng ai nấy đều ra sức giải thích cho bản thân, rằng tối hôm đó nào là về thẳng nhà luôn, bật tivi xem chương trình gì, kể chi tiết đến cả nội dung nào là say bí tỉ phải tạt vào quán cà phê ở trước cửa nhà ga mua cái này cái kia hết bao nhiêu tiền để uống cho già rượu...

Có mấy người còn lập danh sách những người bỏ về sau tăng một rồi xôn xao bàn tán xem ai là người khả nghi nhất nữa. Khi biết chị Noriko bị giết hại, tất cả đều tỏ ra đau đớn, nghiêm trọng này nọ lắm, nhưng chỉ hai, ba ngày sau đã xuất hiện ngay nhóm người bắt đầu coi vụ việc là thú vui rồi.

Thực sự không còn gì tệ hơn.

Nhưng theo suy đoán của mình, có lẽ thủ phạm không phải người trong công ty. Bởi vì ở công ty, mình là người gần chị Noriko nhất, nhưng khi chuyện như thế này xảy ra, nếu thủ phạm là người trong công ty, chắc chắn người ta sẽ nghĩ ngay đến mình, không phải sao?

Dù vậy, đây có vẻ không phải là hành vi phạm tội mang tính ngẫu nhiên.

Các chuyên gia trên bản tin thời sự đã giải thích rằng từ việc hung thủ tẩm dầu và đốt nạn nhân sau khi đâm mười mấy nhát, có lẽ nên nhìn nhận đây là hành vi phạm tội được lên kế hoạch từ trước.

Nếu vậy thì có thể hung thủ đã phục sẵn chị Noriko ở đâu đó. Nghe nói chị Noriko không phải bị sát hại ở một nơi khác rồi được đưa đến công viên Shiguretani, mà bị giết tại chính nơi phát hiện thi thể, như thế tức là cho đến lúc đặt chân đến công viên Shiguretani, chị ấy vẫn còn sống. Chị ấy đã được đưa đi bằng ô tô, vì rõ ràng không thể đi bộ tới đó.

Không biết chị ấy chủ động đồng ý lên xe hay là bị bắt ép tổng lên xe nữa.

Quãng đường từ công ty đến nhà chị Noriko mất mười lăm phút đi bộ từ công ty đến ga S, mười phút đi tàu từ ga S đến ga G gần nhà chị ấy nhất, thêm ba phút đi bộ từ ga G về nhà.

Trong trường hợp bị ép lên xe, mình nghĩ khả năng cao là quãng đường giữa công ty và ga S, vì khu vực đó có vẻ khó bị chú ý nhất. Thế nhưng, tối hôm thứ Sáu bọn mình đã tới quán Suishagoya mà. Quán này cách công ty cỡ năm phút đi bộ và

nằm ở phía ngược đường với nhà ga. Nếu đã rình sẵn thì đợi ở chỗ nào nhỉ.

Hơn nữa, chị Noriko hàng ngày thường rời công ty vào khoảng bảy giờ, nhưng hôm đó hơn sáu giờ bọn mình đã xuất phát, sau đó ra khỏi quán Suishagoya lúc hơn tám rưỡi. Dù lén lút theo dõi để tấn công cũng đâu thể quyết định được thời gian. Không biết liệu đó có thực sự là hành vi phạm tội theo kế hoạch không nhỉ? Hay thủ phạm đã biết về buổi liên hoan này từ trước?

Nếu thế thì rõ ràng đáng nghi nhất phải là người trong công ty, thậm chí là người cùng phòng không biết chừng. Ôi chán quá đi mất! Mình sắp mất hết niềm tin vào con người rồi!

Có khả năng ai đó chỉ định thời gian rồi gọi chị ấy ra ngoài sao? Phải rồi, cũng có thể lầm.

Lúc xin phép ra về sau tăng một, chị Noriko lấy lí do bị sốt, nhưng thực chất là vì đã bị ai đó gọi ra gặp mặt. Như vậy tức là chị ấy đã chủ động làm theo lời của thủ phạm và bước lên ô tô.

Vậy thì giả thuyết có kẻ bám đuôi không tồn tại nữa rồi?

Cứ cho là thủ phạm đã có hành động bám đuôi chị Noriko đi, tức là chị ấy hoàn toàn không để ý gì tới chuyện đó. Mà dù không phải là bám đuôi chẳng nữa, thì thủ phạm hẳn phải oán hận chị Noriko nhiều lắm, nhiều đến nỗi muốn ra tay sát hại cơ mà. Thế nhưng chị ấy hoàn toàn không nhận ra, thậm chí còn không hề phòng bị, thoái mái đến mức đồng ý ra chỗ hẹn gặp vào buổi tối.

Không biết trong điện thoại của chị ấy còn lưu lịch sử cuộc gọi không nhỉ? Nhắc mới nhớ, đồ đặc, tư trang của chị Noriko

giờ vẫn chưa biết như thế nào. Hôm đó chị ấy mang cái túi nào nhỉ...

À đúng rồi! Mình để ý thấy một chi tiết hết sức quan trọng.

Hôm thứ Sáu, chị Noriko đã mang túi xách hàng hiệu, lại còn mặc bộ đồ ưng ý nhất dành cho những dịp quan trọng nữa. Mình không nhầm đâu. Đợt trước mình được chị ấy dẫn đến một cửa hàng thời trang tuyển chọn. Tại đây có một bộ đồ len mình vừa nhìn đã ưng mắt ngay, nhưng chị Noriko lại cầm lên trước, khen màu sắc đẹp rồi cứ thế chọn mua luôn, nên mình đành bỏ cuộc.

Mà dù sao thì bộ đó cũng có vẻ hơi chật với mình.

Chị ấy đã mặc đúng bộ đấy. Mình cũng hơi hối hận một chút vì đã không mặc chiếc váy mua ở cùng cửa hàng đó. Nhưng nghĩ kĩ thì dù là buổi tiệc chia tay, mình không phải nhân vật chính, với lại cũng chỉ là bữa liên hoan thông thường ở quán rượu rẻ tiền, kiểu quán nhậu nướng đồ trên bếp ngay trước mặt khách nên mùi thức ăn bám đầy vào quần áo, chẳng có gì hay ho cả.

Mà có khi không phải chị Noriko bị gọi ra, biết đâu ngay từ đầu chị ấy đã có hẹn gặp với ai đó cũng nên. Một ai đó đặc biệt khiến chị ấy phải để ý, chau chuốt lựa chọn mặc bộ đồ ưng ý nhất. Lại vào cuối tuần nữa chứ. Có thể bữa tiệc chia tay mới là kế hoạch được thêm vào sau. Đúng là người yêu rồi.

Ý cậu là chị Noriko bị chính người đặc biệt đó xuống tay giết hại ư?

Thế thì tội nghiệp chị ấy quá.

Này, mình có nên kể chuyện quần áo vừa rồi với cảnh sát không nhỉ?

Nên tìm cách moi ít thông tin về điện thoại hay đồng hồ đạc tư trang khác của chị ấy thì hơn á? Tại sao mình lại phải làm mấy việc kiểu điều tra trinh thám ấy chứ? Nhưng mà mình hơi băn khoăn, vì theo những tin tức liên tục được cập nhật trên các bản tin thì cũng chưa có tiến triển gì lớn, không biết quá trình điều tra đang diễn ra đến đâu rồi nữa.

Thôi được rồi, mình sẽ kể cho cảnh sát vụ quần áo.

Đương nhiên, tất cả những gì hôm nay mình kể cho cậu cũng nghiêm cấm công khai nhé. Mình sẽ kiểm tra Man-malo với blog thường xuyên đấy.

À mà này, khi nào cậu sẽ đến chỗ mình vậy? Cậu có thể nghỉ nhà mình, nên khi nào chốt được ngày thì báo mình biết nhé. Thế nhé! Hẹn gặp lại! Chúc ngủ ngon!

* * *

A lô! Là mình! Có tin giật gân đây!

Tối hôm qua, cái Mi đến ngủ ở nhà mình đấy. Nó đã hỏi kiểu: “Tớ đến nhà Risako làm vài chén được không?” Nó hiện đang sống cùng bố mẹ đẻ, có vẻ gia đình nhà này khá cổ hủ, con gái mà bia rượu là bố mẹ tỏ ra khó chịu liền. Nhưng lần này mình biết ngay mục đích của nó không phải là uống rượu, mà nó muốn nói chuyện về vụ án cơ.

Mình nghĩ vì cái Mi không thân thiết với chị Noriko bằng mình, không bị cảnh sát thẩm vấn lấy lời khai nên nó rất muốn

biết cảnh sát đã hỏi mình những gì, rồi mình có thông tin liên quan đến vụ án không... Nó là đứa thích buôn dưa lê mà. Là nhân viên mới, nhưng nó đã chắc chắn ở vị trí thành viên quan trọng của hội chị em phòng pha trà rồi.

Cái Mi là dân vùng này, nên các tin tức kiểu tình hình gia đình cấp trên nó cũng dễ dàng moi móc được. Vì thế mà nó hay kể cho mình mấy chuyện như ai đang bí mật gắp gỡ ai này... Nhưng lần này có vẻ mình mới là người nắm giữ nhiều thông tin hơn, khiến nó cảm thấy cay cú không biết chừng. Nghĩ đến điều đó mình lại thấy bản thân có chút ưu thế.

Thế mà vừa bước chân vào nhà, cái Mi chẳng hỏi han gì mình cả, cứ thế bắt đầu “triển khai bài luận nâng cao” về suy đoán của nó. Thậm chí nó còn chỉ ra thủ phạm luôn cơ.

... Nó bảo chị Shirono Miki chính là thủ phạm giết hại chị Noriko.

Căn cứ đầu tiên là việc tối hôm thứ Sáu đó, chị Shirono cũng về ngay sau tăng một. Chị Mayama, nhân vật chính của bữa tiệc chia tay hôm ấy, trước đây từng là cộng sự của chị Shirono. Thế nên lẽ đương nhiên chị Shirono phải ở lại tới cuối cùng rồi, ấy vậy mà khi tăng một vừa mới kết thúc, chị ấy liền vội vã bỏ về, chẳng buồn chào tạm biệt chị Mayama. Hình như nó rất băn khoăn về chuyện này, không hiểu vì sao chị ấy lại hành động như vậy.

Vả lại, chị Shirono tuần này nghỉ làm suốt. Nghe nói sáng hôm thứ Hai, chị ấy gọi điện đến công ty báo là tình hình sức khoẻ của mẹ không tốt, xin nghỉ đến hết tuần. Lúc đó trưởng phòng nghe điện thoại cũng tỏ ra khó chịu, nhưng chị ấy chỉ

nói cùt lùn là “nguy kịch” rồi dập máy luôn nên trưởng phòng chỉ còn cách miễn cưỡng chấp nhận.

Bản thân mình cũng chỉ biết tin chị Shirono xin nghỉ dài hạn khi đọc thông báo trên bảng tin ở công ty, thực sự mình không hề nghĩ là chị ấy lại xin nghỉ đột ngột đến như thế.

Nhưng chỉ có vậy mà đã kết luận chị Shirono là thủ phạm thì kể cũng hơi kì, đúng không? Biết đâu chị ấy vội vàng bỏ về tối hôm thứ Sáu là vì nhận được liên lạc từ gia đình về bệnh tình của mẹ chị ấy thì sao. Có khi giờ này chị ấy đang vừa chăm sóc mẹ vừa xem thời sự, rồi ngạc nhiên khi biết tin về chị Noriko cũng nê.

Thế nhưng cái Mi cứ luôn mồm khẳng định chị Shirono là thủ phạm.

Chị Shirono sống ở khu chung cư gần công viên Shiguretani và hằng ngày đi làm bằng xe riêng. Điều đó mình cũng biết. Hồi mới vào công ty, có lần mình được chị ấy lái xe chở đi mua đồ điện mà, lúc ấy mình còn hỏi chị ấy là tiền đồ xe có đắt lắm không.

Chị ấy bảo: “Vì đó là khu chung cư cách nhà ga khá xa nên tiền thuê rẻ, tính cả chi phí đồ xe có khi vẫn còn rẻ hơn khu nhà chỉ cách công ty vài phút đi bộ của Kanou ấy chứ.” Nhưng mình đâu ngờ chị ấy lại sống ở khu vực quanh công viên Shiguretani.

Nếu là xe của chị Shirono thì chị Noriko hẳn sẽ bước lên mà không chút cảnh giác. Xe đi về phía công viên Shiguretani cũng chẳng có gì đáng ngờ. Đến khi phát hiện ra có vấn đề thì xung quanh đã vắng lặng, không thể tìm kiếm sự giúp đỡ nữa. Chị

Noriko đã bị thả xuống ở công viên Shiguretani, lôi vào trong rừng rồi sát hại dã man.

Cái Mi suy luận như vậy đấy.

Nhưng mà nhé, cho dù suy luận đó về mặt vật lí khá là có khả năng, nhưng rõ ràng điều quan trọng ở đây là động cơ giết người, phải không?

Chị Shirono vào công ty cùng đợt với chị Noriko, theo mình thấy thì hai người có vẻ rất thân thiết. Mình nói lúc nãy rồi đấy, người mở lời nhờ chị Shirono đánh xe đưa mình đi mua đồ điện chính là chị Noriko, còn chị Shirono thì đi mua cùng mình không chút khó chịu. Thậm chí có lần chị Noriko, mình, chị Shirono và cái Mi, bốn người cùng nhau đi ăn trưa nữa.

Mặc dù vậy, cái Mi lại tự tin nói rằng có động cơ hẳn hoi.

Rõ ràng là hận thù, ghen ghét vì yêu đương mù quáng. Mùa xuân năm ngoái, hồi mới vào công ty, mình có nghe nói chị Shirono và tổ trưởng Shinoyama đang hẹn hò. Đúng, đúng, cái tên trêu chọc mình vụ đậu phụ chiên giòn ý. Tên này tầm hai tám, hai chín tuổi gì đó, bề ngoài thì thuộc loại khá được trong công ty, lại rất được lòng các chị em nên việc anh ta hẹn hò với chị Shirono quả thật là rất khó tin.

Chị Shirono không xấu nhưng cũng không xinh xắn, đáng yêu, chỉ là một cô gái thực sự bình thường và giản dị. Dù cái Mi biết nhiều thông tin thật, mình vẫn thắc mắc liệu chuyện hẹn hò đó có phải tin đồn nhảm hay không. Nhưng cái Mi nói là nó nghe trực tiếp từ chính chị Shirono luôn. Cậu biết chị ấy đã nói gì khi cái Mi trưng ra vẻ mặt không thể tin nổi với chị ấy không?

“Đàn ông ấy mà, chỉ cần cho ăn mấy món tự nấu khoảng ba lần là rơi vào tay mình ngay thôi.”

Ra vậy. Đúng là chị Shirono hầu như ngày nào cũng tự tay làm cơm hộp mang đến công ty, nhưng đó là những hộp cơm được chuẩn bị công phu, hoàn toàn không dùng thực phẩm đông lạnh hay thực phẩm nấu sẵn. Chúng cầu kì tới mức tưởng như có thể ăn toàn bộ ba mươi món mỗi ngày chỉ với một hộp cơm đó vậy. Mình từng khâm phục chị ấy do có thể cố gắng đến thế vì bản thân, nhưng có lẽ sự thật là chị Shirono làm cho hai người, một phần dành cho tổ trưởng Shinoyama.

Nhưng mà nhé, hình như hè vừa rồi hai người họ đã chia tay. Nghe chừng cái Mi cũng không hỏi được nguyên do, nhưng nó bảo rằng: “Đối phương mà là chị Noriko thì đành chấp nhận thôi.”

Chị Noriko không mang cơm hộp đến công ty nên mình không rõ tay nghề nấu nướng của chị ấy thế nào, nhưng với sự am hiểu về ẩm thực đến mức đó, chắc hẳn chị ấy cũng tự mình nấu ăn được, mà như thế thì chị Shirono không có cửa nào chiến thắng cả.

Thông tin tổ trưởng Shinoyama hẹn hò với chị Noriko quả cũng bất ngờ thật, nhưng có lẽ anh ta chỉ yêu đơn phương chị Noriko nên đã chia tay chị Shirono. Tổ trưởng Shinoyama có nổi tiếng mấy cũng không tương xứng với chị Noriko.

Cơ mà hò hẹn được với người tầm cỡ như tổ trưởng có vẻ rất khó khăn, nên sau khi chia tay, chị Shirono níu kéo dữ lắm. Chị ấy vốn không phải người dễ xúc động nên bề ngoài thì vẫn tiếp

xúc với chị Noriko bình thường, nhưng trong lòng có lẽ hận vô cùng.

Vả lại, cho dù bỏ qua chuyện với tổ trưởng Shinoyama đi chăng nữa, mình nghĩ hẳn chị Shirono đã có những cảm xúc phức tạp với chị Noriko. Như cậu biết đấy, hai nhân viên mới được phân bổ về cùng một bộ phận mà. Lúc đầu sẽ bị so sánh này nọ thôi.

Trường hợp của mình thì vì vào cùng kì với cái Mi nên tương đối dễ chịu. Nó khá kém về khoản mấy con số, tính cách vui vẻ nhưng không phải là người chu đáo, khéo léo. Nhưng cứ nghĩ tới việc nếu đồng nghiệp cùng kì là chị Noriko thì e là mình chẳng còn chút tự tin nào. Vì chị Noriko nhiều tuổi hơn nên mình coi chị ấy như một người chị đáng ngưỡng mộ, không bao giờ mình để ý tới việc bản thân kém cỏi hơn chị ấy, cái gì cũng có thể khen ngợi được ngay, chứ bằng tuổi thì có lẽ mọi việc sẽ không được như vậy.

Có khi lí do chị Shirono trở nên bình thường là vì ở cùng với chị Noriko cũng nên.

Thủ tướng tượng cảnh hai người cùng pha trà chǎng hạn, có lẽ các nhân viên nam đều muốn được chị Noriko đem trà đến hơn. Mặc dù không bị ai nói này nói nọ, nhưng bản thân cũng sẽ tự biết đường mà lui về phía sau.

Nếu bản thân xấu ma chê quỷ hờn, dù đổi phương là chị Noriko hay nhân viên nữ nào khác thì chắc cũng chǎng hơi đâu mà suy nghĩ này nọ rồi ghen tức, giận hờn ai đó cụ thể làm gì. Nhưng đằng này, nếu bên cạnh không phải là chị Noriko, chắc chắn chị Shirono sẽ không trở nên thấp hèn đến mức đó.

“Nếu không phải là Noriko..” “Nếu không có Noriko...” Cũng không có gì lạ khi suy nghĩ, cảm giác khó chịu về sự tồn tại của chị Noriko cứ thế dồn nén, tích tụ trong đầu chị Shirono từng ngày, từng chút một kể từ khi vào công ty.

Rồi thêm vụ thất tình, đã vậy lại còn do chị Noriko. Nhưng nỡ ra tay đâm bằng đáy nhát, thậm chí còn châm lửa đốt? Chưa kể từ khi thất tình đã hơn sáu tháng trôi qua rồi cơ mà.

Mình cũng nói với cái Mi như vậy. Xong rồi nó bảo chị Shirono không hề bình thường và lôi chuyện ăn cắp trong công ty ra.

Gọi là ăn cắp nhưng cũng chưa đến mức phải trình báo thiêt hại với cảnh sát. Vụ đầu tiên xảy ra vào đầu tháng Chín năm ngoái, một ngày sau buổi tiệc mừng sinh nhật. Phòng mình tổ chức tiệc mừng sinh nhật cho mọi người mỗi tháng một lần, kiểu thoải mái như ở nhà ấy mà. Mỗi người góp 1.000 yên mua tặng cho những người sinh tháng đó cốc uống cà phê hay một chút quà nhỏ nhở, rồi tất cả cùng nhau ăn bánh ngọt thôi. Trông thế nhưng cũng vui đáo để.

Hôm đó bọn mình mua ba cái bánh gato tròn rồi bảo họ chia rõ từng loại cho những người có sinh nhật. Mấy cái bánh hồi tháng Chín là loại phủ dâu tây, dưa lưới và hạt dẻ lên trên để kem tươi. Vì không phải ngày nào tất cả mọi người cũng đi làm nên bọn mình đặt ra quy định là những người đi làm hôm tổ chức tiệc sẽ phải ăn hết toàn bộ chỗ bánh. Tuy nhiên, hôm ấy có một người sinh tháng Chín phải đi công tác đột xuất nên mọi người bảo nhau để phân bánh lại cho người đó.

Người để miếng bánh cắt hình tam giác lên đĩa, bọc lại rồi cho vào tủ lạnh trong phòng pha trà là cái Mi. Mặc dù trên mỗi cái bánh chỉ có một trong ba loại hoa quả là dâu tây, dưa lưới hoặc hạt dẻ, nhưng vì thương người không thể dự tiệc sinh nhật đó nên mấy chị em cho thêm loại hoa quả trong bánh của mình vào miếng bánh để lại, thế là trên miếng bánh nhỏ xíu đó có đầy đủ cả dâu tây, dưa lưới và hạt dẻ.

Ngày hôm sau, người đó đi làm và đích thân đi lấy bánh vào buổi trưa. Nhưng ngạc nhiên là trên đĩa chỉ còn lại chỏng trơ vài miếng hạt dẻ màu vàng, còn lại tất cả đều bị ăn hết sạch. Người đó lập tức mang cái đĩa giơ ra trước mặt mọi người rồi hé lén “Ai đã ăn bánh của tôi thế này?” nhưng không có ai nhận cả.

Mình nghĩ ai đó tưởng là còn thừa một miếng rồi vô tình ăn mất nên không tiện nói ra, nhưng cái cách ăn rồi bỏ thừa lại như thế quả thật khó chịu. Đã ăn thì ăn hết luôn, rửa đĩa rồi cất đi hoặc để vào trong bồn rửa là được rồi. Đằng này chỉ để lại mỗi mấy miếng hạt dẻ trên cái đĩa còn dính nham nhở nào kem tươi nào vụn bánh và để lại vào trong tủ lạnh.

Đã thế trên mấy miếng hạt dẻ còn không dính chút kem nào nữa cơ. Vì được rải trên mặt bánh nên kiểu gì thì kiểu, chắc chắn hạt dẻ cũng sẽ dính kem, đúng không? Chả nhẽ kẻ đó liếm mỗi kem trên hạt dẻ rồi để lại lên đĩa sao?

Mà hình như mọi người không bận tâm nhiều tới mức đó, chỉ nói vui với nhau rằng chắc thủ phạm là người ghét hạt dẻ,

đã vậy tháng sau sẽ mua bánh Mont Blanc^[*] để xem ai là thủ phạm.

Sau đấy thì mấy chuyện kì lạ bắt đầu xảy ra thường xuyên.

Đầu tiên là cái tủ lạnh trong phòng pha trà. Chị em nhân viên nữ bảo nhau ghi tên bằng bút dạ vào mấy hộp bánh kẹo được tặng hay đồ ăn tráng miệng mua ở cửa hàng tiện lợi rồi mới cho vào tủ lạnh. Nhưng cứ đều đặn ba ngày là lại mất một thứ.

Mình cũng từng bị lấy mất cái bánh pudding. Mình đã cẩn thận để hai cái, một loại vị truyền thống và một loại vị trà xanh, vào tận phía góc ngăn tủ, vậy mà khi mở ra định ăn thì còn lại mỗi cái vị trà xanh.

Nhưng nếu bị chơi khăm một cách gọn gàng, sạch sẽ thì còn tốt chán. Lúc đó chỉ việc nỗi giận vì bị lấy cắp là xong. Đằng này khi thì bị cắn mất một miếng kem, khi thì bị ngoạm mất mỗi chỗ hoa quả trong phần thạch hoa quả, chừa lại đống thạch nhem nhuốc, mình thấy ghê sợ nhiều hơn là bức tức đấy.

Có người đã lên tiếng trong giờ họp giao ban buổi sáng, yêu cầu kẻ trộm chưa rõ danh tính kia thôi ngay cái trò trêu đùa vớ vẫn đó đi, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả. Cũng phải thừa nhận đó không phải chuyện gì to tát tới mức cần lắp camera chống trộm hay trình báo cảnh sát, nên mọi người quyết định không để đồ vào tủ lạnh nữa.

Thế rồi sau đấy đến lượt đồ đạc trên bàn làm việc biến mất. Đầu tiên thì toàn đồ ăn, kẹo ngọt ho đủ vị hoa quả nhưng chỉ riêng vị đào thì không cánh mà bay này, rồi thì thanh sôcôla bị

gặm một góc, sau đó đến lượt dụng cụ văn phòng. Máy tập giấy nhớ màu hồng bị lấy mất, vài chiếc ngòi bút chì kim bị tháo đi...

Cũng có vài người đã bí mật lắp máy quay hòng tìm cho ra thủ phạm nhưng không thu được kết quả.

Dần dà rồi mọi người cũng quen hay sao ấy, không ai còn quá bận tâm khi có mất mát xảy ra nữa. Biết đâu trong phòng có người vì căng thẳng quá mà tâm thần bấn loạn, sinh ra tật ăn cắp vật trong lúc bản thân cũng không ý thức được. Ai đó đã nói thế và mọi người đành chấp nhận sự việc theo hướng đó.

Đến cả thủ phạm của mấy vụ ăn cắp, cái Mi cũng cho là chị Shirono đấy.

Đầu tiên, mấy chị em nhân viên kháo nhau rằng thủ phạm hẳn phải là nữ giới. Lý do là vì các vật dụng sinh lí của mấy chị em đều được cho vào trong túi nhỏ và cất trên giá trong nhà vệ sinh, thế mà cũng có lần bị lấy mất.

Không loại trừ khả năng có những thằng đàn ông làm mấy chuyện đó, nhưng vì khá nhiều lần bị mất ngay trong giờ làm việc rồi, một gã đàn ông ra vào nhà vệ sinh nữ chắc chắn sẽ bị ai đó để ý.

Kể cả thế mà kết tội cho chị Shirono thì vẫn kì cục.

Như vậy thì ngay cả cái Mi hay mình cũng là một trong những kẻ tình nghi. Thế nhưng cái Mi bảo nó đã nghi ngờ chị Shirono ngay từ hồi đầu cơ.

Trong buổi tiệc sinh nhật tháng Mười, mọi người chuẩn bị bánh Mont Blanc thật, nhưng hôm đó chẳng ai để thừa lại cái gì nên đã không thể truy tìm ra kẻ ghét hạt dẻ. Mà để thừa lại làm

sao được. Giả sử có người ghét hater để nhưng không phải thủ phạm thì sao? Mình nghĩ người đó thực sự đã rất khổ sở đấy.

Mà theo như những gì cái Mi nói thì hôm đó chị Shirono đi đưa tài liệu cho đối tác rồi cứ thế về thẳng nhà luôn, không quay lại công ty. Buổi tiệc sinh nhật của bọn mình luôn được tổ chức từ sáu giờ, sau khi giờ làm hành chính kết thúc.

Nhưng đó có thể chỉ là tình cờ thôi mà. Ai lại cất công quay về công ty để ăn bánh dù không phải sinh nhật mình, trong khi có thể về thẳng nhà từ chỗ đối tác chứ? Làm thế chẳng phải sẽ bị nghi ngờ hay sao?

Vả lại, chính mình từng nghe chị Shirono nói rằng chị ấy cũng bị mất đồ. Chị Shirono bảo bị lấy mất cái bánh su kem mà rõ ràng đã tận tay cho vào trong tủ lạnh. Chị ấy có vẻ tiếc lắm, bởi vì đã cẩn thận đến mức dùng bút dạ viết rõ to ở bên ngoài túi đựng bánh là “có độc” để không bị lấy mất mà.

Cái Mi nói đó là giả tạo. Nó bảo nhìn chỗ cơm hộp thì biết, chị Shirono là người rất để ý tới sức khoẻ, hầu như không bao giờ có chuyện ăn vặt. May thứ đồ ăn là quà cáp được chia cho mọi người thì thấy bảo chị ấy có ăn, nhưng những thứ tự tay mua về, thậm chí là mấy cái bánh su kem ở cửa hàng tiện lợi thì chắc chỉ có mỗi lúc đó.

Nó còn bảo việc chị ấy vừa nói “Đã tìm ra cách hay để không bị lấy cắp rồi” trước mặt nó, vừa viết chữ “có độc” chẳng qua chỉ là sự chuẩn bị nhầm ra vẻ cho mọi người thấy chính chị ấy cũng bị lấy đồ thôi.

Thế nhưng chỉ có thể mà bảo người ta là thủ phạm thì cũng không ổn lắm. Con người mà, có những thứ hằng ngày rất ghét,

nhưng đôi khi đột nhiên lại muốn ăn, đúng không? Mình cũng vậy, bình thường mình không thích ăn wagashi^[*], nhưng năm nào cũng có ít nhất một lần tự nhiên thèm bánh Ohagi^[*]. Vả lại, làm mấy chuyện lạnh lùng kiểu như viết chữ “có độc” bên ngoài đâu phải chỉ có chị Shirono. Có người còn cho định rệp rồi thuốc xổ vào trong túi kẹo ngâm nữa cơ.

Chỉ có điều, chị Shirono hay nhận làm thêm giờ, nhiều lần ở lại công ty một mình, rồi buổi sáng lại tới rõ sớm nữa, hẳn là có thời gian để làm mấy việc đó. Thật tội nghiệp! Nỗ lực cố gắng chăm chỉ hơn người cuối cùng lại trở thành thứ chống lại chính mình.

Sao? Câu hỏi chị Noriko đã bao giờ bị chôm đồ hay chưa à?

Tất nhiên là có chứ. Chị Noriko không phải người hay ăn vặt nên mình không rõ có bị lấy đồ ăn không, nhưng lần bị lấy mất chiếc bút bi hàng chính hãng của Anh em Serizawa thì chị ấy đã suy sụp vô cùng.

Cậu thắc mắc nghệ sĩ violin sao lại bán bút bi chứ gì? Phải rồi. Anh em Serizawa cũng tự mình viết nhạc. Bình thường họ sử dụng máy tính để làm, nhưng mỗi khi ghé thăm những nơi ngập tràn hương sắc thiên nhiên thì giai điệu giống như từ trên trời rơi xuống vậy. Và họ sản xuất ra những chiếc bút bi nguyên bản sử dụng gỗ tự nhiên để ghi lại những giai điệu đó.

Mình không rõ thủ phạm có biết rằng chiếc bút bi đó có giá trị đến thế hay không nữa. Không, chắc là không biết đâu. Vì bê ngoài nó trông giống hệt bút chì, nhìn khá rẻ tiền, với cả chưa có thứ nào đắt tiền bị lấy cắp cả.

Nghe nói cái bút bi đó có giá 5.000 yên lận, có lẽ nó là thứ đắt tiền nhất bị lấy từ trước tới giờ cũng nên. Chứ còn lại toàn là đồ lặt vặt khoảng vài trăm yên.

Mình cho rằng vụ trộm cắp với vụ án mạng của chị Noriko không liên quan gì đến nhau, nhưng cái Mi thì một mực khẳng định tất cả đều do chị Shirono. Vì nó lập luận đầy tự tin đến thế nên mình đã nghĩ kiểu gì nó cũng sẽ khai với cảnh sát, nhưng nó bảo sẽ không làm thế.

Hình như nó sợ bản thân trở thành kẻ châm ngòi của mọi chuyện. Kẻ cũng phải thôi. Giả sử thủ phạm thực sự là chị Shirono, khi bị bắt bỏ tù, người chị ấy căm hận sẽ chính là cái Mi. Nếu chị ấy không bị tử hình, có thể nó sẽ bị trả thù đầu tiên sau khi chị ấy ra tù. Nghĩ mà phát sợ.

Thì bởi mình vẫn chưa nói cho cảnh sát chuyện quần áo của chị Noriko mà.

Nói thế thôi, không phải mình đang nhờ cậu bí mật khai với cảnh sát đâu. Cậu đừng làm chuyện gì vớ vẩn đấy. Nếu việc mình mới là người gây rò rỉ thông tin vỡ lở ra thì kẻ bị chị Shirono căm hận sẽ không phải cái Mi đâu, mà chính là mình đấy.

À, nhưng mà, thủ phạm là chị Shirono có khi lại hay. Bởi vì nếu thủ phạm là mấy kẻ bám đuôi hay mấy gã đàn ông bí hiểm thì sợ lắm, mình chẳng dám bước chân ra ngoài đường, buổi tối cũng không ngủ nổi mất.

Cậu không hiểu điều gì khiến mình cảm thấy sợ hãi ư?

Không ai hiểu rõ về chị Noriko bằng mình cả. Mặc dù mình không biết lí do vì sao chị ấy bị sát hại, nhưng theo cậu thì thủ

phạm có nghĩ được như thế không?

Mình xin cậu đấy, chuyện đậu phụ tạm bỏ qua một bên đi, hãy tới chỗ mình càng sớm càng tốt. Mình chờ cậu đấy!

Thôi, ngủ ngon nhé.

* * *

A lô, là mình đây. Cuối cùng thì cảnh sát cũng bắt đầu lần ra manh mối chị Shirono.

Cái Mi không trình báo gì cả. Tất nhiên, mình cũng vậy. Hình như có nhân chứng thì phải.

Nghe nói tối hôm thứ Sáu, khoảng hơn tám giờ chót xíu, một người đàn ông tên Makita đã nhìn thấy chị Noriko bước lên xe của một người phụ nữ tại bãi đỗ xe của công ty. Anh này là đối tác liên quan đến mảng hệ thống nên cũng hay ra vào công ty. Thấy bảo người phụ nữ kia ngồi ghế lái, còn chị Noriko ngồi bên cạnh, sau khi chị ấy bước lên là chiếc xe liền lao đi luôn.

Anh Makita biết thông tin về vụ án mạng ở công viên Shiguretani qua các bản tin thời sự trên Internet, nhưng không nhận ra ngay dù đã đọc tên của nạn nhân, đến khi nhìn thấy ảnh chị Noriko trên tuần san mấy ngày trước thì mới nhớ ra sự việc tối hôm đó. Anh ấy nói mặc dù lúc ấy trời tối, nhưng vì đó là một cô gái xinh đẹp nên anh ấy rất băn khoăn, không biết là người ở phòng ban nào. Căn cứ vào màu sắc chiếc xe cũng như đặc điểm của người phụ nữ mà anh ấy nhận ra thì có vẻ người đi cùng là chị Shirono.

Đúng là người xinh đẹp thì ở đâu cũng sẽ được để ý thôi nhỉ.

Giờ thì trong công ty ai nấy đều bàn tán về việc này. Tất cả đều chờ đợi cơ hội được mở miệng nói mà. Cũng dễ hiểu thôi, dù có nhận ra điều gì kì lạ đi chăng nữa, không phải ai cũng sẵn sàng đứng ra làm chứng với cảnh sát ngay cả.

Thầy bảo anh Makita cũng nói chuyện qua với người trong công ty mình rồi, kiểu ra vẻ bâng quơ hỏi chuyện “Mà này, tối hôm thứ Sáu ấy...” để thăm dò tình hình, rồi vì cảm thấy có lẽ cần khai báo với cảnh sát nên ngày hôm sau đã gọi điện trình báo.

Quả là lời khai cực kì quan trọng, nhỉ?

Sau khi quyết định ra về sau tăng một, chị Noriko và chị Shirono đã ghé qua công ty một chút.

Có lẽ chị Shirono đậu xe ở bãi đỗ xe của công ty rồi đi bộ đến quán Suishagoya. Công ty lại nằm trên đoạn đường từ quán Suishagoya tới nhà ga nên việc chị Noriko cũng tạt qua công ty không có gì lạ.

Thế rồi hai người bước lên xe của chị Shirono và rời khỏi công ty.

Lí do chị Noriko lên xe của chị Shirono vẫn còn là nghi vấn, nhưng nếu là chị Shirono thì hoàn toàn có thể sử dụng bất cứ lí do gì để mời mọc, đề xuất. Chị Noriko nói mình không khoẻ mà, có thể chị Shirono đã đề nghị chở ra ga giúp lăm chú? Mười lăm phút đi bộ không phải quãng đường ngắn đâu.

Thế nhưng chiếc xe lại hướng tới công viên Shiguretani.

Để giết hại chị Noriko ư? Ôi không!

Thôi tạm thời bỏ qua đoạn giết chóc đi, vậy sau đó chị Shirono thế nào nhỉ?

Thấy bảo xe của chị Shirono đỗ trước cửa nhà ga và bị kéo đưa đi từ sáng sớm hôm thứ Bảy. Mà chưa hết đâu, nghe nói ví của chị Noriko còn rơi ra từ phía dưới ghế phụ xe nữa cơ. Mình nghĩ túi xách của chị Noriko lúc nào cũng kéo khoá nên khó có khả năng nó tự dung rơi ra lăm. Có khi nào đó sẽ là bằng chứng cho thấy hai người họ đã xô xát trong xe không nhỉ?

Cả chị Noriko nữa, nếu đối thủ là chị Shirono, không đời nào có chuyện chị ấy không chống cự lại.

Trước mắt thì chiếc xe đã được tìm thấy. Vậy rốt cuộc chị Shirono đang ở đâu?

Mà không phải chỉ có một nhân chứng đâu. Dường như ai cũng sợ mình là người đầu tiên làm chứng, nhưng nếu là người thứ hai trở đi thì họ không còn ngại ngần gì nữa. Hình như ngày càng nhiều những thông tin vô ích được gửi tới.

Có người đàn ông tên Ozawa làm cùng phòng với bọn mình đã cung cấp một lời khai rất quan trọng liên quan đến chị Shirono. Anh này là nhân viên vào cùng đợt với chị Noriko và chị Shirono.

Anh Ozawa cũng là một trong những người ra về sau tăng một. Nhưng vì bị trướng phòng ép uống nhiều quá, hoa mắt chóng mặt, đi còn không vững nên anh ấy đã phải chui vào quán cà phê trước cửa ga chờ tỉnh rượu, chứ về nhà trong bộ dạng say mèm đó kiểu gì cũng bị cô vợ mới cưới mắng té tát.

Anh Ozawa nói mình ngồi ở dãy ghế có thể nhìn xuống nhà ga từ cửa sổ tầng hai và uống caramel machiatto đá, thế mà khi nhận ra thì đã thấy mình ngủ gục trên bàn từ lúc nào không hay. Anh ấy giật mình choáng dậy, nhìn đồng hồ thì đã hơn

mười giờ. Vì đã hứa với vợ là sẽ về sau tăng một nén anh ấy cuống lên, vừa định đứng dậy thì bất chợt nhìn thấy chị Shirono ở bên ngoài, đang vội vội vàng chạy thực mạng về phía nhà ga, hình như trên tay còn ôm một chiếc túi xách to.

Nghe bảo khi tới công ty vào thứ Hai, thấy phần cột ghi chú của chị Shirono trên bảng thông báo ghi nghỉ phép dài hạn, anh ấy mới hiểu sự thể ra làm sao.

Thông tin đắt giá chứ hả?

Tổng hợp lại những điều vừa rồi, có thể thấy sau tăng một cửa buổi liên hoan, chị Shirono đã chở chị Noriko đến công viên Shiguretani bằng xe cá nhân đậu sẵn ở bãi đỗ xe công ty, ra tay sát hại chị Noriko rồi phóng hỏa, sau đó chạy xe quay lại nhà ga, vứt xe tại đây rồi lên tàu bỏ trốn.

Việc mang theo một túi hành lí lớn cho thấy ngay từ đầu chị ấy đã có ý định bỏ trốn, rõ ràng đây là hành vi phạm tội có kế hoạch.

Có vẻ lí do mẹ nguy kịch mà chị Shirono đưa ra cũng là giả dối và chị ấy chưa hề về nhà bố mẹ để.

Đến nước này thì việc chị Shirono bị truy nã toàn quốc với tư cách là đối tượng tình nghi cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Cái Mi đắc ý ra mặt: “Con mắt quan sát của tớ tài tình đấy chứ?”

Cái gì? Câu hỏi thời gian đi từ công ty đến công viên Shiguretani á? Đi ô tô mất chừng ba mươi phút.

Từ đường xe chạy tới khu rừng à? Đi bộ chắc khoảng mười phút.

Mình hiểu cậu muốn nói gì rồi.

Khoảng thời gian từ tám rưỡi hơn cho tới mười giờ trong lời khai của nhân chứng là tầm một tiếng rưỡi. Trừ đi quãng đường di chuyển cả đi và về, lượng thời gian có thể sử dụng để thực hiện tội ác chỉ vỏn vẹn có mười phút. Như thế thì làm sao có đủ thời gian để hung thủ đâm tận mười mươi nhát trên toàn bộ cơ thể, còn tẩm dầu châm lửa đốt nữa. Ý cậu là thế phải không?

Cái này trở thành đề tài bàn cãi ngay trong công ty rồi. Cũng có người đưa ra giả thuyết là có đồng phạm.

Người này nghĩ rằng chị Shirono chỉ tìm cách rủ chị Noriko bước lên xe mình rồi đưa đến công viên Shiguretani thôi, có thể kẻ chủ mưu ra tay sát hại là người khác. Giả thuyết này có vẻ thuyết phục về mặt thời gian.

Cũng có ý kiến cho rằng có thể chị Shirono đã nhận lời nhờ đưa chị Noriko ra ngoài mà không hề hay biết kẻ kia đang lên kế hoạch giết hại chị Noriko. Tức là không có mối liên kết nào giữa chị Shirono với tội giết người cả.

Chị Shirono vốn là người không thể từ chối mỗi khi được nhờ cậy. Vả lại chị ấy lái xe đi làm, còn đang sống ở phía công viên Shiguretani nữa chứ, có thể chị ấy đã bị lợi dụng. Việc nói dối để xin nghỉ, bỏ trốn biệt tăm biệt tích chẳng qua là do sợ bị bắt vì tội đồng loã không biết chừng. Khá nhiều người lên tiếng đồng tình, chia sẻ với hoàn cảnh của chị ấy.

Tất nhiên, những lời đồn đại không chỉ dừng lại ở đó.

Biết ngay mà, cậu cũng tò mò muốn biết ai là kẻ chủ mưu rồi chứ gì.

Người bị nghi ngờ nhiều nhất là tổ trưởng Shinoyama đấy.

Tối hôm thứ Sáu, anh ta cũng ra về sau tăng một, đúng là đi hẹn hò với chị Noriko rồi. Chính miệng anh ta nói với mấy người bạn thân như thế, có vẻ tự mãn lắm mà. Chỉ có điều không ai thấy hai người bọn họ ở cùng với nhau cả.

Một số người vốn không có thiện cảm với tổ trưởng Shinoyama còn nói rằng biết đâu anh ta mới thầm yêu trộm nhớ chị Noriko mà đã bị ám ảnh với mộng tưởng rằng hai người đang hẹn hò. Có thể mộng tưởng đó trầm trọng tới mức dẫn đến hành động giết người.

Anh Shinoyama là người độc mồm độc miệng, bị các nhân viên nam cả cùng lúa lẫn kém tuổi ghét cay ghét đắng. Lần này thì mình đã thấy rõ điều đó.

Ngoài cái Mi, mình chưa nghe thấy ai bàn tán về chuyện anh Shinoyama và chị Shirono đang cặp với nhau, nhưng hình như hầu hết mọi người đều nhận ra chị Shirono có tình cảm với anh Shinoyama mặc dù từ trước tới nay không ai nói ra. Vì vậy, nếu được anh Shinoyama nhờ thì chị Shirono chắc chắn sẽ nhận lời.

Tổ trưởng Shinoyama á?

À cái đó, hằng ngày anh ta vẫn đi làm. Rõ ràng là việc chị Noriko bị sát hại khiến anh ta trông buồn hẳn đi, nhưng công việc thì làm bình thường. Chắc chắn mấy lời đồn thổi đó có đến tai, nhưng anh ta không tức giận phủ nhận gì cả, tỏ ra hoàn toàn không quan tâm.

Nếu thực sự là thủ phạm giết người, không thể nào giữ thái độ như vậy đâu nhỉ. Nhưng trên thời sự người ta nói đây, có người sống cùng khu nhà với nạn nhân khi tham gia phỏng vấn

trả lời rất bình thường “Ôi, sơ quá!” mà sau hôm đấy bị bắt luôn còn gì. Nghỉ làm khéo lại bị nghi ngờ ấy!

Mà nếu thực sự đáng nghi thì có lẽ giờ này anh ta đã bị cảnh sát coi là nghi phạm và dẫn đi rồi.

Cái Mi vẫn giữ vững quan điểm cho rằng chị Shirono là thủ phạm.

Việc mình nói với cậu là mất ba mươi phút đi xe ô tô từ công ty tới công viên Shiguretani ấy, mình nghĩ đó là trường hợp chạy đúng tốc độ quy định thôi. Chứ đường đó ban đêm rất vắng, chạy hết tốc lực chắc chỉ mất chừng mười lăm, hai mươi phút là đến.

Chị Shirono trông thì có vẻ trầm trồ, nhưng thực ra tay lái lụa phết đấy. Hồi trước cái Mi từng được chị Shirono chở đi tiễn trạm trước khi tổ chức hoạt động “Đi bộ tới Shiguretani”. Thấy bảo lúc đó, chị ấy đã cho xe chạy với vận tốc trên 80 km/h luôn. Khi cái Mi lo sẽ bị cảnh sát bắt do vi phạm tốc độ, chị ấy còn thản nhiên trả lời: “Không sao đâu, đoạn đường này chỗ nào có cảnh sát chị biết hết.”

Nhắc đến cái Mi, nó không chịu nhượng bộ gì cả. Về thời điểm hơn mười giờ trong lời khai của anh Ozawa ấy, nó bảo đến tận mười giờ hai mươi phút cũng được gọi là hơn mười giờ, nên có thể chị Shirono vẫn đủ thời gian để thực hiện hành vi phạm tội của mình.

Thực ra, cứ mỗi lần được hỏi cụ thể là mười giờ bao nhiêu phút, anh Ozawa lại thiếu tự tin, nên vẫn chưa biết được thời gian chính xác.

Có khi chị Shirono hành động đơn độc thôi, cậu nhỉ!

Dù là trường hợp nào thì mình cũng không sao tin nổi thủ phạm ra tay sát hại chị Noriko có thể là người ngay trong phòng mình. Nếu thủ phạm là một người khác, khi hắn ta bị bắt thì không hiểu mọi người trong công ty sẽ có thái độ thế nào với chị Shirono và tổ trưởng Shinoyama đây. Mình cũng hay nghe mấy chuyện đồn đại này nọ, nhưng vì luôn cố gắng giữ mồm giữ miệng, không nói năng lung tung gì nên không có chuyện cắn rứt lương tâm đâu.

Nhưng không bị người bên ngoài biết được, chắc mọi chuyện sẽ kết thúc êm xuôi như một câu chuyện cười thôi. Chỉ cần nói vài câu “Xin lỗi! Xin lỗi nhé! Để lần tới tớ đãi cậu một bữa!” rồi đính chính là được ngay.

Thế nên, mình nhắc lại nhé, cậu không được tung tin lên mạng đâu đấy!

Khi ảnh của chị Noriko vừa được công khai, thế giới này đã loạn xạ lên rồi, kiểu như có hẳn một fan club ấy. Ngay cả tên vụ án đây này, rõ ràng là “Vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng ở công viên Shiguretani”, ấy thế mà giờ mấy tờ báo với nhà đài cứ tự tiện thay đổi tiêu đề thành “Vụ án mạng Bạch Tuyết”, còn gọi chị Noriko là Nàng Bạch Tuyết, Công chúa Bạch Tuyết này nọ nữa chứ.

Có phải cuộc thi sắc đẹp gì đâu. Bạch Tuyết là tên một loại xà phòng rửa mặt sử dụng bột gạo, cũng là sản phẩm nổi nhất của công ty mình – Mỹ phẩm Hinode. Sản phẩm này năm ngoái đạt vị trí số một trong nhóm mỹ phẩm rửa mặt bán online đấy. Công ty mình còn đang chạy quảng cáo với slogan “Kể cả bạn cũng có thể sở hữu làn da trắng như tuyết” cơ mà.

Tên công ty đã xuất hiện trong các bản tin trên mạng rồi đấy. Thủ tìm kiếm tên công ty thì toàn thấy xuất hiện Bạch Tuyết này, Bạch Tuyết kia. Cứ như là có ai đó thấy hay hay, muốn tạo trào lưu nên đã bày trò đặt tên như thế ấy nhỉ?

Sao? Không phải là cậu đâu đúng không? Không phải chứ gì? Rồi, mình tạm tin cậu.

Nhưng mà này, công nhận chị Noriko hợp với danh xưng Công chúa Bạch Tuyết thật đấy chứ, da trắng, tóc đen dài còn gì. Ở công ty mình, người ta còn kháo nhau rằng cho chị Noriko xuất hiện trong TVC quảng cáo^[*] có khi còn ăn đứt mấy cô diễn viên nửa vời. Đúng là cũng từng có kế hoạch như thế được đưa ra. Ngặt một nỗi chị Noriko lại từ chối. Chị ấy mà tham gia thì vụ án lần này khéo còn xôn xao nhiều hơn bây giờ đấy nhỉ.

Đã thế, tên của người gần với diện tình nghi nhất lại là Miki “nàng công chúa xinh đẹp”, nhớ mình từng kể không, có trớ trêu không cơ chứ. Cả họ của chị Shirono nữa, chữ Hán của Shirono (城野) được ghép từ chữ Thành (城) và chữ Dã (野) trong “đồng cỏ” (野原), ghép cả họ và tên Shirono Miki thì có nghĩa là “nàng công chúa xinh đẹp trong thành” đó. Ôi! Nguyên cái tên toát lên cả một thế giới cổ tích! Chỉ mong sao “Công chúa Bạch Tuyết” sẽ không được sử dụng như một từ để chỉ nghi phạm.

Ôi! Thật may là tên mình lại hết sức bình thường!

Thôi, khi nào xác định được ngày tới đây thì báo mình nhé. Nghe mình kể đâu đuôi sự việc rồi mà cậu vẫn chưa thoả mãn đâu đúng không?

Đúng rồi, chuyện đấy đấy. Mình biết tổng vụ Man-malo rồi nhé.

Để xin lỗi vụ không giữ lời hứa, hay là cậu khao mình một bữa đậu phụ nhỉ?

Thế nhé! Tạm biệt!

[**Tham khảo Tư liệu 1** [\[*\]](#)]

CHƯƠNG 2

ĐÔNG NGHIỆP 2

< MITSUSHIMA EMI >

Tôi nghĩ ở đây có thể thoải mái nói chuyện mà không sợ có ánh mắt dòm ngó. Chỗ này tuy từ chiều tối trở đi khá đông khách, nhưng không mấy ai biết nó có mở cửa vào ban ngày.

Risako cũng thích đến lǎm, nhưng anh bảo muốn hỏi chuyện từng người một, nghe cứ như cảnh sát thẩm vấn lấy lời khai ấy nhỉ. Đây là danh thiếp công ty của tôi.

Cái tên “Mi” không phải xuất phát từ tên đầu, từ họ của tôi đấy. Tôi mà cũng là “Miki” nữa thì hay ra phết nhỉ. À vâng, cảm ơn anh.

Anh Akahoshi Yuuji... đúng không ạ?

Anh là bạn trai cũ của Risako phải không? Ủa? Không phải sao? Tôi từng nghe Risako nói trong đám bạn học ở Hội yêu thích văn nghệ thời cấp ba, chỉ có anh ấy làm công việc về viết lách thôi, nên tôi cứ tưởng anh là Akahoshi. Như vậy hẳn phải có người nào khác cũng trở thành nhà văn hay cái gì đó tương tự rồi.

Ở đây chỉ có tôi với anh thôi, nói cho tôi biết đi, đó là ai vậy?

Risako ấy mà, nó hay tự mãn nửa vời lǎm, nó không kể ra những chi tiết quan trọng đâu. Không có ai ư? Như vậy thì đúng là anh Akahoshi rồi mà, không phải sao ạ? Phóng viên tạp chí là công việc viết lách còn gì nữa.

Tôi thấy trên danh thiếp của anh có ghi “tự do”, vậy anh chủ yếu viết cho tạp chí nào vậy? Tuần san Eichi à? Tôi biết tạp chí này. Một tạp chí rất nổi tiếng đây. Bố tôi đi làm bằng tàu mà

tuần nào cũng mua đấy. Hằng ngày nhìn cảnh ông vừa xem tin tức thời sự trên tivi, vừa bình luận cay độc như thể hiểu biết lắm, tôi đã tưởng bố mình siêu ra phết, hoá ra hầu hết đều là những thông tin lấy từ Tuần san Eichi.

Này nhé, vụ bắt cóc giết hại trẻ em ở vùng Kyushu năm ngoái ấy, lúc đó tất cả mọi người đều nghi ngờ thủ phạm là bố của đứa bé bị bắt cóc đúng không? Tên ông ta lại giống với tên một người nào đó từng đoạt giải Nobel Hoá học hay Vật lí gì đó, nên trên mạng người ta còn gọi ông ta là “Tiến sĩ” nữa ấy.

Vụ đó, Tuần san Taiyo còn điều tra thân thế lai lịch của ông Tiến sĩ, lập hẳn niên biểu liệt kê rõ ràng ngày tháng diễn ra từng sự việc, giật tít “Đến bác sĩ Jekyll và gã Hyde^[*] cũng phải giật mình! Bộ mặt thật của ông bố hiền lành!” khiến dư luận dậy sóng. Nhưng riêng Tuần san Eichi lại cho rằng thủ phạm không phải ông Tiến sĩ, và sự thật đúng là như vậy, thủ phạm thực sự là một người khác, gã tình nhân cũ của bà mẹ, đúng vậy không?

Hôm xem mấy anh chị bình luận viên xin lỗi ông Tiến sĩ trên chương trình tin tức, bố tôi bảo: “Đấy, thấy chưa! Đúng như những gì bố nói nhá！”, ý là vỗ ngực tỏ ra mình siêu lắm. Nhưng tôi bắt bẻ: “Không phải bố, là Tuần san Eichi mới phải!” Ừ thì vì lúc đó tôi chỉ mua Tuần san Taiyo đọc nên chẳng thể mạnh mồm nói năng được mấy.

Tôi khá thích Tuần san Taiyo. Rất vừa phải, những chỗ cường điệu, phóng đại thì thú vị. Có những bài chỉ đọc mỗi tiêu

đề thôi đã bật cười rồi. Họ cũng hay đặt biệt danh cho nhân vật ngay lập tức nữa, về điểm này thì tôi thấy họ rất có đầu óc.

Xin lỗi nhé, trước mặt phóng viên một tạp chí hàng đầu mà tôi toàn nói những điều không phải mất rồi.

Vả lại, cả chuyện về Risako nữa. Tôi hiểu nhầm rồi. Không phải người yêu cũ mà bây giờ vẫn đang hẹn hò đúng không nào? Risako cũng không gọi là “bạn trai cũ” mà dùng từ “bạn trai” hẳn hoi. Risako mà biết thì sẽ giận lắm nên xin anh hãy giữ bí mật chuyện này nhé.

Tôi gặp rắc rối với nhiều người lắm rồi.

Tôi là người dễ trò chuyện, tâm sự về tình yêu. Đặc biệt là trong công ty. Bất kể lớn tuổi hay nhỏ tuổi hơn, ai nấy đều có thể gọi tôi ra phòng pha trà rồi cứ thế hỏi han đủ thứ, nào là anh A và chị B đang như thế nào, nào là ai có bạn gái chưa...

Có lẽ bởi vì tôi là dân vùng này. Chắc vậy rồi.

Mấy quán ăn sang chảnh mà ít người biết trong khu vực này tôi nắm rõ lắm, nên cũng hay đi ăn uống cùng mấy người bạn ở đây. Có vài lần tôi bắt gặp mấy anh chị, cô cậu nhân viên trong công ty đi cặp đôi với nhau. Với những người cảm thấy có thể bắt chuyện thoải mái, tôi sẽ chủ động chào hỏi và bông đùa “Hẹn hò phải không?”, nhưng nói chung thì tôi thường nhanh chóng lẩn đi trước khi bị nhìn thấy.

Dù sao thì khi biết đó là quan hệ dan díu, lúc chạm mặt nhau tôi cũng chột dạ lắm. Ngày hôm sau mà tình cờ gặp người ta ở công ty, tôi chỉ biết cười trừ rồi lần đi thôi. Kì cục thật, trong khi tôi mới là người không làm sai điều gì.

Mà giả như bọn họ cũng phớt lờ tôi thì đã tốt, đằng này còn gượng gạo cất tiếng chào, có người mang cả bánh kẹo tới nữa. Chắc định bịt miệng đây mà. Nhưng làm thế chỉ tổ gây tác dụng ngược. Người nào tinh ý sẽ lân la hỏi chuyện “Bé Mi thân với trưởng phòng A lắm đúng không?” để thăm dò xem tôi lại dòm ngó được chuyện gì ngay.

Bị mấy anh chị gặng hỏi, tôi chẳng thể nào lừa dối nổi, vả lại bản thân cũng không có trách nhiệm bao che, giấu giếm cho ai, nên tôi cứ thế kể cho họ nghe những gì mình chứng kiến thôi. Thông tin được lan truyền ngay trong ngày, tới tận tai mấy nhân vật chính rằng khởi nguồn của tin đồn là tôi. Giữa lúc mọi thứ cứ đồn dập xảy đến như thế, tôi đã bị hiểu nhầm thành kẻ chuyên ngồi lê đôi mách, hay thật, đúng là mua dây buộc mình.

Có khi nào chính Risako cũng giới thiệu với anh Akahoshi rằng nếu muốn biết chuyện về người của công ty thì cứ đi hỏi cái Mi?

... Chuyện về chị Shirono Miki ư?

Đúng vậy, chị Shirono là cộng sự của tôi. Ra vậy! Vì thế mà anh mới đến tìm tôi à... Như vậy thì nhất định người ta đã xác định kẻ tình nghi trong “Vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng ở công viên Shiguretani” là chị Shirono rồi.

Anh không cần tìm cách gạt tôi làm gì. Phóng viên Tuần san Eichi mà phải đến tận chỗ này để lấy tư liệu viết bài, còn có chuyện gì được nữa.

Chà, quả nhiên chị Shirono là thủ phạm cơ đấy.

Vậy tôi nên bắt đầu câu chuyện từ đâu nhỉ? Ngày xảy ra vụ án? Quan hệ giữa chị Shirono và chị Noriko? Hay quan hệ giữa

chị Shirono và tổ trưởng Shinoyama?

Chị Shirono là người như thế nào ư? Bắt đầu từ chuyện đó cũng được. Vậy thì...

Ấy? Tôi nói nghe đơn giản vậy thôi, chứ giải thích chị Shirono là người như thế nào thì khó thật đó. Chị ấy đâu có điểm gì quá nổi bật.

Có thể anh đã nghe Risako kể rồi, nhưng phải nói bề ngoài chị Shirono rất bình thường. Không gầy, không béo, không cao, không thấp. Về chiều cao tôi đoán khoảng 1m55, cân nặng thì chừng 50 kg. Nói thế có lẽ hơi khó hình dung cho đám đàn ông con trai nhỉ. Nhưng không phải vì thế mà tôi nói ra cân nặng của mình đâu nhé. Tôi cao 1m52. Mọi người thường ngạc nhiên lắm, ai cũng bảo trông tôi không thấp đến thế.

Có lẽ là vì tôi hơi kiêu căng cũng nên?

Mặt mũi chị ấy cũng bình thường thôi. Giống người nổi tiếng nào ư? Ủm... chịu, không giống ai cả. Trông rất giống một cô giáo thời cấp hai của tôi, nhưng có nói chắc anh cũng không biết được. Nhưng mà này, chị Shirono không phải là người xấu ma chê quỷ hờn gì đâu. Thậm chí đôi lúc tôi còn thoáng nghĩ nếu biết để ý chăm sóc một chút, có khi chị ấy còn trở thành một cô gái xinh đẹp cũng nên.

Mặc dù kiểu tóc, dáng lông mày có phần hơi quê mùa, không hợp thời cho lắm, nhưng khi nhìn gần mới thấy chị ấy có nước da trắng trẻo, mịn màng rất đẹp. Mà phải khẳng định là ở công ty tôi, tất cả các chị em nhân viên đều có làn da đẹp trên mức tiêu chuẩn đấy nhé.

Bởi vì chúng tôi là công ty mỹ phẩm mà. Hơn nữa, chúng tôi chủ trương theo đuổi vẻ đẹp tự nhiên, nếu có nhân viên nữ với làn da bị thương tổn thì sẽ bị nghi ngờ về hiệu quả của sản phẩm, đúng không nào? Sử dụng xà phòng Bạch Tuyết cũng có thể trở nên xinh đẹp còn gì. Thôi chết! Nói vậy có làm sao không nhỉ?

Trong công ty cũng có những người tốt nghiệp đại học công lập, được nhận vào vì đầu óc thông minh giống như Risako ấy. Chị Shirono có lẽ cũng thuộc kiểu đó. Chị ấy tốt nghiệp trường Đại học nữ sinh công lập T, một trong những trường có tỉ lệ chọi tương đối cao trong tỉnh.

Dù sao thì, phải ở gần chị Noriko suốt từ khi vào công ty cũng sẽ mất hết tinh thần thôi, chán chả buồn làm gì luôn. Bởi có cổ gắng chỉnh tóc, sửa mày, trang điểm ngon lành đến đâu cũng chẳng thể nào trở thành đối thủ cạnh tranh được với chị Noriko đâu. Khuôn mặt thon gọn, đôi mắt to tròn, sống mũi cao thẳng tắp, nghe nói chị ấy còn có dòng máu Pháp nữa cơ.

Bà chị gái tôi từng học chung trường cấp ba với chị Noriko.

Hồi mới vào công ty, tôi đã kể ngay với chị mình về một người đẹp xuất sắc, trông như không phải người vùng này làm việc cùng phòng mình. Vừa nói xong thì chị tôi liền hỏi “Lẽ nào lại là Miki Noriko?” khiến tôi giật cả mình. Tôi vốn học khác trường nên không biết, nhưng theo những gì chị tôi nói thì từ hồi cấp ba, chị Noriko đã nổi tiếng vì xinh đẹp rồi.

Khi tôi hỏi chị Noriko có phải bạn của chị mình không, thì chị tôi bảo: “Dính đến con bé đấy chỉ có thua thiệt thôi.” Có vẻ chị Noriko không phải kiểu người được lòng mấy chị em bạn bè

cùng trang lúa. Kể cũng dễ hiểu thôi. 80% là do đố kị, ghen ghét ấy mà.

Thế nên tôi từng thấy mình thật may mắn vì có chị Shirono là cộng sự. Chị ấy dạy bảo tôi cẩn thận, chu đáo trong công việc, không nỗi cău dù tôi gây sai sót, lúc nào cũng theo sát kĩ càng. Thú thật là trong khoảng thời gian một năm vừa qua, tôi đã được chị ấy giúp đỡ rất nhiều.

Tôi còn được chị Shirono dạy cách pha những ấm trà ngon lành nữa đấy.

Chỉ cần để ý một chút về nhiệt độ của nước và thời gian ủ trà, từ những lá trà rẻ tiền cũng có thể tạo ra ấm trà thực sự thơm ngon. Nhưng mà trưởng phòng tôi kể cũng chẳng ra gì, cứ khi nào có khách hàng tới là lại yêu cầu chị Noriko bưng ra những tách trà ngon do chị Shirono pha.

“Này, Shirono, cô pha trà đi. Còn Miki, à, Noriko thì đưa trà lên cho khách nhé!”

Anh thấy thế có kì quặc không? Nếu vậy thì bảo chị Noriko pha trà luôn đi! Đây cũng là một kiểu quấy rối tình dục mà, không phải sao?

Thế nhưng chị Shirono chẳng hề nói năng gì cả. Kể như chị Shirono có tỏ ra tức tối, buông dăm ba câu phàn nàn thì tôi cũng đã có thể đứng về phía chị ấy, góp ý thẳng thắn với trưởng phòng. Nhưng đằng này chị Shirono luôn tỏ ra đó là chuyện đương nhiên, pha trà xong còn thản nhiên bảo: “Còn lại nhờ Noriko nhé!” nên tôi không thể nói gì cả.

Nếu nói trưởng phòng quá đáng thì dường như tôi đang ám chỉ chị Shirono là người xấu đau xấu đớn vậy.

Ngay cả sau lưng chị ấy, tôi cũng không nói thể bao giờ. Vì thế mà về phần mình, tôi lại cảm thấy căng thẳng lạ thường.

Chị Shirono ấy mà, chẳng những không nỗi cáu mà còn rất hiếm khi thể hiện ra mặt niềm vui, nỗi buồn của bản thân.

Tôi chưa bao giờ thấy chị ấy cười to hay khóc lóc cả. Chị ấy thích cái gì tôi cũng không rõ. Ngày nghỉ mời đi xem phim thì chị ấy từ chối vì không biết nhiều về diễn viên. Rủ đi ăn trưa ở một nhà hàng đang nỗi thì chị ấy lấy lí do là mang theo cơm hộp rồi. Về điểm này thì tôi thấy chị ấy là một người hơi nhảm chán. Không biết chị ấy có sở thích sở thiếc gì không.

Giờ nghĩ thì cũng muộn rồi, nhưng tôi cho rằng kiểu người như vậy một khi đã thích là sẽ bị lôi cuốn, đắm chìm hoàn toàn.

Đúng vậy, tổ trưởng Shinoyama.

Không, chuyện anh biết có phải nghi vấn về một kẻ đồng phạm không? Việc hai người họ hẹn hò với nhau là tôi nghe chính chị Shirono nói mới biết. Nhưng chị ấy không nói thẳng toẹt là đang hẹn hò tổ trưởng Shinoyama.

Tôi sống cùng gia đình, mẹ hay làm cơm hộp cho nên tôi thường xuyên ăn cùng chị Shirono. Nghe nói mấy năm trước, một nhân viên nào đó trong lúc ăn cơm đã sơ ý để dây nước sốt vào đống tài liệu quan trọng, khiến cho thương vụ giao dịch đó đổ bể. Kể từ đó, công ty đề ra quy định khi ăn uống, một là ra ngoài công ty, hai là nếu ở trong công ty thì phải xuống nhà ăn hoặc sử dụng phòng họp lớn.

Vì nhà ăn công ty lúc nào cũng đông nghịt người nên hầu hết những người mang theo cơm hộp sẽ ăn ở phòng họp lớn.

So với hộp cơm chỉ toàn những thứ còn thừa từ bữa ăn tối hôm trước của tôi, hộp cơm của chị Shirono cầu kì hết như mấy sản phẩm trong tạp chí vậy. Nay, trên tạp chí hay có loạt bài đặc biệt mang tên “Một tuần cơm hộp hỗ trợ sắc đẹp” đúng không? Những hộp cơm đầy đủ và cân bằng dinh dưỡng với ba loại màu sắc đỏ, xanh, vàng, chỉ nhìn thôi đã thấy ngon rồi ấy.

Khi nhìn thấy mấy hộp cơm đó, tôi mới hỏi: “Cho một mình mình ăn thôi mà chị hay làm cầu kì vậy sao ạ?” Lúc ấy chị Shirono vừa tẩm tẩm cười vừa trả lời tôi “Biết đâu không phải chỉ dành cho một người” Tôi ngạc nhiên lắm, vì từ trước tới giờ tôi chưa từng thấy chị Shirono thể hiện vẻ mặt đặc ý đến thế.

Tỏ vẻ như thế làm đối phương tò mò lắm chứ.

Khi tôi hỏi tiếp người đó có ở đây không, thì chị ấy chỉ trả lời mập mờ “Chà, không biết sao nữa nên lúc đó, bất chấp đang giờ ăn uống, tôi đã đứng phắt dậy, quan sát một lượt khắp phòng họp lớn. Thế rồi tôi thấy tổ trưởng Shinoyama hình như cũng đang ăn hộp cơm có những món ăn kèm giống hệt. Giật mình luôn!

Trong số các chàng trai còn độc thân ở công ty, tổ trưởng Shinoyama thuộc loại khá điển trai. Kiểu chỉ cần muốn là có thể dễ dàng chọn cho mình bao nhiêu cô gái cũng được ấy, vậy tại sao lại là chị Shirono? Tính tò mò nổi lên, tôi hỏi chị ấy tới tấp. “Ai là người tổ tình trước?” “Ngọn gió nào đã đưa hai người đến với nhau?” Đại loại mấy câu hỏi như vậy.

Nhưng chị Shirono chỉ chối đây đẩy, rằng tôi hiểu lầm rồi, chuyện không phải như thế. Nên tôi đã thử thay đổi cách hỏi

một chút, nhờ chị ấy truyền cho mình vài bí quyết để thành công. Và câu trả lời của chị ấy là thế này.

“Sao không thử nhâm vào bao tử của họ ấy. Trước tiên là ba ngày”

Giọng điệu của chị ấy giống hệt như cách tôi vừa nói. Xin lỗi nhé!

Như vậy tức là chị Shirono đã cho tổ trưởng Shinoyama thưởng thức những món ăn do chính tay chị ấy nấu trong ba ngày. Chà, cũng hiểu được mà. Có lần tôi vừa kêu ca vì hai ngày liên tục đều ăn oden^[*] thì chị ấy liền đổi ngay cho tôi mấy món ăn kèm của chị ấy, thực sự rất ngon. Tôi đã nghĩ mấy anh chàng độc thân khi nghĩ về chuyện lấy vợ thì sẽ ưng ý những người như chị Shirono.

Tôi chúc phúc cho họ nhiều lắm đấy.

Thật chí tôi còn có cái nhìn khác với tổ trưởng Shinoyama cơ. Một người đàn ông lựa chọn người phụ nữ vì cái đẹp bên trong thay vì vẻ bề ngoài có lẽ cũng sẽ là người tin tưởng được trong công việc. Vậy mà tôi lại tận mắt nhìn thấy anh Shinoyama và chị Noriko cùng dùng bữa với nhau.

Chuyện xảy ra ở một quán chuyên đậu phụ giản dị ở rìa thành phố. Hồi đó tôi đang cùng bà chị gái ăn kiêng nên mới đến đây để nghiên cứu về các món ăn từ đậu phụ. Tôi thấy hai người đó ngồi với nhau ở dãy ghế phía trong cùng, vai kề vai nói chuyện gì đó có vẻ vui lắm. Đó không phải khoảng cách giữa hai người đồng nghiệp đơn thuần.

Tôi có khả năng nhìn ra những chuyện như thế. Đặc biệt là tổ trưởng Shinoyama, bản mặt anh ta ẻo lả và lăng nhăng thấy rõ.

Lúc đấy tôi nghĩ thầm: “Shinoyama, cả ông cũng thế nữa sao?!”

“Người đang ngồi cùng Miki có bạn gái khác rồi mà, không phải sao?” Bà chị tôi chỉ thoảng nhìn qua cũng nhận ra ngay tổ trưởng Shinoyama đang bắt cá hai tay. Vì hằng ngày gặp nhau suốt ở công ty nên tôi nhìn ra ngay, nhưng có lẽ từ trong người anh ta toát ra cảm giác đó nên đến cả chị tôi cũng thấy vậy.

Tất nhiên tôi không nói gì với chị Shirone cả. Làm sao có thể nói được cơ chứ.

Cả chị Noriko lẫn tổ trưởng Shinoyama đều không biết việc tôi bắt gặp hai người đi với nhau nên họ cũng không cư xử kì lạ chút nào.

Chẳng mấy mà ba người họ cũng đã giải quyết với nhau.

Một thời gian sau đó, tôi không còn thấy tổ trưởng Shinoyama xuất hiện ở phòng họp lớn nữa.

Mặc dù vậy, tôi không thể hỏi thẳng chị Shirone được, kiểu như “Ô, đạo này không thấy tổ trưởng Shinoyama đâu nỉ?” Nhưng tôi nghĩ chị ấy đã để ý, vì ngày nào tôi cũng nhìn ngang nhìn dọc suốt.

Có lần, dù tôi chẳng hỏi han gì, tự nhiên chị Shirone cố ra vẻ tươi tỉnh, nói “Đâu thể đấu lại Noriko được,” rồi tống đầy một miệng cơm. Không hiểu sao lúc đó tôi lại cảm thấy đau khổ đến bật khóc, khiến chị ấy cuống cuồng hỏi: “Sao Mi lại khóc thế?” Giá mà lúc ấy chị ấy khóc cùng với tôi thì đỡ biết mấy.

Làm thế có khi đã giúp chị Shirono vượt qua và lấy lại tinh thần, ấy vậy mà...

Kể từ đó, những hộp cơm do chị Shirono làm trở nên cầu kì, hấp dẫn hơn nữa.

Lúc đó tôi đã nghĩ phải chăng chị ấy chỉ đang tự mình ngồi ăn những món ngon lành hơn, tỏ ra thắng thế như một cách tự vệ vô nghĩa, nhưng giờ nghĩ lại mới thấy sự hấp dẫn, phô trương của những hộp cơm đó thật dị thường. Có phải ăn Osechi^[*] ngày Tết đâu Cơ chứ.

Chắc anh cũng nghe Risako kể về mấy vụ ăn cắp vặt trong công ty rồi phải không?

Đấy, đúng rồi. Vụ để chừa lại mỗi hạt để đầy đầy. Thời điểm các hộp cơm do chị Shirono làm trở nên hấp dẫn hơn gần như trùng với vụ ăn cắp đầu tiên ở công ty.

Kể từ lúc đó, chị Shirono bắt đầu suy sụp.

Mặc dù biết chị Shirono đang thất tình, nhưng tôi không nghi ngờ chị Shirono có dính dáng đến mấy vụ ăn cắp đó ngay từ đầu. Tôi nghĩ thủ phạm lấy trộm cái bánh ngọt hay đồ ăn vặt trong tủ lạnh đơn giản chỉ là người nào đó tham ăn thôi. Chị Shirono có chú trọng đến sức khoẻ, đang ăn kiêng hay không thì tôi không rõ, nhưng tôi gần như chưa từng thấy chị ấy ăn bánh kẹo ở công ty.

Nhưng mà cũng có lúc chị ấy ăn bánh trong buổi tiệc sinh nhật hay bánh kẹo được chia làm quà cho mỗi người.

Chỉ có một lần duy nhất chị Shirono tự mình mang bánh kẹo đến. Đó là bánh su kem mua ở cửa hàng tiện lợi. Khi tôi

ngạc nhiên nhìn thì chị ấy nói “Phải làm sao để không bị lấy cắp mới được!” rồi dùng bút viết bảng ghi lên vỏ bọc hai chữ “có độc” ngay trước mặt tôi.

Ấy vậy mà vẫn bị lấy mất đấy. Chị Shirono đã cực kì thất vọng. Đến mức lúc ấy tôi còn thông cảm vì chị ấy gặp xui xẻo.

Tôi dần nghi ngờ chị Shirono có dính dáng tới các vụ ăn cắp trong công ty vì tôi đã nhìn thấy.

Hồi mới xảy ra mấy vụ đầu, cũng có người tìm cách truy tìm thủ phạm, nhưng dần dà mọi người trở nên chán nản và rơi vào tâm trạng bỏ cuộc hết cả.

Kiểu như ai cũng nghĩ thôi thì không cho vào tủ lạnh nữa là được, hoặc bị lấy thì cũng đành chịu chứ chẳng biết làm thế nào. Kể từ sau khi đối tượng lấy cắp dần chuyển sang mày dụng cụ văn phòng để trong ngăn kéo bàn thì thôi, khắp nơi chỉ phủ bầu không khí buông xuôi, muốn ra sao thì ra. Hầu hết đều là vật dụng công ty trang bị cho, bị lấy mất thì chỉ cần xin cấp lại là được. Đến cả quyển sổ tay hay tập giấy nhớ xinh xắn của mấy người tự bỏ tiền ra mua cũng bị lấy mất, nhưng cũng không phải đồ quá giá trị.

Dù có giá trị ngang ngửa nhau, động đến đồ ăn thức uống mới thực sự gây khó chịu.

Chị Shirono sáng nào cũng là người đến công ty sớm nhất phòng. Tôi vốn rất kém khoán dậy sớm, nhưng vì là nhân viên mới, vả lại không thể bê trễ trong khi cộng sự luôn đi làm sớm được, nên tôi cũng hết sức cố gắng đi làm thật sớm. Mặc dù vậy, rất hiếm khi tôi đến sớm hơn chị Shirono.

Hôm ấy, tôi lại là người thứ hai đến công ty.

Vừa đến nơi, tôi đã thấy chị Shirono đang đứng trước bàn của chị Noriko. Tôi thấy chị Shirono đóng ngăn kéo ngay lập tức lại nên mới hỏi chị ấy đang làm gì vậy. Thì chị Shirono trả lời là mình đang cần cái đĩa mềm lưu mẫu giấy tờ. “Hôm qua người sử dụng cuối cùng là Noriko nên chị đang tìm xem liệu trên bàn có hay không ấy mà.”

Lúc đó trong bộ dạng chị Shirono không luống cuống chút nào, chị ấy lại là người phải chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp buổi sáng hôm đó nên tôi hoàn toàn không nghi ngờ gì.

Thế rồi vài hôm sau, tôi nghe Risako nói cái bút bi của chị Noriko bị mất trộm, tôi mới nghĩ bụng có khi nào... Tôi còn ngạc nhiên hơn khi biết cái bút đó là hàng chính hãng của anh em nghệ sĩ violin mà chị Noriko vô cùng yêu thích, giá trị lên đến 5.000 yên.

Tôi tin chắc chị Shirono là thủ phạm.

Khi đã có một thứ hợp lí, rất nhiều điều khác cứ theo thế mà suy luận ra thôi. Ví dụ như cái bánh Mont Blanc hồi tiệc sinh nhật tháng Mười nhằm tìm ra người ghét hạt dẻ ấy, hôm đó chị Shirono từ chối đối tác về thẳng nhà nên đã không ăn, việc viết chữ “có độc” biết đâu cũng chỉ là giả tạo...

Nhưng chuyện kinh khủng hơn xảy ra như thế này, trong lúc kể đầu đuôi sự việc với người mình gặp mặt lần đầu tiên là anh, tôi nhận ra sự thật có thể khác một chút.

Ý tôi là việc chị Shirono ăn cắp đồ không phải do bị tổn thương trong lòng, mà có ý đồ rõ ràng.

Ý đồ gì ư? Ý đồ lấy trộm chiếc bút bi của chị Noriko chứ còn gì nữa.

Anh không cho rằng chiếc bút bi đó là quà của tổ trưởng Shinoyama tặng cho chị Noriko và chị Shirono biết điều đó sao? Không biết chừng chiếc bút bi đó là nguyên nhân khiến việc bắt cá hai tay của anh Shinoyama bại lộ và chị Shirono bị đá như vậy.

Có thể chị Shirono từng thấy chiếc bút bi ở nhà tổ trưởng Shinoyama, rồi mấy hôm sau lại thấy chị Noriko sử dụng ở công ty chẳng hạn. Chắc hẳn trong lòng chị ấy đã nảy sinh ý đồ chiếm đoạt cái bút đáng ghét, thứ khiến cuộc tình của chị ấy đổ vỡ. Thế nhưng, nếu chỉ lấy mỗi cái bút thì bản thân có thể sẽ bị nghi ngờ.

Hình như trước khi tôi vào công ty, trong một buổi liên hoan của riêng các chị em nhân viên, chị Shirono từng thổ lộ rằng rất thích tổ trưởng Shinoyama thì phải.

Vì vậy, biết đâu để không bị nghi ngờ, chị ấy ăn cắp vài thứ vô thưởng vô phạt, đợi đến lúc mọi người không còn quá để ý nữa mới lấy trộm thứ mình muốn nhắm tới nhất.

Có thể anh cho rằng đó không phải chuyện to tát đến mức phải dành ra tận mấy tháng dai dẳng để ra tay, nhưng nếu là chị Shirono thì tôi không ngạc nhiên đâu.

Mà không biết chừng việc lấy chiếc bút bi cũng chỉ là bước đi đầu tiên thôi.

Đương nhiên là anh biết rồi nhỉ, có người làm chứng việc chị Noriko đã bước lên xe của chị Shirono vào đêm xảy ra vụ án ấy. Mọi người kháo nhau rằng đó là vì cùng đường về nhà, hoặc vì lúc đó chị Noriko thấy trong người không khoẻ, nếu là xe của chị Shirono thì chị Noriko sẽ lên ngay mà không may nghi

ngờ. Nhưng chẳng lẽ chị Noriko không cảm thấy cắn rứt vì đã cướp người yêu của chị Shirono sao?

Là anh, liệu anh có bước lên xe của một người như thế không? Cứ cho là tổ trưởng Shinoyama và chị Shirono đã chia tay trong êm đẹp, giữa chị Shirono và chị Noriko không có chút hiềm khích nào đi, thì những lúc chỉ có hai người với nhau kể ra cũng khó xử lắm chứ? Thế nhưng, giả sử lúc đó chị Shirono mở lời “Người lấy chiếc bút bi là tôi, cho tôi xin lỗi nhé, tôi muốn trả lại cho cô,” thì anh nghĩ chị Noriko có đồng ý lên xe không?

Đây rõ ràng là hành vi phạm tội được lên kế hoạch trong thời gian dài.

Anh không nghĩ chị ấy thất tình đau khổ đến mức ra tay giết người ư? Chẳng phải chị Noriko đã thực sự bị sát hại hay sao? Anh bảo ngoài ra còn ai đáng nghi nữa không?

Vả lại, chị Shirono là loại người thù dai nhớ lâu lắm đấy.

Tôi nhớ có lần đã tận tai nghe thấy chị ấy nói xấu Risako. Chả là thế này, hồi mới vào công ty, Risako từng sơ ý làm nứt cái cốc sứ của chị Shirono. Tôi nhớ không nhầm thì đó là hồi tổ chức tiệc sinh nhật tháng Tư.

Cốc uống nước ở đây do mỗi nhân viên tự chuẩn bị, xếp lên giá để chén đĩa trong phòng pha trà. Hôm đó, sau tiệc sinh nhật, khi tôi và Risako đang rửa cốc cho mọi người, Risako lỡ trượt tay làm rơi một cái xuống bồn rửa. Cái cốc đó là của tôi và không hề hấn gì, nhưng nó lại làm nứt một cái cốc khác nằm trong bồn rửa từ trước. Và đó là cái cốc của chị Shirono.

Cái cốc có thiết kế đơn giản với một chữ S màu vàng kim trên nền sứ trắng. Miệng cốc khá mỏng, trông có vẻ đắt tiền. Vì

thế mà hai đứa bọn tôi đã lên mạng tìm mua cái y hệt để đến cho chị ấy, nhưng do không biết của hãng nào nên cuối cùng đành phải ra trung tâm thương mại mua một cái có thiết kế tương tự.

Vì loại cốc có chữ S đại diện cho họ Shirono bán hết rồi, nên bọn tôi quyết định mua cái có chữ M, đại diện cho tên Miki của chị ấy.

Mất một khoản khá đau đớn. Chính xác là cái cốc có giá 5.000 yên và tôi đã trả 2.000 yên. Tôi còn bị Risako trách “Tất cả là tại cậu, ai lại dùng cái cốc nặng thế làm gì” trong khi tôi chỉ mua ở cửa hàng đồng giá 100 yên về dùng thôi. Dù thế, tôi không than phiền gì vì nghĩ Risako ở có một mình, 5.000 yên với nó kể cũng hơi chát.

Thay vào đó, tôi đã bảo nó: “Cậu đi xin lỗi chị Shirono một mình thôi nhé! Và tuyệt đối không được bảo tại cái cốc của cái Mi đâu đấy!” Tôi vừa mới trở thành cộng sự của chị ấy mà, tôi không muốn gây hiềm khích trong lúc còn chưa biết rõ chị ấy là người như thế nào.

Risako đã giữ đúng lời hứa.

Vì Risako đến tận chỗ chị Shirono ngồi để xin lỗi nên tôi đã quan sát được bộ dạng hai người lúc đó. Risako thì lễ phép xin lỗi, nhận sai về mình, chị Shirono lại tỏ ra có lỗi ngược lại, rằng cái cốc đó dùng lâu cũng cũ rồi, không cần mất công mua hẳn cái mới, thậm chí còn ngỏ ý trả tiền nữa.

Tất nhiên, Risako không nhận tiền, nhưng sau đó, chị Shirono đã đái tôi, Risako và chị Noriko một bữa khi bốn người đi ăn trưa cùng nhau.

Tôi đã nghĩ chị ấy là người rất tốt, ấy vậy mà...

Khoảng hai tháng sau khi các vụ ăn cắp diễn ra, chị Shirono đã nói những lời mà tôi không thể tin nổi. Lúc đó tôi và chị ấy đang trên đường tới công viên Shiguretani. Chị Shirono và tôi là thành viên ban tổ chức hoạt động “Đi bộ tới Shiguretani” chúng tôi dùng xe của chị Shirono đi đến công viên để kiểm tra xem có đoạn nào đang sửa chữa hay thi công trên lộ trình di chuyển của chương trình hay không. Theo kế hoạch, các thành viên khác của ban tổ chức sẽ gặp nhau ở công viên Shiguretani.

Vừa bước lên xe, tôi đã để ý thấy ở chỗ để cốc có chiếc cốc sứ nhìn quen quen. Chính là cái cốc mà Risako đã làm nứt. Trong đó đựng một ít kẹo.

“Nếu thích thì ăn đi em.” Chị Shirono mời tôi ăn, nhưng trong lòng tôi cảm thấy hơi có lỗi. “Lẽ nào chị ấy lại yêu thích cái cốc này đến thế sao?” Tuy nhiên, tôi đã không nói ra suy nghĩ đó. Thế rồi đột nhiên chị Shirono nói tiếp.

“Risako làm vỡ cái cốc này rồi mua đền cho chị cái mới rồi, chuyện không có gì, nhưng nó chưa hỏi ý chị đã đem vứt vào chỗ rác không cháy ở phòng pha trà. Con bé đó thông minh nhưng đôi khi vô ý vô tứ, hơi kém một chút. Cơ mà nhắc nhở Risako là việc của Noriko, không đến lượt chị nói.”

Lúc đó, tôi cảm thấy trong lòng bứt rứt, vừa nhìn ra bên ngoài vừa đánh trống lảng: “O hình như là công trường thi công gì đó kia chị.” Bởi vì tôi là người đã nói hãy vứt cái cốc đó đi.

Sau đó chị Shirono không nói thêm gì nữa, nhưng kiểu nói nồng đắng chẳng phải rất khó chịu à? Không cần cố tình nhắc lại

chuyện Risako làm vỡ, chỉ cần nói “Vì đây là cái cốc yêu quý nên bị nứt thì chị vẫn dùng,” là được rồi mà?

Giờ nghĩ lại mới thấy, nếu lúc đó tôi 따라 theo, có khi chị ấy còn nói xấu Risako nhiều hơn nữa. Mà không, tôi nghĩ là chị ấy muốn nói xấu chị Noriko. Không biết chừng chị ấy còn cho rằng việc cái cốc bị nứt cũng tại chị Noriko ấy chứ.

Hay cái cốc đó có liên quan đến tổ trưởng Shinoyama nhỉ?

Đúng rồi! Nhất định là như vậy! Bởi vì tên của tổ trưởng Shinoyama là Satoshi.

Có thể đàn ông thường chọn đồ có đề chữ cái đầu trong họ của người yêu, ví dụ như chữ S trong Shirono chẳng hạn, nhưng phụ nữ thì sẽ chọn tên. Biết đâu ở nhà tổ trưởng Shinoyama có một cái cốc đối với chữ M cũng nên.

Đến thế này rồi mà chị Shirono còn không phát điên với chị Noriko được sao?

Sau chuyện cái cốc, chị Shirono đột ngột tăng tốc. Chắc chị ấy làm vậy để xả stress vì thấy tôi không hưởng ứng câu chuyện. Phía trước chúng tôi lúc đó là một chiếc xe có gắn biển người lái cao tuổi. Họ đang di chuyển với tốc độ cực kì an toàn để chuẩn bị dừng đèn vàng, nhưng chị Shirono lại bất ngờ bẻ lái sang làn rẽ phải. Tôi vừa dứt suy nghĩ “Công viên Shiguretani ở ngay trước mặt rồi vậy mà, sao kì thế nhỉ,” cũng là lúc đèn vàng, chị ấy ngay lập tức tăng tốc, vượt qua xe của mấy cụ già rồi nhập vào làn đường đi thẳng.

Rồi chị ấy cứ thế lao đi, không giảm tốc độ. Thấy hơi sợ, tôi mới bảo “Chị Shirono này, chạy như thế cảnh sát bắt đấy!” thì chị ấy thản nhiên đáp “Không sao đâu! Chị biết đám cảnh sát

hay đứng ở đâu mà” Chị ấy cười như lần nói chuyện với tôi về hộp cơm, rồi đạp thêm ga lao đi, hệt như một người khác vậy.

Như vậy đây. Cứ khi nào trở thành một người khác, chị Shirono lại cười như vậy, kiểu cười mỉm không ra tiếng đầy thoả mãn ấy.

Nhất định khi ra tay hạ sát chị Noriko, chị ấy cũng đã nở nụ cười đó.

Ôi, chỉ nhớ đến khuôn mặt ấy là tôi đã nổi da gà rồi. Nay, anh nhìn mà xem!

Dù chị Noriko lên xe, đưa đến công viên Shiguretani, đậm nhiều nhát, tưới dầu đèn, châm lửa đốt, lao xe tới ga rồi bỏ chạy...

Không thể có chuyện tổ trưởng Shinoyama là đồng phạm được.

Những hành động như thế có thể được thực hiện một cách bốc đồng, nhưng tôi không nghĩ tổ trưởng Shinoyama gan đến mức dám lên một kế hoạch giết người dài hơi như vậy.

... Chị Shirono hành động một mình.

Cảm giác lúc ấy như thế nào nhỉ? Chắc chị ấy không định quay lại công ty nữa đâu...

Ơ? Nước mắt chảy ra này. Tôi đang sợ lắm mà, sao vậy nhỉ?

Nụ cười mỉm của chị Shirono trong tâm trí tôi dần méo mó, rồi chuyển thành một khuôn mặt đẫm lệ.

Chị Shirono hẳn đã rất mong muốn trở thành một người phụ nữ tuyệt vời. Biết yêu, làm cơm hộp cho người mình yêu, nhưng khi một mình thì lại lao xe vù vù. Có lẽ chị Shirono chỉ

mang gương mặt đó khi làm như thế, khi được trở thành con người lí tưởng của bản thân.

Nếu vậy, khi ra tay chắc chị ấy có cười chứ nhỉ?

Xin lỗi anh nhé. Tôi cứ thay đổi ý kiến xoành xoạch.

Mặc dù đã xác định rõ chị Shirono là thủ phạm, nhưng có lẽ đâu đó trong lòng tôi vẫn còn phần nào đó không muốn tin, hẳn là như vậy.

Tôi cũng giống Risako, không hận thù gì chị Shirono cả. Cơ mà về phía Risako, dù gì thì nó cũng là cộng sự của chị Noriko, lại có nhiều điểm rất ngưỡng mộ và say đắm chị ấy nữa, nên tôi nghĩ có thể nó sẽ coi chị Shirono, người đã ra tay giết hại chị Noriko, là sự tồn tại đáng căm hận duy nhất. Nhưng tôi thì đứng về phe chị Shirono.

Nói thế có vẻ sẽ bị xếp vào loại phụ nữ xấu xí hẹp hòi, nhưng tôi nghĩ bản thân mình không tồi tệ đến thế.

Chỉ có điều, khi thử đặt mình vào vị trí của chị Shirono, tôi lại thấu hiểu được mọi chuyện. Đàn ông là kiểu thường thản nhiên đặt phụ nữ lên bàn cân so sánh phụ nữ còn gì nữa. Chúng tôi hoàn toàn không có hứng thú bước lên sàn đấu, vậy mà cũng lắm lúc chẳng biết từ lúc nào đã bị đẩy lên đánh giá hơn kém rồi.

Đại khái là công ty tôi năm nào cũng tổ chức phân công các nhân viên nữ mới vào về các bộ phận theo từng nhóm hai người. Việc này tôi thấy thực sự kì cục, giống như bảo người ta so sánh xem trong hai người thì ai hơn ai vậy. Risako tốt nghiệp trường đại học tốt nên tôi cũng áp lực lắm đấy.

Nếu bị đem ra so sánh với chị Noriko thì coi như tính cách không còn ngay thẳng được nữa.

Vì vậy, lỗi nằm ở chế độ của công ty mới phải.

Tôi không rõ chị Shirono đã đi đâu mất, nhưng mong sao chị ấy đừng nghĩ quần mà tự sát. Chỉ cần sớm quay về và ra tự thú là được thôi mà. Tôi nghĩ mình có thể đứng ra làm chứng để chị ấy không bị xử tử hình.

Tôi biết mình đưa ra yêu cầu về cách viết bài thì có lẽ không phải phép, nhưng xin anh đừng viết quá xấu về chị Shirono. Ngay cả bà chị tôi vốn chưa biết rõ về vụ án còn bảo “Thủ phạm mà là phụ nữ thì có thể hiểu cho cảm giác của họ.” Nên anh làm ơn viết thế nào để chị ấy có thể nhận được sự thông cảm của chị em phụ nữ ngoài kia nhé.

Mong anh xem xét giúp đỡ.

Anh hỏi tên của quán chuyên về đậu phụ phải không ạ? Quán đó tên là Daizuya, viết bằng Hiragana^[*].

Hả, tôi gọi Tổ trưởng Shinoyama ra đó sao? Anh nhờ Risako có phải tốt hơn không. Thôi đành vậy.

Anh nhớ chia sẻ cho tôi biết tổ trưởng nói những gì nhé.

< SHINOYAMA SATOSHI >

Nghe nói cậu là phóng viên Tuần san Eichi, nhưng nếu cậu có ý đồ viết nhăng nhàng viết cuối những chuyện vô căn cứ để mua vui thì tôi xin phép về luôn.

Vụ án “Tiến sĩ” ư? Có phải vụ bắt cóc giết hại em bé ở Kyushu phải không? Tôi nhớ hồi đó chỉ có một tạp chí ở đâu đấy khẳng định ông ta vô tội. Chỗ cậu sao? Cậu muốn nói vì vậy tôi phải tin cậu chứ gì?

Đành vậy thôi. Nhưng mà này, chẳng phải cậu gọi tôi ra đây vì cậu tin mấy lời đồn thổi trong công ty là tôi từng hẹn hò với cô Shirono Miki hay sao?

Tha cho tôi đi, thiệt tình.

Hoàn toàn vô căn cứ, rõ ràng chỉ là tin đồn. Hay cậu có bằng chứng gì?

Cơm hộp? À, cũng có kẻ để ý cơ đấy. Thực ra thì tôi có nhận thật, nhưng tôi cũng đã xin được yên thân rồi mà. Rõ phiền.

Do đâu mà tôi lại nhận mấy hộp cơm à? Chuyện vặt thôi.

Mỹ phẩm Hinode là công ty con của công ty sản xuất rượu Hinode. Tôi vốn thích uống rượu, lúc đầu xin vào làm cho nhà sản xuất rượu lớn, nhưng đến năm thứ ba thì được điều chuyển về đây. Lúc nghe về mỹ phẩm làm từ cám gạo, tôi cũng ngớ người, nhưng rồi nghĩ không nên đặt nặng vấn đề, tôi cứ thế thong thả làm việc. Đến đầu xuân năm ngoái, mặt hàng xà phòng Bạch Tuyết đột nhiên được ưa chuộng, bán rất chạy. Phải đến ba tháng liền, tôi bận tới mức không có thời gian để ngủ.

Đợt đó tôi thường xuyên nghỉ lại công ty, chỉ dựa vào nước tăng lực và sinh khí của mình để sống. Có một buổi tối, tôi đứng dậy mà xâm xẩm mặt mày, lảo đảo không vững. Người ở lại làm thêm với tôi lúc đó là cô Shirono Miki. Thấy cô ta làm quá lên đòi gọi cứu thương nên tôi mới nói tránh là chắc do thiếu dinh dưỡng thôi.

Thế là ngay ngày hôm sau, cô ta làm cơm hộp cho tôi. Tôi bảo phiền cô ta phải tốn công tốn sức rồi, thì nhận được lời giải thích là “Vì gia đình ở quê gửi lên rất nhiều rau nên em đang không biết xử lý thế nào, coi như anh ăn giúp em đi ạ.” Thế nên tôi mới quyết định nhận đấy chứ.

Thời gian đầu, những hộp cơm chỉ có cơm và món hầm nên tôi không cảm thấy có gì mờ ám. Nếu trong đó có mấy cái cơm nắm hình trái tim là tôi đã từ chối ngay.

Giao nhận đồ thì không gửi kèm tin nhắn hay thư tay gì cả, thậm chí còn chẳng phải trao tận tay nữa, chỉ là cô ta sẽ cho vào ngăn thứ hai trong tủ lạnh ở phòng pha trà thôi. Khi nào ăn xong, tôi trả lại cái hộp rỗng vào đúng chỗ cũ là được. Cảm giác giống như gọi cơm suất ở cửa hàng vậy.

Tất nhiên, tôi cảm ơn cô ta rồi.

Cốc sứ? Không, tôi không thích mấy thứ vật chất lưu lại được, nên tôi hay mua đồ tráng miệng bán ở cửa hàng tiện lợi, kiểu như sôcôla hay bánh su kem, rồi để bên cạnh hộp cơm trong tủ lạnh.

Cô ta vui lắm, bảo rất thích đồ ngọt.

Các hộp cơm dần cầu kì hơn, đến mức tôi có cảm giác dù vẫn chỉ là những hộp cơm đấy thôi, nhưng số món ăn thì cứ tăng

lên từng chút một. Giờ kể cả câu hỏi tôi sao đến mức đấy mà còn không nhận ra tình cảm của đối phương thì... thật ra tôi vốn không tinh ý lắm, nhưng này, hồi học sinh chắc cậu cũng từng mang cơm hộp đến trường ăn trưa đúng không?

Cấp hai, cấp ba? Vậy thì giống tôi rồi. Thế hằng ngày cậu có cảm nhận được tình yêu thương được gửi gắm trong những hộp cơm mẹ làm cho không? Cậu có nghĩ rằng thứ mỗi sáng được gói ghém cẩn thận bằng khăn tay rồi đặt trên chiếc bàn trong bếp đó là lẽ đương nhiên không? Khi mở nắp hộp ra, chắc cậu không xem từng món từng món một trong đó là gì đâu nhỉ. Cậu chỉ ăn như thể đó là điều hiển nhiên, thỉnh thoảng thất vọng khi có món mình không thích, phải không?

Tôi có những cảm giác giống hệt như vậy đấy. Cũng có lần tôi đề xuất trả tiền nguyên liệu, nhưng cô ta từ chối với lí do là nếu nhận tiền thì sẽ bị áp lực phải làm ra những hộp cơm chỉn chu hơn nữa đè nặng.

Thực ra nếu cô ta nói rõ ra rằng “Chỉ cần anh nhận là em hạnh phúc lắm rồi”, tôi mới có thể thẳng thắn đáp lại “Tôi lại không có cảm giác ấy nên thôi, cô không cần làm cơm hộp cho tôi nữa đâu.” Nhưng người ta còn chưa thể hiện cảm tình gì đã từ chối, chẳng phải chỉ tổ biến thành trò cười sau đó hay sao?

Tôi cố gắng bí mật đi lấy hộp cơm vào những lúc không có mấy chị em nhân viên nhiều nhất có thể, nhưng có vài lần tôi nghe thấy hai, ba người bàn ra tán vào. Dù tôi không hề có ý định nghe trộm, tiếng của bọn họ cứ lọt vào tai.

“Này, sau bữa liên hoan mấy hôm trước, đột nhiên có ai đó ra bảo với tớ là ‘Xin lỗi nhé, tôi có bạn gái rồi!’ mới kì chứ. Tớ

mới ngớ người ‘Hả? Cái gì thế? Tôi nói thích anh lúc nào chứ?’”

“Ôi! Ý thức về bản thân cao quá rồi! Hắn ta là vậy đấy. Cũng chẳng đẹp trai lắm mà hay tưởng bở. Mình tỏ ra hơi tử tế một chút thôi là ngộ nhận mình có ý ngay. Khó chịu thật đấy!”

“Chỉ mới chạm mắt mà đã thế rồi. Ha ha ha ha...”

Nghe mấy cuộc nói chuyện đó, ai mà chả nghĩ ngay ngày mai đến lượt mình “lên thớt” Tôi khá thân với *ai đó*, thử hỏi dò mới biết anh ta quyết định nói thẳng vì tối nào cũng nhận được tin nhắn chúc ngủ ngon từ cô gái ở phòng pha trà đó đấy chứ.

Chắc cậu cũng nghe được thông tin về vụ án lần này từ mấy đứa con gái trong công ty tôi rồi, nhưng không nên tin lời của đám đó đâu. Bởi vì những gì bọn họ sáng tác ra trong đầu sẽ biến thành sự thật ngay giây phút họ mở miệng nói cho ai đó.

Mà kể ra bị cho là ý thức quá cao về bản thân cũng tốt, lúc nào thấy phiền thì từ chối luôn là được.

Sau khoảng một tháng kể từ ngày tôi bắt đầu nhận cơn hộp từ cô ta, tôi nhớ không nhầm thì hôm đó là thứ Bảy thì phải, chỗ tôi được nghỉ thứ Bảy và Chủ Nhật mà, buổi trưa hôm đó tôi đi xem phim một mình. Về nhà sau bữa ăn tối sớm bên ngoài, khi mở hộp thư bên cạnh lối vào thì ôi trời ạ, có một cái hộp nhựa đựng thức ăn với món thịt hầm khoai tây bên trong.

Không có mảnh giấy nhắn nào, nhưng chỉ nhìn thôi tôi cũng biết là của cô Shirono Miki. Quả thật lúc đó tôi đã thấy hơi gay go rồi. Vì chỗ tôi ở là khu nhà công ty thuê dành cho những người độc thân, nếu muốn tìm địa chỉ là có thể tìm ra ngay, nhưng mà mình cũng thấy hơi chọn chứ, không ngờ người ta làm đến mức đấy luôn.

Vì vậy, ngay đầu tuần sau tôi đã gọi cô ta ra chỗ không ai để ý rồi tìm cách nói về chuyện đó, nhưng mãi mà không mở lời được. Thấy tôi cứ ấp a ấp úng, cô ta lên tiếng trước.

“Tiện đường đi mua sắm nên em mới ghé qua nhà anh, phiền quá phải không a?”

Giọng điệu cô ta rất nghiêm túc, người ngoài mà nghe có khi còn tưởng cô ta đến đưa hồ sơ, tài liệu gì cũng nên.

Đương nhiên là không phiền, người ta cũng không đòi hỏi mình phải đáp trả gì. Thế là tôi chỉ đáp: “Ngày nghỉ mà vẫn phiền cô tốn công tốn sức quá. Cảm ơn nhé!”

Sau đó, mỗi tháng khoảng hai lần, cả ngày nghỉ cô ta cũng đến để cơm hộp vào hòm thư nhà tôi, nói đúng hơn là thức ăn kèm cho bữa tối. Không phải tuần nào cũng vậy đâu. Hình như cũng có ngày cô ta về nhà bố mẹ để hay sao ấy. Bởi vì đôi khi ngoài cơm hộp, cô ta còn để thêm mấy hộp tsukudani^[*] đậm hương vị quà quê.

Chà, ở đâu ấy nhỉ? Bởi vì lọ thịt băm xào săn hiệu “Cho thêm bát nữa nào!” mà bên ngoài có vẽ hình con bò ấy rất ngon nên tôi vẫn nhớ. Đặc sản vùng Kobe ư? Đúng là phóng viên Tuần san Eichi có khác, tường tận cả những chuyện ấy cơ đấy.

Nhà bố mẹ để của Shirono Miki sao? Tôi không biết.

Lên nhà ư? Không, chưa từng. Đôi ba lần cô ta tới đưa cơm hộp cho tôi khi tôi đang ở nhà nên chúng tôi có cùng nhau ra ngoài ăn, như ở quán mì ramen gần đây này, chứ lên nhà thì... Thật đấy! Tôi không nói điêu đâu.

Bởi vì một khi đã dây dưa quan hệ với loại con gái ấy thì tuyệt đối chỉ đem lại rắc rối. Vả lại, ừm, vì tôi cũng đã có vài em để chơi bời qua loa rồi nữa.

Thời điểm tôi thắng thùng từ chối vụ cơm hộp hình như là sau khi vào hè.

Sau buổi gặp mặt bên ngoài với một cô gái tôi vừa bắt đầu hẹn hò, khó khăn lắm mới mời được lên nhà, vậy mà lại bị cô ấy phát hiện ra mấy thứ trong hòm thư mới chết chứt. Sợ trong đó có đồ gì nên tôi đã không mở ra rồi, thế mà cô ấy bảo ngủi thấy mùi cà ri trong hòm thư rồi mở ra xem. Cà ri trong hòm thư! Cậu thủ tướng tượng mà xem.

Chẳng thà dùng khăn tay bọc vào hay để bên trong túi giấy đi, đằng này trong hòm thư chình ình cả một cái hộp nhựa đựng cà ri, ở góc độ nào đó thì giống như quấy rối ấy, cậu công nhận không?

Từng gặp chuyện tương tự với bố mẹ từ quê ra à? Ôi, ước gì tôi đã nghe điều này sớm hơn. Kể mà thế thì lúc đó tôi đã tìm cách chống chế được rồi. Thấy tôi không nói được câu nào tử tế, cô ấy nổi giận rồi bỏ đi. “Anh đã có đối tượng như thế rồi thì tôi về.”

Đúng, cô ấy là Miki Noriko.

Cậu ngạc nhiên gì chứ? Với Shirono Miki, tôi không hề hẹn hò mà thành ra đang hẹn hò, còn với Miki Noriko, người tôi đang tìm hiểu thì lại như thể chỉ là ảo tưởng của tôi vậy. Vậy nên tôi mới nói cậu đừng tin chuyện của mấy đứa nhân viên nữ.

Từ khi Noriko vào công ty, tôi đã để ý thấy cô nàng rất xinh xắn rồi. Tôi từng mời cô ấy đi ăn một lần, nhưng cô ấy đã lịch sự từ chối. Không, từ chối kiểu cúi gập người xuống rồi nói “Thực sự xin lỗi anh, nhưng...” cơ. Theo tin đồn trong công ty thì bố cô ấy là người có tiếng ở vùng này, đến dịp Tết nhất là tất cả các ông chủ doanh nghiệp trong vùng đều đến thăm hỏi. Thấy đây không phải kiểu người dễ tiếp cận, tôi đành bỏ cuộc.

Rồi chuyện đó xảy ra, tôi nhớ không nhầm thì là hồi trước hè.

Tôi được cô ấy rủ đi công chuyện. “Có một cửa hàng chuyên kinh doanh các loại rượu Nhật trên khắp cả nước, em muốn thử đi đến đó để tìm ra loại mình thích nhất, nhưng ngặt nỗi bản thân lại không rành về rượu lắm, anh có thể đi với em không à?”

Đến khi đi chung, chúng tôi nhận ra hai đứa hợp nhau kinh khủng. Khi uống loại rượu tôi đề xuất, cô ấy cũng có những cảm nhận giống hệt tôi.

Không phải mấy câu thông thường mà ai cũng nói, kiểu rượu vị dịu nhẹ, dễ chịu... này nọ đâu. Cô ấy miêu tả khi nhấp một ngụm rượu, tâm trí liền bừng lên cảnh sắc thế này thế kia cơ. Mỗi khi thưởng thức một loại rượu ngon, hình ảnh sống động cũng ngập tràn trong đầu tôi. Những hình ảnh chúng tôi nhìn thấy còn hoàn toàn giống nhau, nói tôi đã cảm nhận được điều gì đó mang tính duyên phận chắc không có gì lạ.

Thế rồi dần dần, cứ đến cuối tuần là chúng tôi lại rủ nhau ra ngoài, khi thì đi uống rượu, lúc thì đi ăn những miếng thịt hảo hạng...

Tất nhiên, tôi nói chuyện với Shirono Miki đàng hoàng rồi, rằng tôi đã có người yêu và cô ấy không thích tôi nhận đồ ăn từ người con gái khác nên cô Shirono hãy dừng lại đi. Để cảm ơn, tôi còn mua hộp kẹo tổng hợp đắt nhất ở cửa hàng sôcôla Noriko giới thiệu để tặng cho cô ta, và cô ta cũng đã tươi cười nói “Không cần lo lắng cho sức khoẻ của tổ trưởng nữa thì em yên tâm rồi,” chắc chắn là không hề có chút tổn thương, vương vấn gì cả.

Mà vốn dĩ chúng tôi có hẹn hò, tìm hiểu gì đâu, nói là tổn thương, vương vấn thì cũng kì.

Noriko có biết người đưa thức ăn là Shirono Miki không ạ? Biết chứ. Vì Noriko muốn nghe giải thích rõ ràng nên tôi đã kể cho cô ấy từ đầu tới cuối, y hệt những gì vừa kể cho cậu.

Shirono Miki có biết Noriko là bạn gái tôi không ấy hả? Biết. Cô ta đã hỏi tôi “Bạn gái anh là Noriko có phải không?” Khi tôi thắc mắc sao cô ta lại nghĩ thế, cô ta chỉ nói không hiểu sao có cảm giác như vậy, nên tôi không phủ nhận gì.

Tuyệt nhiên không có dấu hiệu của sự giận dữ hay thất vọng. Thế nhưng, giờ chuyện như thế này xảy ra, không nên nhắc đến cái tên Noriko nữa. Vả lại, chuyện giữa tôi và Noriko đã kết thúc từ lâu rồi.

Đúng vậy đấy. Cuối năm ngoái, tôi đã bị Noriko cho ra rìa. Trước khi đến với tôi, cô ấy thích một tay nọ, nhưng vì đối phương ở ngoài tầm với nên cô ấy bỏ cuộc rồi mới hẹn hò với tôi. Ấy thế mà sau đó lại nói với tôi là được tay đó tỏ tình chứ.

Người trong công ty sao? Không đời nào. Nếu vậy cậu bảo tôi có dễ dàng rút lui thế không? Thấy bảo là một nghệ sĩ violin

khá nổi tiếng, ra vài album rồi.

Lúc đó tôi điên tiết lắm, tự hỏi rốt cuộc thì mình là cái thá gì, nhưng mặt khác, chính bản thân tôi đã luôn dự cảm được rằng ngày đấy rồi cũng sẽ đến.

Này, chuyện của tôi giống truyện cổ tích nhỉ. Chàng trai giàu đi chiếc áo cánh chim của tiên nữ, để nàng không thể quay về trời được mà ở lại lấy mình. Chung sống hạnh phúc chẳng được bao lâu, đến một ngày chiếc áo cánh chim thất lạc bị phát hiện, cô gái bay về trời mất.

Tôi chỉ còn biết vẫy tay tạm biệt trong vô vọng.

Cái gì? Cậu bảo tôi biết rõ thế ư? Cho đến một năm trước đây, tên của xà phòng Bạch Tuyết vẫn là Áo Cánh Chim mà. Khẩu hiệu lúc đó là “Cảm giác rửa khoan khoái bay bổng đến trời cao”. Mỗi tội chẳng bán được mấy. Tận mắt chứng kiến quá trình nó trở thành sản phẩm được ưa chuộng và bán chạy, nhưng đến tận bây giờ, tôi vẫn không hiểu nổi bằng ngón nghề nào mà nó được người ta ủng hộ đến thế nữa.

Điều mỉa mai là kể từ sau khi vụ án xảy ra, sản phẩm xà phòng Bạch Tuyết còn bán chạy hơn nữa. Có khi việc công ty không áp dụng lệnh cấm phát ngôn về vụ án cũng xuất phát từ ý đồ lợi dụng chuyện này để nâng cao độ nhận diện cho sản phẩm.

Câu hỏi người ra tay sát hại Noriko có phải Shirono Miki hay không ư?

Chẳng phải vì thế mà cậu mới hỏi tôi về cô ta hay sao?

Để loại bỏ tin đồn thất thiệt, vô trách nhiệm rằng tôi là đồng phạm mà tôi đã kể cho cậu cả những chuyện không hề muốn

kể, ấy vậy mà... Cậu có thật là phóng viên Tuần san Eichi không đấy?

Tuần san Eichi vốn chỉ có vụ “Tiến sĩ” là vô tình đoán đúng sự thật, chứ cũng đăng toàn những bài vô trách nhiệm giống hệt các tuần san khác, không phải sao?

Chỉ hỏi để xác nhận? Cậu nói cái gì vậy?

Thủ phạm chắc chắn là Shirono Miki chứ còn ai vào đây nữa. Giống như khi cô ta tỏ ra vô hại, không mưu mô sách lược, dần tiếp cận tôi bằng mấy hộp cơm tự làm, trong vụ án lần này, ở công ty cô ta trực ra bộ mặt ngây thơ để thân thiết với Noriko, nhưng bên trong thì lên kế hoạch giết hại. Một ả đàn bà xảo quyệt, hệt như loài rắn vậy.

Khả năng dính dáng đến mấy vụ ăn cắp sao? Cậu biết nhiều đấy. Rõ là mấy đứa nhân viên nữ đã ba hoa, bếp xếp đủ điều. Tôi nghĩ thủ phạm ăn cắp vật có lẽ cũng là Shirono Miki. Xét cả về thời điểm, chẳng bao lâu sau khi tôi nói với cô ta là không cần cơm hộp nữa, những vụ mất cắp bắt đầu xảy ra. Mà vì không còn nhận cơm, đương nhiên tôi cũng không mua đồ cảm ơn nữa.

Hay cô ta tưởng mấy món tráng miệng trong tủ lạnh là quà cảm ơn từ tôi nhỉ? Cú sốc thất tình lớn đến vậy cơ mà. Trầm trọng tới mức không chỉ mấy món đồ trong tủ lạnh, còn chوم chia đồ trong ngăn kéo của người khác nữa.

Mọi người ở phòng đều nhận ra trong một tập thể mà ai cũng bình thường, lại bị lẩn vào một kẻ không bình thường. Nhưng có ai thèm đoái hoài đâu? Vì thế mà con quái vật mới được nuôi lớn đấy.

Chắc cậu cũng biết dầu được dùng để thiêu Noriko là do Shirono Miki mua ở trạm xăng trên đường đi làm vào buổi sáng hôm tổ chức bữa tiệc chia tay. Dùng dao bếp, hay vật sắc nhọn gì đó tôi không rõ, đâm liên tiếp nhiều nhát có thể coi là thiếu tinh táo, nhưng lại còn châm lửa đốt thì chỉ có thể là dầu óc bất bình thường.

Xuất hiện giả thuyết về một kẻ tòng phạm là do thiếu hụt về mặt thời gian, nhưng nhìn chung thì người ta chỉ tự mình thực hiện hành vi lệch lạc như thế thôi. Lại còn nghi ngờ tôi nữa chứ, nhảm nhí.

Đúng là hôm đấy tôi ra về sau tăng một thật, nhưng vì có vài chuyện không vui nên tôi chỉ ở nhà uống rượu giải sầu một mình.

Có một cô nhân viên suốt ngày nhai đi nhai lại cái điệp khúc ngu ngốc “đậu phụ, đậu phụ” Đã đặt chỗ theo suất nướng trên bếp rồi, vậy mà còn lớn tiếng “Em gọi món đậu phụ chiên giòn có được không ạ?” rồi “Mọi người ơi, có ai ăn đậu phụ chiên giòn không ạ?” nên tôi mới móc mỉa vài câu.

Lúc đó, Noriko đã nói với con bé đấy “Lần sau chị sẽ dẫn em đến một quán đậu phụ cực ngon. Ở đó có món đậu phụ vừng chiên giòn tuyệt phẩm luôn.”

Chính là cửa hàng này này, tôi đã chỉ cho cô ấy đấy. Đậu phụ chiên giòn ngon đấy chứ nhỉ.

Vì Noriko bảo muốn uống rượu ngon nhảm với đậu phụ nên tôi đã tìm kiếm thông tin trên Man-malo. Bạn bè trên đó của tôi ăn nhậu nhiều nên tìm ra được cả cái quán khó tìm ở thị trấn quê mùa đó. Ấy vậy mà cô ấy không thèm đếm xỉa gì đến tôi. Có

phải cãi cọ rồi chia tay nhau đâu, tỏ ra thân thiện một tí thì chết ai. Đằng này chia tay một cái là cô ấy ngó lơ tôi luôn.

Nói thế chứ tôi không hận thù Noriko gì cả. Mỗi quan hệ với tay nhạc sĩ nhạc siếc không kéo dài được đâu mà. Tôi không mong đợi Noriko quay lại với mình, nhưng nói chung là vẫn còn chừng ấy tình cảm.

Mà nói đến mới nhớ, hôm tổ chức tiệc chia tay, cô ấy chưng diện lắm, hay là có hẹn với tay người yêu nghệ sĩ violin ấy nỉ? Vì hẹn gặp ở gần nhà ga, thấy có vẻ sẽ trễ giờ hẹn nên mới nhờ Shirono Miki dùng xe chở đi.

Khoan đã! Cậu không nghĩ tay nghệ sĩ violin đó chính là thủ phạm sao?

Theo kế hoạch thì tay nghệ sĩ violin sẽ đến thành phố này chơi để thăm Noriko.

Khu này giao thông không thuận tiện, để đi quanh quanh mấy điểm du lịch thì nên dùng ô tô. Vì vậy mà Noriko mới quyết định mượn xe của Shirono Miki. Hai người cùng lên xe ở công ty, trên đường đi đón thêm tay nghệ sĩ violin, còn Shirono Miki thì xuống xe. Không biết chừng Shirono có dự định đi đâu đó nên đã đề nghị cho xuống xe ở nhà ga cũng nên. Xét về thời điểm Shirono bị bắt gặp ở nhà ga, cũng có thể ba người bọn họ đã đi đến quán nước nào đó.

Sau đó, khi chỉ còn hai người với nhau, tay nghệ sĩ violin đã đưa Noriko đến công viên Shiguretani không bóng người rồi ra tay giết hại. Động cơ chắc là vì hắn đã có cô gái khác. Có lẽ hắn vốn chỉ muốn chơi bời chút thôi, vậy mà Noriko ngây thơ đã bị lừa dối mất rồi.

Giá như lúc đó tôi không dễ dàng rút lui, tìm hiểu kĩ càng về tay này thì có lẽ đã bảo vệ được Noriko rồi, vậy mà...

Hả? Tên của tay nghệ sĩ violin? Tên thì tôi quên rồi, nhưng thấy bảo là nhóm hai anh em nhà gì gì ấy. Anh em Serizawa á? Đúng đúng, là nó đấy. Lẽ nào hắn đang nằm trong diện điều tra?

Buổi hòa nhạc ở Tokyo hôm thứ Bảy à? Lúc đó hắn không thể đến được thành phố này sao?

Thế thì quả nhiên vẫn là Shirono Miki. Cô ta bịa chuyện bố mẹ ốm nặng để xin nghỉ việc, hình như còn không liên lạc được, bộ dạng ở nhà ga cũng rất khả nghi.

Phải rồi, gọi thẳng Ozawa ra đi. Gọi nó ra quán cà phê ở trước cửa nhà ga ấy.

Nói gì thì nói, nó cũng là người cuối cùng nhìn thấy Shirono Miki mà.

< OZAWA FUMIAKI >

Tổ trưởng cho phép tôi nói chuyện với phóng viên tạp chí về vụ án sao? Mà dù sao thì tôi không cung cấp được những thông tin quan trọng đâu.

Tối hôm tổ chức tiệc chia tay, tôi say bí tỉ và nằm vật ra ngủ trên cái ghế mà... anh Akahoshi đang ngồi bây giờ ấy. Giật mình tỉnh dậy thì đã hơn mười giờ. Nghĩ bụng quả này chết dở rồi, tôi luống cuống đứng dậy nhìn ra ngoài, vừa lúc trông thấy Shirono đang chạy vào ga, hai tay ôm một cái túi xách to.

Kia kia, nhìn thấy rõ đúng không?

Nhưng tôi ước mình đã không ngồi ở chỗ này. Thời điểm tôi nhìn thấy Shirono sẽ xác định khả năng phạm tội của cô ấy, trách nhiệm nặng nề quá phải không anh?

Tôi nhớ mình đã xem giờ bằng đồng hồ trong quán, lúc đó hơn mười giờ, nhưng không nhớ chính xác bao nhiêu phút thì cũng bình thường thôi nhỉ. Ai mà nhớ được cụ thể đến mức đấy chẳng phải sẽ có khả năng là đồng phạm hay sao?

Nếu trả lời sớm hơn thì có lợi cho Shirono. Nếu trả lời muộn hơn thì lại có lợi cho người đang cố gắng già bẫy Shirono. Làm gì cũng sẽ bị nghi ngờ.

Có khả năng một ai đó đang cố gắng già bẫy Shirono mà, không phải sao? Vì Shirono là người rất nghiêm túc, ở công ty sẵn sàng vui vẻ đảm nhận cả những công việc không nhất thiết phải nhận, ở lại tăng ca muộn, sáng vẫn đi làm sớm.

Tôi cũng từng nhờ cô ấy làm hộ ít việc hồi đi hưởng tuần trăng mật.

Tôi cưới tháng Tám năm ngoái.

Ngoài những món quà mừng từ anh chị em trong phòng, vì cùng lứa với nhau nên tôi còn được Noriko và Shirono tặng một bộ cốc uống trà nữa. Hai người bọn họ trông có vẻ gần gũi lắm, bảo với tôi rằng đó là bộ cốc được sản xuất bởi một nghệ sĩ mà cả hai cùng yêu thích.

Thiết kế cốc khá đơn giản, trên nền sứ trắng có vẽ lần lượt mỗi chiếc một hình khoá Son và một hình khoá Fa. Miệng cốc mỏng, uống rất dễ chịu nên vợ tôi thích lắm, hầu như ngày nào cũng sử dụng, nhưng khi chuyện này xảy ra thì hết dùng luôn, giờ đang xếp xó trên giá đựng bát đĩa.

Có lẽ thêm cả chuyện đó nữa nên tôi càng không thể nghĩ rằng Shirono đã ra tay sát hại Miki. Tuy có thể mang chút tự ti về ngoại hình này kia, nhưng riêng về khoản công việc, tất cả mọi người xung quanh đều công nhận Shirono mới là người làm tốt hơn.

Nhưng mà, tôi chỉ là bạn đồng lứa, không biết nhiều về chuyện của hai người họ tới mức đó. Dáng vẻ của Shirono tôi bắt gặp ở đây hôm đó nhìn cũng như đã bị dồn vào đường cùng ấy.

Cô ấy chạy nhanh kinh khủng. Cái túi ôm trên tay trông như quả bóng bầu dục vậy.

Vì thế mà hôm thứ Hai, khi nghe trưởng phòng báo Shirono gọi điện xin nghỉ do mẹ ốm nặng, tôi cũng hiểu mọi chuyện là như thế. Nhưng mà đó là nói dối đúng không?

Tôi mới nghĩ, vậy thì tại sao lại phải vội vã đến mức đấy nhỉ?

Tôi cho rằng có thể cô ấy đã định lên chuyến tàu tốc hành. Sau khi tìm hiểu thì mới biết có chuyến tàu đi Osaka lúc mười giờ hai mươi. Đó là chuyến cuối cùng trong ngày. Còn điều này nữa tôi cũng trình báo với cảnh sát rồi, Shirono không hề tạt qua máy bán vé, cứ thế chạy từ quảng trường trước cửa nhà ga băng qua cửa kiểm soát luôn.

Thế tức là cô ấy đã mua sẵn vé từ trước.

Vậy là hành vi phạm tội có kế hoạch rồi. Mà dù sao thì điều tra cũng không phải việc của tôi.

Nếu Shirono đã bắt chuyến tàu đó thì thời điểm tôi nhìn thấy cô ấy phải là trước mười giờ hai mươi phút. Có lẽ nó rơi vào khoảng từ mười đến mười lăm phút mà tôi đã nghĩ đến khi được hỏi về thời gian lúc đầu.

Nếu vậy thì quả thật không biết Shirono có khả năng phạm tội hay không nữa. Giả thuyết về đồng phạm thì sao nhỉ? À, tôi không có ý nghi ngờ tổ trưởng đâu nhé.

Chắc chắn kẻ chủ mưu là một người khác, hắn biết chuyện Shirono sẽ bắt chuyến tàu tốc hành cuối cùng và đã lợi dụng việc đó cho âm mưu của mình. Không biết Shirono còn sống hay không nhỉ... Tôi nói linh tinh thôi.

Chỉ là suy đoán vớ vẩn, anh tuyệt đối đừng ghi lại đấy!

[Tham khảo tư liệu 2^[*], 3^[*]]

CHƯƠNG 3

BẠN CÙNG LỚP

< MAETANI MINORI >

Gửi Ban biên tập Tuần san Taiyo,
Tôi xin nói rõ ngay từ đầu, đây là thư phản đối.

Tôi thường ngày không có thói quen đọc tạp chí, tôi sở hữu cuốn Tuần san Taiyo số ngày 25 tháng Ba vì có tin nhắn từ một người bạn thời đại học gửi tới, bảo rằng muốn tôi đọc và cho biết cảm tưởng về một bài báo.

Đó là bài báo về “Vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng ở công viên Shiguretani”.

Tôi cũng biết về vụ án này qua truyền hình và báo chí rồi. Nghe tin người ta phát hiện ra thi thể bị đâm mười mấy nhát rồi thiêu cháy đen của một cô gái độc thân trạc tuổi, tôi đã rất sốc.

Đặc biệt, khi xem đoạn hình ảnh về công viên Shiguretani chiếu trên tivi, tôi chợt nhớ khoảng ba năm trước, tôi từng có dịp đến chơi nhà một người bạn thời đại học sinh sống ở vùng đấy và cảm thấy lo lắng cho cô ấy vì chỉ có một thân một mình nơi đáng sợ như thế.

Tôi nhanh chóng mua một cuốn Tuần san Taiyo và giở tờ trang có bài báo đó để đọc. Điều đầu tiên khiến tôi kinh ngạc là thông tin người bị hại, chị Miki Noriko làm việc ở công ty sản xuất xà phòng Bạch Tuyết. Tuy bài báo không cung cấp tên công ty, nhưng tôi biết ngay đó là công ty Mỹ phẩm Hinode. Nỗi bất an trong tôi càng thêm nặng nề.

Bởi vì người bạn của tôi cũng đang làm việc ở công ty Mỹ phẩm Hinode.

Chắc chắn tình hình trong công ty lúc này đang rất căng thẳng và xôn xao. Không biết cô ấy có ổn không đây?

Vừa suy nghĩ về cô ấy, tôi vừa tự hỏi không biết có nên công bố cả những thông tin như thế này hay không. Tuy nhiên, khi tìm kiếm trên mạng về vụ án này, thấy tên công ty xuất hiện đầy rẫy như thế là điều đương nhiên vậy, tôi đã nghĩ lại, chắc là cách lắp đặt ăng-ten của mình yếu quá. Tôi cũng tìm thấy bài báo viết rằng từ sau khi vụ án xảy ra, số lượng đơn đặt hàng sản phẩm và phòng Bạch Tuyết ngày càng tăng lên, và lại thêm lo lắng rằng bản thân mình cũng gay go đây.

Bởi vì tôi rất thích sử dụng xà phòng Bạch Tuyết. Tôi không phải là loại fan phong trào. Tôi đã sử dụng sản phẩm này từ hồi nó còn được bán với cái tên là Áo Cánh Chim. Da tôi dễ bị khô, một người bạn đã gửi và bảo tôi thử dùng sản phẩm xà phòng làm từ nguyên liệu thiên nhiên do công ty cô ấy sản xuất.

Sau khi thử sử dụng sản phẩm, chỉ chưa đầy một tuần mà làn da vốn đầy mụn nhọt của tôi đã trở nên láng mịn, trơn bóng.

Tất nhiên, về sau thì tôi tự đặt hàng mua về dùng. Nhưng sau khi sản phẩm được đổi tên rồi đột nhiên trở nên nổi tiếng nhờ những đoạn quảng cáo thương mại cực kì có hiệu quả thì khó mua lắm. Chỉ riêng cái lần bên công ty gửi thông báo phải mất một tháng nữa mới bắt đầu giao hàng, tôi đã gọi điện trực tiếp cho người bạn của mình, nhờ cô ấy mua và gửi giúp cho một bánh thôi cũng được.

Tôi không nghĩ tới việc mình có thể sử dụng loại xà phòng nào khác.

Người bạn ấy ngay lập tức gửi Bạch Tuyết cho tôi, tận ba bánh xà phòng liền. Đã thế, dù rất bận rộn nhưng cô ấy còn gửi kèm theo một mảnh giấy nhăn.

“Tôi muốn tất cả bọn mình lại tụ họp ở khu nhà Nadeshiko quá!”

Khu nhà Nadeshiko chính là căn hộ nơi tôi và người bạn ấy, Shirono Miki, cùng sống chung thời học đại học. Đây cũng là nơi đầy ắp những câu chuyện, kỉ niệm có thể chứng minh rằng Shirono, người mà tôi càng đọc bài báo càng thấy cô ấy bị coi như thủ phạm giết người với cái tên “chị S” đó, không phải là loại người như vậy.

Nadeshiko là khu căn hộ dành riêng cho sinh viên trường Đại học nữ sinh T.

Đây là khu nhà bê tông cốt thép ba tầng được xây dựng đã hơn ba mươi năm và nằm ở vị trí tương đối thuận tiện, cách trường mười lăm phút và cách nhà ga gần nhất chỉ năm phút đi bộ. Mỗi phòng rộng chừng $9,5\text{ m}^2$, có đầy đủ nhà vệ sinh và bồn rửa bát. Giá thuê nhà là 20.000 yên một tháng.

Nói ra ai cũng ngạc nhiên, bởi tuy chỉ là một tỉnh ngoại thành, nhưng ở thời điểm đó, khó mà thuê được chỗ nào với mức giá như vậy. Dù thế, không có nghĩa là nơi đó từng có vấn đề gì đáng lo ngại. Mặc dù không có bồn tắm, nhưng cách đó chừng 100 m lại có khu nhà tắm công cộng nên cũng không quá bất tiện. Thậm chí tôi còn cảm thấy dường như mình đã tìm được một chỗ ở tuyệt vời, vì so với cái phòng tắm chật hẹp

mấy khách sạn đã trợ lại khi đi dự thi, thì việc ngày nào cũng được ngụp lặn, ngâm mình trong bồn tắm rộng thênh thang còn sướng hơn gấp vạn lần.

Chỉ có điều, khi bắt đầu đi học tôi mới biết rất nhiều sinh viên nữ khác đang sống ở những khu chung cư có phòng riêng rất sang chảnh với giá thuê lên tới gần 100.000 yên mỗi tháng. Không bao lâu sau khi nhập học, nghe mấy đứa bạn đến chơi nhà nói như xóc óc “Cậu sống được ở đây cũng giỏi nhỉ?” thì tôi mới ngỡ ngàng nhận ra nơi này có nhiều thứ bất ổn. Nào là không có điều hoà, phòng ốc cũ kĩ tưởng như đang sống ở thời Chiêu Hoà^[*]...

Gia đình tôi chẳng nghèo khó gì cho lắm. Nhưng vì đây là khu căn hộ do nhà trường giới thiệu, với lại tôi là người đầu tiên ra ở một mình trong nhà, nên tôi đã cứ tưởng căn hộ cho sinh viên sẽ là như vậy. Trên thực tế, cả khu nhà có tổng cộng hai mươi tư phòng, mỗi tầng tám phòng, nhưng có tới một phần ba là phòng trống.

Tuy nhiên, tôi nghĩ nhờ thế mà mọi người sống ở đây đều rất biết điều, chan hoà, và đoàn kết. Chỉ sau một tuần dọn đến đây, chúng tôi đã cùng nhau tổ chức một buổi liên hoan chào mừng. Chuyển vào hồi tháng Tư năm ấy có ba người là tôi, Shirono và một người nữa. Ở đây tôi xin phép để tên cô ấy là M vì sợ cô ấy bị tìm đến hỏi han, phỏng vấn làm phiền.

Người đã liên lạc bảo tôi đọc bài báo trên Tuần san Taiyo chính là M.

Bữa liên hoan chào mừng diễn ra rất đầm ấm và thân mật. Mọi người vừa cùng nhau ăn bánh kẹo và đồ ăn mỗi người mang tới, vừa tự giới thiệu bản thân, sau đó bọn tôi được đàn chị vào trước bảo ban chuyện trường lớp và mách nước cho biết làm sao để có được cuộc sống thoải mái tại đây.

Mặc dù cẩn hộ có quy định cấm nam giới, nhưng bọn tôi cũng được chỉ cách dẫn bạn trai về phòng mà không bị bà chủ nhà sống kế bên phát hiện. Ba đứa con gái quê ngây thơ nghe đến đoạn “Dẫn trai về cũng được, nhưng nhớ khi làm *chuyện ấy* thì đừng kêu to quá, tiếng lọt ra ngoài đấy nhé!”, đứa nào đứa nấy mặt đỏ tía tai, cúi gầm xuống.

Đặc biệt là Shirono, cô ấy còn không hiểu “chuyện ấy” là chuyện gì, khi được giải thích là tình dục thì mặt đỏ đến tận mang tai và nghiêm túc hỏi lại “Làm thế trước khi kết hôn cũng được à?” Vì thế mà cô ấy được các bà chị đặt cho biệt danh là “bé Thiên”, với chữ “Thiên” trong cụm từ “di tích thiên nhiên”. Shirono bảo thích lắm, vì biệt danh đó dễ thương, nên cả tôi lẫn cái M đều quyết định sẽ gọi cô ấy là bé Thiên.

Cô ấy thích đọc tiểu thuyết và *Anne tóc đỏ dưới chái nhà xanh*^[*]; thích nhạc cổ điển hơn nhạc thần tượng; thích những bộ quần áo mềm mại với chất liệu thiên nhiên thay vì những bộ cánh loè loẹt, sắc sỡ; khi trang điểm chỉ bôi một lớp kem lót để bảo vệ da; tóc tai không làm xoăn cũng chẳng nhuộm màu; mì ly thì chỉ ăn có một lần, thậm chí còn không biết đến sự tồn tại của mì xào dạng cốc...

Thật sự Shirono là một cô gái đúng y như tên gọi “bé Thiên” vậy.

Sau đây, để có thể dễ dàng tưởng tượng ra con người của Shirono, tôi sẽ sử dụng cái tên “bé Thiên” để nói chuyện.

“Phải chăng Bạch Tuyết đã giết Bạch Tuyết?”

“Tên thật của chị S khiến người ta liên tưởng đến nàng Bạch Tuyết.”

Mấy ý tưởng xuyên tạc này cũng hay thật.

Nhờ buổi liên hoan đó, tôi cùng bé Thiên và cái M đã nhanh chóng trở nên thân thiết.

Đặc biệt, vì tôi và bé Thiên học cùng khoa nên thường xuyên gặp nhau trên trường, buổi trưa cũng hay đi ăn cùng nhau. Cùng thuộc khoa Khoa học đời sống con người nhưng tôi học ngành Khoa học đời sống con người, còn bé Thiên theo ngành Dinh dưỡng thực phẩm.

Bé Thiên nấu ăn rất giỏi.

Hầu như cô ấy không đi ăn ngoài bao giờ, bữa sáng và bữa tối tự nấu ở nhà, bữa trưa thì ngày nào cũng làm cơm hộp mang đi. Mỗi khi tôi chia cho cô ấy ít rau củ gia đình gửi từ quê lên, cô ấy lại biến chúng thành những món ăn kèm ngon tuyệt rồi đem đến tận phòng cho tôi. Cả khi gia đình cô ấy gửi rau củ lên lẫn khi nhận được phân chia sẻ của cái M, bé Thiên đều nấu nướng rồi chia cho hai đứa bạn tôi.

Tôi nghĩ những hôm nấu nhiều, cô ấy còn đem chia cho cả các chị khác nữa.

Tôi làm thêm ở quán nhậu nên thường về rất muộn, tới nơi cũng phải loanh quanh mười hai giờ khuya. Những hôm như

thế bé Thiên đều để sẵn hộp nhựa đựng đồ ăn kèm vào hòm thư trước cửa phòng cho tôi.

Cách nêm nếm gia vị của bé Thiên hợp với khẩu vị của tôi, các món ăn cũng phong phú, có thể nói tôi đã sống lành mạnh hơn cả khi ở nhà, rồi những khi ốm đau, bệnh tật mới thấy những món ăn của cô ấy giá trị đến thế nào. Bé Thiên còn làm cả dưa góp nữa. Ngay cả những khi không có cảm giác thèm ăn đến thế nào đi nữa, chỉ cần có ít dưa chuột muối chua^[*] của bé Thiên là lại có thể và cơm ngấu nghiến được ngay.

Ngoài ra, bọn tôi vốn là sinh viên nghèo, việc trong túi chỉ còn vài xu lẻ trước khi trợ cấp từ gia đình gửi lên là chuyện như cơm bữa. Ấy vậy mà chỉ cần gom góp ít lương thực từ quê gửi lên hay chút đồ ăn còn thừa trong tủ lạnh, mang sang phòng bé Thiên là kiểu gì cũng có món ngon để ăn, từ dạ dày đến trái tim đều no đủ.

Còn có cả chuyện này nữa.

Hôm đó, trời se se lạnh vì những cơn gió đầu đông bắt đầu thổi, khi tôi đang đi bộ ngang qua trước cửa nhà ga, trong túi chỉ còn vài đồng bạc lẻ thì thấy một chiếc xe tải loại nhỏ chở cá đi bán dạo. Có lẽ cũng vì trời sắp tối nên họ bán rất rẻ, có 100 yên mà mua được cả đống cá mòi. Mua xong, tôi lập tức mang đống cá đến phòng bé Thiên.

Vừa sang đến nơi thì thấy cái M đã mua cá mòi đem đến. Chưa hết, bản thân bé Thiên cũng mua cá mòi luôn rồi. Cả ba đứa đều phá lén cười vì “ý tưởng lớn” gấp nhau.

Tất nhiên, với ngần ấy cá thì không thể để mình bé Thiên xử lí được, nên hai đứa bọn tôi cũng xắn tay làm dưới sự chỉ đạo của bé Thiên. Cả bọn làm canh cá viên và cá mòi tẩm sốt mơ khô ^[*] chiên giòn được đầy một nồi và cả đĩa to, ba người ăn không hết nên quyết định chia cho cả những người ở phòng khác.

Vui lắm nhé! Bọn tôi mang cả nồi, cả đĩa đi gõ cửa từng phòng một rồi nói “Dịch vụ giao hàng tận nhà đây! Thức ăn nóng hổi, ngon lành vừa nấu xong đây!” Phòng nào đi vắng thì bọn tôi cho vào hộp nhựa, không quên kèm theo mảnh giấy có dòng chữ “Dịch vụ giao hàng của nhà ăn Nadeshiko!” đáng yêu bằng bút chì màu rồng cho vào trong hòm thư của họ. Vừa vui, vừa hồi hộp đáo để!

Tài nấu nướng của bé Thiên thế nào thì không phải bàn rồi, chắc là thêm cả việc sống ở đây một thân một mình chẳng mấy khi có dịp được ăn món cá, nên mọi người nhận đồ mà ai cũng vui vẻ, thích thú lắm.

Mỗi khi được ai khen một câu “Ngon lắm nhé!” là tâm trạng vui sướng tới nỗi khẽ bật ra thành một nụ cười trên môi. Đến mức tôi còn nghĩ họ mà nói thêm là “Lần sau lại làm nữa nhé!” thì ngày nào tôi cũng muốn nấu cho mọi người những món ăn mà mình có thể tự tay chế biến.

Chẳng phải việc chia sẻ đồ ăn cho mọi người là chuyện rất bình thường đối với những người tự tin về tài nấu nướng của mình hay sao? Nhà bố mẹ tôi cũng có vài người hàng xóm như

thế, nhưng quả thực sau khi chính bản thân được trải nghiệm thì tôi mới hiểu rõ cảm xúc của họ.

Đem đồ đi chia cho bạn bè, chị em thôi mà đã vui như thế thì tôi nghĩ việc mong muốn được nấu ăn và đem đến cho người mình yêu thương mỗi ngày âu cũng là lẽ thường tình.

Điều này đã được đề cập đến trong bài phỏng sự trên tuần san.

“Từ sau hôm ở lại làm thêm giờ với nhau, tôi đã được cô ta mang cơm hộp đến công ty cho, nhưng tới lần nhét vào tận hòm thư ở nhà riêng thì nói thật, tôi thấy rất khó chịu”

Tôi từng gặp mặt người được cho là đã nói điều này một lần rồi.

Anh ta tên là Shinoyama.

Tôi cùng bé Thiên, cái M đã sống cùng nhau rất hoà thuận, vui vẻ tại khu nhà Nadeshiko cho tới khi tốt nghiệp.

Đến khi đi làm thì mỗi đứa một nơi. Tôi trở về quê, bé Thiên ở lại tỉnh T nơi học đại học, còn cái M thì chuyển tới Osaka. Dù vậy, bọn tôi vẫn thường xuyên giữ liên lạc với nhau qua điện thoại và email. Mùa hè năm đầu tiên sau khi đi làm, tôi và cái M đã đến chỗ bé Thiên chơi.

Với tấm bằng Chuyên gia dinh dưỡng có từ thời sinh viên, bé Thiên đã nhận được lời mời vào làm việc tại công ty sản xuất rượu Hinode, nhưng ngay trước khi tốt nghiệp, cô ấy đã thay đổi quyết định, chuyển sang làm việc cho công ty Mỹ phẩm Hinode.

“Gọi là địa phương tỉnh lẻ, nhưng đã là công ty mỹ phẩm thì chắc cũng toàn người bồng bế, hào nhoáng”

Cô ấy từng tỏ ra bất an như thế, nhưng ra đón chúng tôi hôm đó lại là một bé Thiên rất tươi tắn, vui vẻ nên tôi cũng cảm thấy nhẹ lòng. Bé Thiên ngày nào tập lái xe còn run lẩy bẩy, đến xe đẹp cũng không vượt nổi, giờ chạy ô tô ngon ơ khiến cái M bất ngờ lắc.

“Ở công ty toàn người tốt, công việc thoải mái lắm!”

“Vì tớ đi làm bằng ô tô nên lái xe khá hơn nhiều!”

Bé Thiên đã nói với tôi và cái M như vậy.

Cả hai đứa tôi đều cảm nhận được sự trưởng thành và hoàn thiện hơn của bé Thiên.

Cả bọn ghé vào một quán mì soba ở gần nhà ga để ăn trưa trước.

Ở đó, chúng tôi đã gặp anh Shinoyama.

Gọi là gặp thôi chứ lúc đó anh ta vừa mới ăn xong và đi ngang qua bọn tôi ở chỗ quầy thu ngân. Bé Thiên là người nhận ra trước, cô ấy “Ơ” lên một tiếng, còn anh Shinoyama thì tỏ ra ngạc nhiên, nhìn về phía tôi và cái M rồi hỏi bé Thiên: “Bạn cô hả?”, nên bọn tôi cúi chào xã giao dù chẳng biết ai với ai. Chỉ có thể thôi. Không có ấn tượng gì đặc biệt cả. Đó là kiểu người mà bất cứ phòng, ban nào ở các công ty địa phương cũng có một đến hai người.

Sau đó cái M còn nói “Răng thì rõ trắng mà răng cửa lại dính hành, vừa ăn mì lạnh rong biển hay sao ấy” nhưng tôi thậm chí chẳng để ý đến chi tiết đó.

Mà tôi để ý tới sắc mặt của bé Thiên hơn. Mặt cô ấy ửng đỏ hết cả lên. Ngồi vào chỗ rồi mà tôi chẳng buồn gọi đồ, quay sang hỏi bé Thiên người đó là thế nào. Cô ấy trả lời đó là đàn anh

cùng công ty, nhưng lại không giấu nổi rằng mình đang có tình cảm yêu đương với người đàn ông đó.

Lúc ghé vào công viên Shiguretani chơi sau bữa ăn, tôi đã tìm cách nói chuyện để kích bé Thiên thổ lộ.

Trước khi nói về chuyện đó thì... trong bài báo người ta miêu tả công viên Shiguretani như thế nào ấy nhỉ?

“Công viên Shiguretani ở thành phố T, tỉnh T là địa điểm lý tưởng để thư giãn vào những ngày nghỉ, không khí thôn quê mộc mạc ngập tràn, nơi trẻ nhỏ bắt côn trùng ven sông, người lớn thong thả đọc sách nghỉ ngơi sau bữa tiệc nướng quây quần bên gia đình.”

Đây rõ ràng là mục tiêu của phía hiệp hội du lịch, chứ lần chúng tôi tới chơi chỉ thấy có mỗi một gia đình đang ở đấy, dù hôm đó là một ngày thứ Bảy trong kì nghỉ hè.

Riêng điểm này thôi cũng đủ hiểu cách viết của bên tuần san đúng là cường điệu.

“Bé Thiên này, cậu thích anh chàng đó đúng không? Sao cậu không tỏ tình?”

Nghe tôi và cái M nói thế, lúc đầu, bé Thiên cứ lắc đầu quay quay.

“Anh ấy là người rất được yêu mến ở cả công ty, làm gì có chuyện thích một người như tớ”

Cụm từ “người như tớ” là câu cửa miệng của bé Thiên từ thời sinh viên rồi. Cô ấy nhát lắm, có để ý ai, ví dụ anh chàng ở chỗ làm thêm chẳng hạn, thì cũng không dám tỏ tình, về sau người ta có bạn gái, còn cô ấy thì trải qua bốn năm đại học mà chẳng có mảnh tình vắt vai.

Thế nhưng, tôi mà là đàn ông, nhất định tôi sẽ thích những cô gái như bé Thiên. Bé Thiên thuần khiết lúc nào cũng hạnh phúc vì những điều nhỏ nhặt. Khi tôi trả lại và khen đĩa CD cô ấy cho mượn rất hay, khi tôi tặng cô ấy món quà lưu niệm nhân chuyến du lịch, rồi khi tôi mua cho cô ấy bánh sinh nhật... bé Thiên luôn đón nhận bằng đôi mắt tròn xoe sáng lên niềm vui sướng.

Nhân tiện tôi nói luôn, trong bài báo tôi còn thấy viết về mấy vụ ăn cắp xảy ra ở công ty, nhưng chỉ cần đọc riêng phần đó thôi, tôi cũng dám khẳng định ngay bé Thiên tuyệt đối không phải là thủ phạm.

“Ngày hôm sau, trên đĩa chỉ còn lại mỗi chỗ hạt dẻ.”

Bé Thiên cực kì thích hạt dẻ!

Hồi trước, cứ mỗi lần sang thu là gia đình cái M ở quê lại gửi hạt dẻ ra, và bé Thiên sẽ làm món hạt dẻ ngào đường cho chúng tôi. Ba đứa mua một chai rượu vang rẻ tiền về, vừa ăn hạt dẻ vừa nhâm nhi rượu vang và kể chuyện tình yêu tình ái thâu đêm.

Như để nhớ lại những kỉ niệm hồi ấy, hôm đó ở căn hộ của bé Thiên, bọn tôi đã chuẩn bị sẵn bánh kẹo và rượu vang rồi cùng nhau hàn huyên sôi nổi về chuyện yêu đương. Tất nhiên, trọng tâm cuộc trò chuyện là về bé Thiên. Tôi cùng cái M khuyến cô ấy cứ cho anh chàng Shinoyama đó thưởng thức mấy món ăn tủ của mình, kiểu gì cũng xong.

Vì vậy, khi thấy bài báo viết kiểu này, tôi có cảm giác như lỗi thuộc về chúng tôi, và thấy rằng bản thân phải lên tiếng xoá bỏ hiểu lầm.

“Chị S đã tận dụng khả năng nấu nướng thành thục của mình để hẹn hò với một người đàn ông trong công ty”

“Thế nhưng dường như chỉ có mình chị S nghĩ rằng hai người đang hẹn hò.”

Bé Thiên rất nghiêm túc trong quan hệ với anh Shinoyama. Để chứng minh đó không phải là mỉm cười của bé Thiên, có thể những gì tôi viết sau đây hơi tục tĩu, nhưng nhằm mục đích bảo vệ danh dự cho bé Thiên, mong được bỏ qua cho.

Năm đầu tiên sau khi ra trường, dù xa xôi cách trở thế nào tôi vẫn cố gắng đi lại gặp gỡ bạn bè. Nhưng sau đó, thời gian qua đi, tôi trở nên bận rộn với công việc và các mối quan hệ với những người ở gần mình, dần dần tôi cũng ít liên lạc với M và bé Thiên, chứ đừng nói gì đến việc gặp gỡ trực tiếp.

Phải một thời gian dài sau đó tôi mới có dịp gọi điện cho bé Thiên, chính là lần tôi nhờ mua giúp bánh xà phòng Bạch Tuyết mà tôi đã đề cập lúc trước. Đây là khi kì nghỉ dài tháng Năm năm ngoái kết thúc.

Sau khi bé Thiên đề nghị sẽ chia cho tôi một ít xà phòng trong đống cô ấy đang thu mua với giá ưu đãi dành cho nhân viên, chúng tôi nhanh chóng dẹp chuyện đó sang một bên và cập nhật tình hình gần đây của hai đứa. Lúc đó, tôi đã hỏi xem việc của bé Thiên với anh Shinoyama thế nào rồi.

Từ đầu dây bên kia, tôi nghe thấy tiếng bật cười khúc khích có vẻ rất hạnh phúc của cô ấy. Đó chính là “nụ cười bé Thiên” đặc trưng mỗi khi cô ấy cảm thấy thỏa mãn trong lòng. Nghe

thế tôi cũng vui lây, chắc chắn lúc đó ở đầu bên kia, gương mặt bé Thiên đang ngập tràn niềm hạnh phúc.

Khi tôi hỏi “Có phải hai người đang hẹn hò phải không?” thì cô ấy trả lời “Đúng vậy” rồi kể cho tôi đầu đuôi câu chuyện, rằng nhờ làm theo lời khuyên lúc ấy của chúng tôi nên đã có thể tiếp cận với anh Shinoyama.

Nghe nói mọi chuyện bắt đầu từ mùa xuân năm ngoái. Hồi đó sản phẩm xà phòng Bạch Tuyết của công ty Mỹ phẩm Hinode đột nhiên bán rất chạy, công việc trở nên bận rộn khiến anh Shinoyama có vẻ kiệt sức, nên nhân cơ hội ấy, bé Thiên hạ quyết tâm làm cơm hộp đem cho anh ta.

Trong bài báo có nhắc đến, tức là anh ta đã thừa nhận chuyện này. Nhưng tôi thực sự ngán ngẩm với cách phát ngôn của anh ta. Cơm hộp nhận thì có nhận nhưng không hề hẹn hò. Sao anh ta có thể nói như thế cơ chứ?

Bé Thiên nói với tôi là anh Shinoyama đang hết sức vui vẻ tiếp nhận tấm lòng của cô ấy. Thậm chí cô ấy còn kể với tôi cả những thông tin chi tiết, như món ăn ưa thích của anh ta là thịt bò và cà tím, còn món anh ta không thích là cá trứng và cà chua... Đặc biệt, nghe nói anh ta còn đưa ra yêu cầu hết sức trẻ con, rằng thích ăn cơm nắm thay vì xới ra để nguyên. Một người thấy khó chịu với việc nhận cơm hộp liệu có nói những điều như thế không?

Bên tuẫn san hãy thử hỏi anh ta một lần mà xem?

Nghe tôi hỏi hai người đã làm *chuyện* ấy chưa, bé Thiên của tôi ấp úng nghe chừng ngại lắm, nhưng vẫn tâm sự với tôi rằng quan hệ giữa hai người đã tiến tới mức độ đó.

Đó không phải ảo tưởng của bé Thiên.

Anh ta rất thích được liếm phần giữa ngón chân giữa và ngón áp út.

Bé Thiên kể cho tôi cả những chuyện như thế cơ mà. Với bé Thiên, anh Shinoyama là người đàn ông đầu tiên nên cô ấy không quá thắc mắc về chuyện đó, nhưng bên tuần san có thấy sở thích ấy quá kì dị không? Tôi thấy người ta thường nói về những gã đàn ông thích liếm chân phụ nữ, chứ đằng này thì ngược lại, mà còn là phần giữa ngón này với ngón kia, rồi phải đúng ngón giữa với ngón áp út.

Có ai lại bịa ra những chuyện như thế này không?

Rõ ràng anh Shinoyama đang nói dối.

Bên tuần san hãy thử suy nghĩ một cách sáng suốt về vụ án đì.

“Đêm hôm xảy ra vụ án, tôi tình cờ nhìn thấy chị Noriko bước lên xe của chị S.”

Cứ cho là bé Thiên đã chở chị Miki Noriko bằng ô tô đến công viên Shiguretani đi, vậy sau đó cô ấy đã làm thế nào để gây án?

“Tưởng đâu là lợn rừng ở công viên Shiguretani chứ?”

Nếu cứ so sánh kiểu này, bé Thiên sẽ bị người đời gán cho hình ảnh một thứ phụ nữ dữ dằn mất. Trên thực tế, bé Thiên có tặng người hơi nhỏ con so với tiêu chuẩn cả về chiều cao lẫn

cân nặng, nói đến thể lực thì thậm chí còn thuộc loại yếu ớt, đến mức không mở nổi cái nắp hộp mứt nữa mà.

Nghe nói hồi học cấp ba, bé Thiên có tham gia câu lạc bộ quan sát thiên văn, còn lên đại học thì không tham gia hoạt động câu lạc bộ gì cả, lúc đi làm thêm cũng chỉ làm mấy công việc hoàn toàn không cần sức lực tay chân, ngồi suốt một chỗ như dồn muối tắm vào hộp thôi.

Với thể lực như vậy, có hai khả năng để bé Thiên đưa được một người phụ nữ từ bãi đỗ xe công viên Shiguretani vào trong khu rừng.

Một là bắt nạn nhân tự đi bộ.

“Biết đâu hung thủ đã sử dụng cái bút bi để gọi chị Noriko ra ngoài vào đêm xảy ra vụ án.”

Liệu có thể gọi một người vào rừng lúc đêm hôm khuya khoắt bằng một cái bút bi không? Đi đến công viên Shiguretani thì bằng ô tô rồi, cứ cho là bị dẫn đi đi chăng nữa, nếu thấy đích đến phía trước là một rừng cây, chị Miki Noriko hẳn phải nhận ra có gì bất bình thường và không đi theo chứ.

Có thể người nào đó sẽ nghĩ đến khả năng cưỡng chế kéo đi, nhưng cũng là phụ nữ với nhau, một đối một như thế tôi cho rằng rất khó. Tôi không rõ thể hình hay thể lực của chị Miki Noriko ở mức nào, nhưng chừng nào nạn nhân còn nhận thức thì việc bị bé Thiên kéo lê đến rừng cây vẫn khó mà thực hiện.

Vậy nếu nạn nhân bị đánh mê và rơi vào trạng thái bất tỉnh thì sao?

Điều đó hoàn toàn nằm ngoài khả năng của bé Thiên. Hồi sinh viên, đã có lần tôi và bé Thiên bắt gặp cái M say rượu và nằm ngủ lăn quay trên đường ngay trước cửa căn hộ. Vì quá nguy hiểm nên tôi xách vai, còn bé Thiên thì bê chân cái M, hai người cùng nhau cố gắng bế cô ấy lên, nhưng việc này thực sự rất vất vả.

Có lẽ người phóng viên viết bài báo này chưa từng làm công việc điều dưỡng hay chăm sóc người khác bao giờ. Việc di chuyển một người trưởng thành không thể nhúc nhích bằng chính ý thức của mình là một công việc nặng nhọc. Trong bất kì trường hợp nào, lúc ấy người ta rất nặng. Để di chuyển một người thuộc loại mảnh khảnh như cái M đoạn đường chừng ba mét đến lẽ đường thôii mà bé Thiên đã ngã bệt mông xuống đất tới hai lần.

Như thế tức là việc bé Thiên và chị Miki Noriko cùng đi tới khu rừng không thể xảy ra.

Tuy nhiên, hãy cứ giả sử bằng cách nào đó bé Thiên đã có thể đưa chị Miki Noriko đến chỗ rừng cây đi. Mà giả định này dựa trên lí do bé Thiên là người am hiểu tường tận về cả sao trăng, thiên văn đấy nhé. Vậy sau đó liệu bé Thiên có thể dùng vật sắc nhọn sát hại chị Miki Noriko hay không?

Một cô gái yếu ớt như bé Thiên dù có vung được hung khí lên thì kiểu gì cũng sẽ bị chống cự và tấn công ngược lại thôi.

Vậy hung thủ là ai?

“Tôi đã chia tay với Noriko từ lâu rồi.”

Không phải là anh Shinoyama ư? Như thế tức là anh ta chia tay với bé Thiên, hẹn hò với chị Miki Noriko rồi lại chia tay. Vậy nguyên nhân do bên nào đây? Nạn nhân là một cô gái hết sức xinh đẹp, chẳng phải chính anh Shinoyama mới là người bị đá hay sao?

Nếu đúng như vậy thì chắc chắn anh ta có đủ động cơ để giết người.

Ngược lại, bên tuẫn san nghĩ động cơ của bé Thiên là gì?

“Trên thực tế, hình như chị S đã từng bị cấp trên phân biệt đối xử”

Bé Thiên có trò chuyện về công việc qua điện thoại với tôi vài lần, nhưng tôi chưa bao giờ thấy cô ấy nhắc đến chuyện đó. Ngược lại, cô ấy còn hay tự hào khoe được trưởng phòng khen về tài pha trà của mình.

“Ngày nào cũng làm những hộp cơm đầy hấp dẫn, nhưng hoá ra chỉ là bề ngoài. Chị S thực sự đã rất suy sụp. Bản thân tôi cũng vài lần phải nghe chị ta nói xấu về chị Noriko nên khổ tâm lắm.”

Lời khai này cũng không thể tin nổi. Có thể đã có thời điểm bé Thiên hận chị Miki Noriko vì bị cướp mất người yêu. Nhưng bé Thiên không phải là kiểu người thù dai nhớ lâu như thế. Nói xấu người khác ư? Suốt bốn năm đại học ở cùng nhau, tôi chưa bao giờ nghe thấy bất cứ câu nói xấu xa nào phát ra từ miệng bé Thiên.

Về cơ bản, mọi người sống ở khu căn hộ đó đều hoà thuận với nhau, nhưng trong số mấy đứa vào sau chúng tôi, cũng có vài đứa không ra gì. Đứa thì cứ để nguyên đồng quần áo trong máy giặt dùng chung. Đứa thì gần như tối nào cũng dẫn bạn trai về hú hí ầm ĩ suốt cả đêm. Tôi và cái M từng nói xấu bọn nó, sang tận nơi nhắc nhở trực tiếp, chứ bé Thiên chưa một lần hé miệng than phiền.

Bản chất bé Thiên không phải kiểu người hung bạo giết người vì thất tình. Cô ấy là người nếu bị đá thì sẽ chỉ ở ru rú trong nhà. Bởi vì hồi sinh viên cũng vậy, cứ thất tình là cô ấy lại bảo “Tôi chắc chẳng yêu đương được đâu” rồi dành hết tâm trí tưởng mấy anh chàng nghệ sĩ hay những người trên thực tế không thể với tới.

Tuy nhiên, tôi cũng hiểu lí do bé Thiên bị nghi ngờ.

“Từ đầu tuần tiếp theo, chị S đã bịa ra lí do mẹ nguy kịch để nghỉ làm.”

Phải chăng bé Thiên đã bị ép phải tham gia vào kế hoạch phạm tội của anh Shinoyama? Hắn đã lừa gạt và đang tìm cách đẩy tội cho cô ấy. Bên tuần san có nghĩ tới khả năng những người đưa ra bằng chứng bất lợi cho bé Thiên đang thông đồng với nhau không?

Phải chăng phóng viên viết bài báo này là người không thực sự nắm bắt được các khía cạnh của câu chuyện? Chỉ bóc tách những điểm được cho là thú vị, ghép nối chúng lại với nhau theo cảm tính, rồi từ đó sáng tạo ra một câu chuyện hoàn toàn

sai lệch. Chẳng phải chúng ta đã bị chi phối, bị dẫn dắt trong cách nhìn nhận một con người hay sao?

Viết đến chỗ thông đồng, tôi lại nảy ra một giả thuyết khác.

Biết đâu chính chị Miki Noriko đã tấn công bé Thiên thì sao?

Bé Thiên là người thật thà, chỉ cần nhờ một câu thì chắc chắn cô ấy sẽ đánh xe chở ra công viên Shiguretani giúp. Bịa đại một lí do nào đấy cũng có thể dù cô ấy vào rừng cây mà không mảy may chút nghi ngờ. Biết đâu tại đây, khi sắp bị tấn công, bé Thiên mới chống cự theo phản xạ, trong lúc hỗn loạn đã đâm vào người nạn nhân.

Mình không giết nó thì nó sẽ giết mình. Có lẽ bé Thiên đã bị nỗi sợ hãi chi phối nên mới đâm đổi phương nhiều lần đến vậy. Việc châm lửa đốt sau đó không biết chừng cũng do đổi phương đã có chuẩn bị từ trước nên tiện thể làm luôn.

Nếu như thế thì đó là phòng vệ chính đáng.

Tôi nghĩ giả thuyết này hơi ngược đời, tuy nhiên, lí do khiến tôi không thể phủ nhận nó hoàn toàn vì bé Thiên không hề liên lạc với tôi sau đó. Rõ ràng bé Thiên có can dự đến vụ án này bằng một hình thức nào đó.

Chỉ có điều, nếu bị ép phải tham gia phạm tội và phải trốn chui trốn lủi, hẳn cô ấy sẽ nhờ tới tôi hoặc cái M chứ. Tuy nhiên, hoàn toàn không có liên lạc gì tới chỗ tôi hay chỗ cái M cả.

Liệu điều đó có nghĩa bé Thiên không phải đồng phạm, mà đã phạm phải tội gì nặng hơn không? Gọi là tai nạn, phòng vệ chính đáng, nhưng nếu đúng bé Thiên đã ra tay giết người thì làm sao cô ấy có thể chịu được cảm giác tội lỗi ấy...

Có khi nào cô ấy sẽ làm chuyện tự kết liễu đời mình không?

Nếu chẳng may bé Thiên đọc được bài báo trên Tuần san Taiyo, biết rằng mình đang bị tình nghi thì chẳng phải sẽ càng cảm thấy bối rối mà vội vã nghĩ tới cái chết hay sao?

Chính các người đang dồn bé Thiên đến con đường đó đấy.

Tôi sẽ ghi địa chỉ nhà bố mẹ bé Thiên ở dưới đây. Xin hãy tìm cô ấy giúp tôi! Nếu bé Thiên được tìm thấy trong tình trạng xấu nhất thì tôi sẽ kiện Tuần san Taiyo.

Là kẻ phạm tội cũng được, hãy trả bé Thiên lại cho tôi.

Hãy trả người bạn thân nhất lại cho tôi...

< OZAGI MACHIKO >

-
< SHIMADA AYA >

““Xin chào, tôi là Ozagi Machiko. Cảm ơn anh đã gửi Tuần san Taiyo cho tôi. Tôi đọc xong hết rồi. Có chuyện này tôi muốn hỏi, sao anh lấy được danh sách sinh viên tốt nghiệp thế?”

“Không được tiết lộ nguồn thông tin à. Buồn cười thật. Đúng là giới báo chí, cứ quan trọng hóa vấn đề, chứ người ta vẫn mua trên mạng bình thường.”

“Bán thông tin? Không phải sau khi tốt nghiệp, cô giáo đã dặn không được làm thế à?”

“Thiếu gì mấy tên vì vài đồng bạc lẻ mà thản nhiên vứt cái giao kèo đó sang một bên. Luật bảo vệ thông tin cá nhân chỉ được cái danh thôi, chứ thông tin bị rò rỉ nhiều ấy chứ.”

“Thảo nào gần đây tôi toàn nhận được email từ văn phòng mai mối hôn nhân. Tôi thấy lạ lắm, làm sao họ biết tôi chưa có người yêu nhỉ. Ra vậy ra vậy, tức là anh gọi điện cho bạn nữ cùng lớp với Shirono theo thứ tự trong danh sách, thế là ‘tóm’ được tôi. Tôi hiểu, hiểu rồi. Anh nói thế ngay từ đầu có phải tốt không. Tưởng có chuyện gì không ổn nên tôi đưa bạn theo cùng, có sao không?”

“Xin lỗi đã làm phiền. Tôi là Shimada Aya. Tôi cũng muốn một lần được phỏng vấn lấy thông tin. Hai người bắt đầu trước đi, cứ kệ tôi.”

“Vậy trước tiên mời anh xem cái này”

“Machiko chuẩn bị kĩ càng thế, mang cả tạp chí của Hội học sinh đến nữa.”

“Tại vì không cho xem cái này thì không được... Là trang này”

“Tổng hợp thứ hạng lớp 12B? Đùa à?! ‘Người có khả năng phạm tội’, hạng hai, Shirono Miki. Ghi rõ quá này.”

“Ghê phết nhỉ. Không hiểu sao khi nghe anh nói muốn hỏi chuyện về Shirono, ban đầu tôi còn tự hỏi không biết người này là ai, tại sao lại gọi điện cho tôi. Nhưng nghĩ giờ chẳng còn mấy đứa ở lại vùng quê này, mình nên cố gắng hỗ trợ người ta thì hơn, nên tôi mới quyết định nhận lời phỏng vấn. Quyết xong lại không biết mình phải trả lời những gì, thử xem cuốn tạp chí Hội học sinh hồi năm lớp mười hai thì nhận ra cô ta học cùng lớp với mình. Tôi tìm thấy cái này khi xem đến phần thứ hạng tổng hợp.”

“Bảng xếp hạng này đáng sợ phết. Đây này, đến người xếp hạng ba trong mục ‘Người có khả năng kết hôn sớm’ cũng lập gia đình rồi, Takeshita xếp hạng hai trong ‘Người có khả năng gia nhập

ngành giải trí' còn được tuyển chọn làm người mẫu tạp chí gì đó này."

"Kể cả thế thì vẫn bất ngờ thật. Hạng mục này mà đúng thì tiêu rồi."

"Machiko cũng bỏ phiếu cho Shirono à?"

"Không, tôi còn không nhớ từng học cùng lớp với cô ta mà"

"Cô ta ngày ấy là một đứa trẻ trầm tính và mờ nhạt vô cùng, nhưng được cái học giỏi."

"Aya biết rõ thế? Cậu từng học chung lớp với cô ta sao?"

"Hồi lớp mười một đó. Tôi vẫn nhớ số thứ tự của Shirono và Shimada gần nhau, đến giờ thực hành nấu ăn hay hoạt động dã ngoại là chúng tôi hay chung nhóm lắm"

"Aya nhớ kĩ thật đấy. Rủ cậu đi cùng thật tốt quá. Hay cậu kể về Shirono trước đi?"

"Có gì để kể không nhỉ. Hồi đấy tôi không thích cô ta lắm. Không biết nên gọi cô ta là người nghiêm túc hay cứng nhắc nữa. Có lần trong giờ thực hành nấu ăn, đáng lẽ tôi nên mặc kệ, vì mỗi người được phân một nhiệm vụ rồi mà, nhưng tôi lại định ném xi dầu vào món thịt hầm khoai tây, thế là bị cô ta nhắc nhở 'Không đong cẩn thận là không được đâu!'."

“Dũng cảm thế, dám sửa lưng Aya.”

“Kìa, cậu đừng nói năng kì cục như thế, bị hiểu lầm bây giờ. Người tôi vốn cao lớn, giọng lại oang oang nên có thể hay bị coi là người cầm đầu lớp học, nhưng thực ra tôi giữ ý với hay ngại lắm. Sau đó, tôi cũng xin lỗi Shirono rồi dùng thia đong cẩn thận.”

“Chuyện đấy đâu đến mức phải xin lỗi.”

“Không đâu, chẳng hiểu sao tôi thấy cô ta cứ u ám đáng sợ kiểu gì ấy. Tôi còn nghe được tin đồn từ đám học sinh trường trung học F nữa, kì lạ lắm”

“Gì cơ? Tôi không biết có chuyện đó đấy”

“Trong buổi dã ngoại, một đứa học sinh trường F đã nói với tôi là Shirono có năng lực nguyên rủa”

“Năng lực nguyên rủa? Gì mà kinh vây trời”

“Hồi năm lớp tám, có một cậu con trai đã chọc giận Shirono trong giờ tổng vệ sinh. Cậu ta là đội trưởng câu lạc bộ bóng đá, nghe đâu giỏi lắm, còn được trường cấp ba có đội bóng rất giỏi ngoài tỉnh đến khảo sát năng lực cơ. Trong lúc dọn dẹp, anh chàng nghịch ngợm đá miếng giẻ lau, không may trúng ngay đầu của Shirono, làm cô ta bật khóc giữa lớp. Cậu ta cũng xin lỗi rồi, nhưng Shirono một mực không tha thứ. Một tuần sau, cậu ta gắp tai nạn giao thông và gãy chân phải”

“Ui, đáng sợ thế! Nhưng không phải tình cờ sao?”

“Tôi cũng nghĩ thế, nhưng đứa học sinh trường F kia thì không. Nó nói vào sáng hôm sau, trong lúc nghe giáo viên thông báo về vụ tai nạn, Shirono đã mỉm cười. Cậu biết không? Gương mặt tươi cười của Shirono ấy”

“Không, tôi chưa thấy bao giờ”

“Mỗi khi làm được món gì ngon trong giờ thực hành nấu ăn, cô ta lại nhoẻn miệng cười ra vẻ đắc thắng lắm. Tôi có thể lí giải được tâm trạng thoả mãn của cô ta, nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu cực kì, đó là một vụ tai nạn cơ mà. Cậu không thấy đáng sợ sao? Sau đó, cô ta bị bọn họ hùa vào bắt nạt. Nhưng lần này, nghe nói đứa đầu têu trò bắt nạt đó đã chuyển trường. Chưa hết đâu, trường nào mà chẳng có kiểu giáo viên thích trêu chọc học sinh, hay doạ phạt mấy đứa trầm tính trong lớp để ghẹo chúng nó còn gì. Người giáo viên làm thế với Shirono cũng bị trầm cảm mà phải nghỉ dạy đấy.”

“Đúng là nguyễn rủa rồi còn gì. Anh bạn cầu thủ sau đó ra sao?”

“Chà, mấy đứa học sinh trường F bảo cậu ta kiểu gì cũng trở thành cầu thủ chuyên nghiệp, nhưng tôi chưa từng gặp cầu thủ J. League^[*] nào ở vùng này cả, nên chắc là không được rồi ha?”

“Do lời nguyễn rủa của Shirono sao?”

“Còn không phải à? Nghe nói vết thương nặng phết đấy. Cậu hiểu vì sao tôi phải xin lỗi vụ xì dầu chưa?”

“Ừa ừa, xin lỗi là đúng rồi. Biết đâu cô ta trù cho miệng bị bỗng nặng, thái dao vào tay hay ếm gì vào món ăn thì sao. Không biết có đứa nào bị nguyễn rửa hồi học trung học không nhỉ?”

“Nói sao nhỉ, tôi chưa từng nghe có chuyện đó. Chỉ có lần đi dã ngoại cô ta bị ngã trong lúc trượt tuyết, đến mức mà tôi tự hỏi không biết có phải cô ta mới là người bị nguyễn rửa hay không?

“Phải rồi! Tôi nhớ ra rồi. Shirono không biết chơi thể thao. Giải đấu bóng hồi học kì một, cô ta chơi bóng chuyền tệ kinh khủng, Yuna đã giấu giày thể dục của cô ta đi để cô ta không thể tham dự vào ngày tiếp theo”

“Yuna là đứa đội trưởng đội bóng chuyền ấy hả?”

“Đúng rồi đấy”

“Sau kì nghỉ hè, đồng ảnh chụp con bé ấy rời khỏi nhà thầy Kameyama bị tung ra khắp nơi.”

“Đúng đúng đúng đúng. Morita, người yêu cũ của cô ấy đã làm điều đó. Cậu ta từng đảm nhận vị trí hát chính trong ban nhạc của câu lạc bộ nhạc nhẹ^[*]. Vì thế mà tôi đã bỏ phiếu cho

Morita trong hạng mục ‘Người có khả năng phạm tội’. Nhìn này, cậu ta xếp hạng nhất đấy”

“Có thật là do Morita làm không nhỉ?”

“Morita đã phủ nhận rồi, nhưng ngoài cậu ta thì làm gì còn ai. Việc cậu ta ôm đàn guitar hát mấy bài nhạc thất tình ở bên ngoài nhà Yuna vào tối hôm bị đá là sự thật. Cậu nói xem còn ai nữa không?”

“Thì Shirono.”

“À... Nhưng mà nhờ cô ta bị mất giày không tham gia thi đấu được mà lần đó lớp tôi đã thắng. Giáo viên chủ nhiệm còn mua nước hoa quả cho cả lớp, Shirono cũng uống mà. May thật”

“Thế à. Đôi giày bị giấu mà là của Machiko thì sao nhỉ?”

“Tôi chơi bóng chuyền giỏi lắm đấy. Nhưng mà... hồi học tiểu học, tôi thổi harmonica siêu dở, khi tham gia câu lạc bộ âm nhạc còn bị giáo viên chủ nhiệm dán băng dính vào kèn cơ mà. Làm vậy khiến đứa trẻ con tổn thương kinh khủng. Thậm chí tôi từng có suy nghĩ giáo viên kiểu thế thì chết luôn cho rồi! ... Mà vụ của Yuna chắc chắn cũng là do bị nguyễn rủa”

“Nhỉ? Shirono thuộc câu lạc bộ quan sát thiên văn mà, trên đường đi ngắm sao ở trường về, vô tình bắt gặp Yuna ra vào nhà của thầy Kameyama nên dùng việc đó để trả thù luôn.”

“Hả? Aya nghĩ Shirono đã trực tiếp làm điều đó sao?”

“Đương nhiên rồi. Ở này Machiko, cậu tin Shirono thực sự có năng lực nguyên rủa hả?”

“Thì tôi cũng định thế. Cả việc giết hại nàng Bạch Tuyết công viên Shiguretani nữa, không phải cũng do khả năng nguyên rủa của Shirono à? Người thực sự giết nàng Bạch Tuyết là tên người yêu cũ, hoặc một kẻ bám đuôi nào đó, nhưng tất cả những điều đó đều do năng lực nguyên rủa của Shirono”

“Là Shirono giết đấy. Nàng Bạch Tuyết bị đâm bằng vật sắc nhọn còn gì. Shirono dùng dao rất thuần thục, cô ta biết rất nhiều thủ thuật hay ho, từ hướng của thớ thịt, tới góc độ chặt đầu cá mà. Biết đâu hai người đó còn một đấu một nữa. Nhát đâm đầu tiên cô ta nhắm ngay vào chỗ hiểm, sau đó đâm thêm nhiều nhát và châm lửa đốt xác để đánh lạc hướng điều tra”

“Aya xem nhiều phim gay cấn quá rồi đấy. Nếu thủ phạm là bác sĩ hay điều dưỡng thì còn có thể có khả năng đó, chứ Shirono chỉ là nhân viên văn phòng của công ty xà phòng thôi. Có cần thiết làm mấy chuyện ngụy trang đó không?”

“Chắc chắn Machiko. Trong bài báo cũng ghi rõ ràng Shirono nấu ăn rất giỏi đây này.”

“Nhưng mà... Chắc chắn Morita là người tung ra những bức ảnh của Yuna, nhưng việc đó xảy ra là do Shirono nguyên rủa.

Nàng Bạch Tuyết bị giết bởi một người khác, không phải Shirono, cơ mà việc đó xảy ra vì năng lực nguyễn rủa của cô ta. Anh thấy có thú vị không? Quả táo độc mà Bạch Tuyết ăn phải cũng là do Hoàng hậu dùng ma thuật mà ra còn gì”

“Dù sao thì chúng ta chỉ kể lại thôi, tổng hợp viết bài là anh Akahoshi đây cơ mà”

“Phải rồi, trong tạp chí Hội học sinh còn có chuyên mục để lại lời nhắn dành cho mỗi người mà. Chúng ta nên xem Shirono đã viết gì trước... Đây rồi”

“Sẽ thật tốt nếu có chuyện tươi đẹp nào đó xảy đến thời đại học.
- Shirono... Không thèm xin lỗi hay ghi nguyện ước gì hết, chắc chắn là chẳng có chuyện tốt nào xảy ra rồi.”

< ETOU SHINGO >

Nói thật với anh, thấy tên bạn cùng lớp với mình hồi trung học được liệt vào danh sách nghi phạm của “Vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng ở công viên Shiguretani” đang khiến dư luận dậy sóng, tôi sốc lắm. Tôi có dùng Man-malo mà, trên đó người ta công bố tên thật nghi phạm là Shirono Miki, đến cả tên trường tiểu học, trung học và đại học cũng rõ hết rồi.

Anh đến đây phỏng vấn tôi, có phải đã nghe ai đó nói về chuyện “năng lực nguyên rủa” của cậu ấy rồi đúng không?

Quả nhiên là vậy. Chuyện đó tôi là người có lỗi.

Hồi đó tôi đá bóng giỏi, hay tự mãn lắm.

Tôi bắt đầu chơi bóng từ lớp một tiểu học. Ông anh trai hơn tôi hai tuổi tham gia đội bóng đá thiếu niên của địa phương trước. Tôi cứ tưởng học sinh tiểu học thì ai cũng thế nên mới tham gia chứ không nghĩ ngại gì nhiều, còn anh tôi chơi bóng vì ngưỡng mộ một nhân vật chính trong bộ phim hoạt hình trên tivi.

Nhưng tôi giỏi lên chỉ trong thời gian ngắn.

Có lẽ do đội bóng ở quê luyện tập không quá khắc nghiệt. Hồi đó, huấn luyện viên Kurita mới tốt nghiệp đại học xong, quay về đây làm ở bộ phận dọn dẹp, nhưng thân là một người có thực lực, từng đoạt giải nhì trong hội thi thể thao dành cho học sinh cấp ba trên cả nước, thầy đã dẹp công việc đó sang một bên, nhận trách nhiệm huấn luyện đám bọn tôi.

Năm lớp năm và sáu, tôi đoạt giải nhất trong đại hội tỉnh, năm lớp sáu còn được chọn là cầu thủ ưu tú nhất. Tôi có cơ hội được tiến cử vào một trường cấp ba sở hữu đội bóng rất có năng lực ở trong tỉnh. Mặc dù vậy, sau khi trao đổi với huấn luyện viên Kurita, được thầy khuyên nên học trường cấp hai công lập địa phương, lên cấp ba mới vào học trường có đội bóng mạnh ngoài tỉnh giống thầy ngày xưa, tôi quyết định sẽ tiếp tục học cấp hai ở trường địa phương.

Tất cả thành viên của đội bóng đá thiếu niên đều học ở trường trung học F, do đó chúng tôi đạt được vị trí tương đối tốt trong đại hội thể thao hồi cấp hai, nhưng quả nhiên không thể thắng nổi những trường có đội bóng năng lực. Mặc dù vậy, chỉ tôi từng được lựa chọn là cầu thủ mạnh của tỉnh từ hồi năm lớp bảy nên cũng không cảm thấy quá bất mãn. Ngược lại, tôi còn khá thích thú vì được mọi người xung quanh chú ý.

Tôi hay nhận được thư từ, quà cáp từ đám con gái lăm. Thậm chí tôi còn không đếm nổi số lần mình được tỏ tình, bánh kẹo tự làm lúc nào cũng nhét đầy hộp bàn.

Phải rồi, về Shirono.

Cậu ấy học chung trường với tôi khi bắt đầu lên cấp hai, cùng lớp năm lớp bảy và tám. Ban đầu cậu ấy mờ nhạt lăm, nhưng khi ngồi cạnh nhau hồi lớp bảy, cậu ấy rất hay cho tôi chép bài tập về nhà. Chữ viết sạch đẹp, câu trả lời gần như lúc nào cũng chính xác, sau đó dù chuyển chỗ không ngồi gần nhau nữa, thi thoảng tôi vẫn nhờ vả Shirono.

Vì vậy, đối với tôi, Shirono là một người bạn tương đối tốt. Tất nhiên, giữa chúng tôi không phải mối quan hệ yêu đương.

Dù sao thì cậu ấy cũng khá nhạt nhẽo, mỗi khi té tóc, trông cậu ấy giống mấy cô nữ sinh hay xuất hiện trong phim chiến tranh ấy.

Nhưng tính tình cậu ấy không tệ đến vậy đâu. Để cảm ơn vì cho tôi chép bài tập về nhà, tôi đã giúp cậu ấy lau bảng, rồi cậu ấy lại làm bánh để cảm ơn tôi vụ lau bảng hộ.

Bánh cậu ấy làm ngon lắm.

Thế nên, tôi khó lòng tin nổi cậu ấy lại làm một việc không thể tha thứ như vậy.

Hồi lớp táм, trong lúc vệ sinh lớp học, tôi và đứa bạn trong câu lạc bộ bóng đá bày trò sút miếng giẻ lau sao cho nó rơi lên bàn. Nghe tôi bảo đá lên bàn dễ quá, chơi mất vui, nó thì thầm vào tai tôi, bảo không thích thì đổi mục tiêu sang đầu của Shirono đi.

Tôi không định khiến Shirono khó chịu. Chẳng qua lúc đó chỉ có mỗi cậu ấy cầm chổi đứng quay lưng lại trước mặt hai đứa bạn tôi. Cậu ấy chậm rãi quét nhà, trông giống một con rùa.

“Chuyện nhỏ như con thỏ” Miếng giẻ lau bị tôi đá bay đi, đập xuống đầu của Shirono vừa vặn như một cái mũ. Đương nhiên là tôi có reo lên đắc thắng. Sau đó, tôi cũng xin lỗi Shirono luôn, nhưng đến khi nhìn chính diện, tôi mới thấy mặt cậu ấy đỏ bừng, mắt ầng ặng nước, miệng thì nói: “Tôi không tha thứ cho cậu đâu!” Tôi bất ngờ lắm, chuyện có tới mức phải khóc đâu. Miếng giẻ đó hơi bẩn thật, nhưng dùng để lau cửa sổ nên chỉ là tấm vải khô thôi.

Đương nhiên, Shirono không bỏ qua cho tôi cũng chẳng thành vấn đề, nhưng hồi đó, việc có người ghét mình trong cùng một lớp học khiến tôi khó chịu vô cùng. Bị nói ảo tưởng mình là thần tượng thì tôi đành chịu. Sau này không được cho chép bài nữa cũng bất tiện chứ. Nghĩ bụng qua ngày mới thì tâm tư tình cảm sẽ khác, nên hôm sau, việc đầu tiên tôi làm khi đến lớp là xin lỗi cậu ấy chuyện hôm qua.

Nhưng một lần nữa, cậu ấy lại nói “Tớ không tha thứ cho cậu” còn không thèm nhìn mặt tôi. Những ngày sau đó, tôi xin lỗi cậu ấy ở khắp nơi, ngày phải đến bốn, năm lần. Vậy mà lần nào cậu ấy cũng chỉ nói “Không tha thứ” Mấy đứa trong lớp bảo tôi không cần xin lỗi nữa, nhưng tôi đã định sẽ tiếp tục cho tới khi cậu ấy nói ra câu “Tớ tha thứ cho cậu.” Ở góc độ nào đó, tôi nghĩ mình khá cứng đầu.

Đúng một tuần sau khi sút miếng giẻ lau lên đầu Shirono, tôi gặp tai nạn.

Trường cấp hai của tôi nằm trên một khu đất cao, bình thường tôi hay đạp xe đi học. Hôm đó, sau buổi sinh hoạt câu lạc bộ, trời cũng tối rồi, tôi đang chạy xe xuống con dốc thì đâm phải một chiếc ô tô đang đi ra từ con đường rẽ cắt ngang.

Tôi bị gãy xương đùi chân phải, chấn thương lớn mất tổng cộng ba tháng để hồi phục.

Từ khi vết thương bắt đầu hồi phục thì tôi biết chuyện mấy đứa trong lớp kháo nhau vết thương của tôi là do năng lực nguyên rủa của Shirono gây ra. Trước đó, đến một nửa cái tên của cậu ấy cũng không xuất hiện trong đầu tôi. Tôi chỉ quan tâm đến vết thương của mình thôi.

Khi tôi quay trở lại trường, lớp học đã thay đổi hoàn toàn. Đứa con gái được coi là thủ lĩnh trong lớp đã chuyển trường, giáo viên dạy môn Xã hội bị trầm cảm phải nghỉ dạy. Bằng cách nào đó, tất cả những chuyện đó đều do năng lực nguyên rủa của Shirono.

Tôi không rõ bản thân Shirono có nhận ra mình bị nói như thế không. Như để giữ khoảng cách, không ai nói chuyện mặt đối mặt với cậu ấy cả. Nhưng chẳng nhẽ cậu ấy không nhận ra mình bị bàn tán sau lưng?

Nói thế thôi, Shirono không miễn cưỡng tỏ ra cởi mở, cũng không tìm cách nịnh nọt để đâm trong lớp quý mến mình.

Cậu ấy hay ngồi nghe nhạc một mình. Một đứa con gái chơi thua oẳn tù tì ra vẻ thân thiện hỏi cậu ấy đang nghe gì, sau khi được cho nghe thử thì nói đó là một bài nhạc cổ điển mà cậu ta không rõ lắm. Bài nhạc này sau đó cũng bị đem ra giễu cợt, rằng đó là thứ Shirono sử dụng trong nghi thức nguyên rửa của mình.

Không rõ mọi người có thực sự tin vào năng lực nguyên rửa đó không nhỉ?

Bản thân tôi cũng có người khiến mình không thấy vừa mắt, cũng từng nghĩ giá mà người ta gặp xui xẻo. Dù không mong người ta chết đi, nhưng tôi nghĩ mấy chuyện như muốn người ta thất bại, thất tình, thậm chí là cảm cúm phải nghỉ học, ai mà chưa từng nghĩ đến chứ? Người thì mong đối phương thoái mái, thân thiện hơn.

Đây là câu nguyên mà, anh thấy đúng không? Kể cả có những việc được thực hiện nhờ một sức mạnh ngẫu nhiên, đó

vốn không phải chuyện chúng ta có thể quyết định bằng ý chí của bản thân.

Nhưng mà mọi người không nghĩ sâu xa đến thế, họ chỉ thấy thích thú khi nói về năng lực nguyên rủa thôi. Anh nghĩ Shirono Miki có khả năng đó hay không?

Nhiệt tình chuẩn bị cơm hộp, đến cuối cùng người trong mộng lại thay lòng đổi dạ vì một người phụ nữ đẹp hơn mình gấp nhiều lần. Mỗi ngày đều hướng những suy nghĩ phi lí đến người phụ nữ đó, kiên trì tâm niệm “Nếu không có cô ta thì tốt biết bao...” rồi người phụ nữ đó bị một ai đó giết chết.

Lấy đâu ra chuyện như thế.

Vụ chuyển trường với trầm cảm có thể là trùng hợp. Nói đúng hơn thì chỉ là sự bóp méo, xuyên tạc của những người xung quanh, tôi có cảm giác như vậy. Hoặc ít nhất, vụ tai nạn của tôi không phải do năng lực nguyên rủa gây ra.

Hôm đó, phanh xe đẹp của tôi không hoạt động.

Xe đẹp tôi dùng là loại xe đua, chỉ kéo nhẹ thôi cũng dễ dàng tháo được phanh và dây phanh.

Thế nhưng, cả trong mơ tôi cũng không nghĩ cậu ấy sẽ làm một chuyện như thế. Tôi trèo lên xe mà không kiểm tra gì cả, lao xuống con dốc. Trời tối dần, dù ô tô đã mở đèn pha và tôi biết từ lối rẽ có xe đang lao đến, bất kể tôi bóp phanh bao nhiêu lần đi chăng nữa, siết tay mạnh đến cỡ nào đi chăng nữa, cả phanh trước lẫn phanh sau vẫn không ăn, tôi cứ thế đâm sầm vào chiếc xe ô tô.

... Tôi nghĩ Shirono đã tháo phanh xe của tôi.

Ngoài cậu ấy, tôi không đoán ra được con người nào khác căm ghét mình.

Tôi tức lầm chứ, cũng hận cậu ấy lầm. Dù vậy, tôi không nghĩ tới việc truy hỏi hay trả thù. Thay vào đó, tôi tập trung vào việc hồi phục sức khoẻ của mình. Trong lòng tôi đã có một ngôi trường cấp ba mà tôi muốn vào bằng mọi giá, nên tôi không muốn có bất cứ vấn đề gì xảy ra dù là nhỏ nhất.

Chắc anh biết trường cấp ba A nhỉ. Đó là ngôi trường mà Nakane, Nagura, những cầu thủ đại diện cho Nhật Bản đã tốt nghiệp, cũng là nơi theo học của rất nhiều tuyển thủ nổi tiếng không chỉ trong bóng đá, mà còn của rất nhiều môn thể thao khác.

Tôi đã thi đỗ vào ngôi trường đó.

Chắc anh đang tự hỏi vậy tại sao giờ này tôi lại có mặt ở vùng quê này. Nhìn mặt tôi thì biết. Tôi nghĩ đã là phóng viên thì nên chú tâm đến những việc như thế này. Không phải sao? Vậy thì...

Tại Shirono Miki mà giấc mơ trở thành cầu thủ chuyên nghiệp của tôi đã tan thành mây khói.

Nghe tôi kể được nhận vào một ngôi trường cấp ba danh tiếng, chắc anh thất vọng lắm nhỉ. Anh đã mong chờ tôi khẳng định lỗi thuộc về Shirono mà. Nếu có thể nói như vậy, có lẽ tôi cũng rất vui.

Tôi không thể trở thành cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp vì tôi không có thực lực.

Rốt cuộc thì tôi chỉ là một con ếch ngồi trong lòng giếng. Tuy được vào học một ngôi trường tiếng tăm, nhưng có đến

hàng trăm cầu thủ với năng lực ngang ngửa tôi, ba năm đằng đẵng tôi chưa một lần trở nên nổi tiếng. Tôi muốn đổ lỗi cho cái chân gãy lắm, nhưng chân của tôi đã được chữa khỏi hoàn toàn rồi.

Sau đó, tôi học lên một trường đại học không quá mạnh về bóng đá, rồi trở về quê.

Tôi lấy chứng chỉ và đang làm công việc liên quan đến bất động sản. Anh trai học đại học ở Tokyo rồi ở lại xin việc luôn, nên thấy tôi về bố mẹ mừng lắm. Tôi đang là chủ tịch đoàn thanh niên, có bạn gái và đang tính tới chuyện kết hôn với cô ấy. Hoàn toàn không có chuyện tôi nản chí bỏ cuộc giữa chừng.

Thật tệ là rất nhiều người cho rằng quay về quê đồng nghĩa với việc từ bỏ giấc mơ.

Tôi vẫn chơi bóng đá mà. Tôi tham gia câu lạc bộ bóng đá ở địa phương, còn là huấn luyện viên của đội bóng thiếu niên. Từ khi quay lại đây, tôi thực sự đã được huấn luyện viên Kurita giúp đỡ rất nhiều. Một tuần bảy ngày thì có đến ba, bốn ngày tôi đi uống với thầy ấy. Nhờ thầy Kurita, mỗi ngày trôi qua đều vui vẻ và thú vị.

Chắc Shirono Miki không có ai như vậy đâu.

Hồi học cấp hai, không phải lúc nào cậu ấy cũng chỉ có một mình. Cậu ấy ăn trưa cùng nhóm con gái giản dị nhất. Thế nhưng, nếu được hỏi ai là bạn thân của cậu ấy thì tôi không có câu trả lời.

Chà, nếu cậu ấy có người để tâm sự, chuyện như thế đã không xảy ra.

Dùng vật nhọn đâm hơn chục nhát rồi đốt xác... Trái tim của cậu ấy đã có một khoảng đen không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng anh Akahoshi à, có thể tôi là người đã lỡ tạo ra khoảng đen đó. Ngày đó tôi cứ nghĩ bị giẻ lau rơi trúng đầu không có gì phải giận dữ, nhưng lớn lên thử nghĩ lại mới thấy đó là một sự sỉ nhục vô cùng. Không cần biết giẻ lau sạch hay bẩn, nó vốn dĩ không phải là thứ để đặt lên đầu. Chưa kể còn dùng chân đá.

Đi nước ngoài nhiều mới biết người Nhật mình thoải mái xoa đầu trẻ con, chứ ra ngoài không thể làm thế được. Mỗi nước quan niệm khác nhau, có nơi người ta cho rằng đầu là chỗ ngự của thần linh, ngoài bố mẹ ra không ai được đụng chạm vào đầu con trẻ, thế mà người Nhật tay bẩn cũng sờ bình thường. Mà tay có sạch thì vẫn khiến người ta cảm thấy bị vấy bẩn.

Chắc chắn Shirono cũng cảm thấy đã bị tôi “làm vấy bẩn”. Tôi đã tạo ra một khoảng tối nhỏ trong trái tim cậu ấy. Có thể anh cho rằng đó là chuyện vặt vãnh, nhưng hồi học cấp hai chính là giai đoạn đang dậy thì, đúng không? Tuổi đó đứa nào mà chẳng nhạy cảm gấp nhiều lần so với người lớn, hay chuyện bé xé ra to, rồi lại đem giấu trong lòng.

Có lẽ tôi sẽ hiểu được vết thương lòng của Shirono nếu cũng trăn trở về một điều gì đó giống như thế, nhưng tôi của ngày đó đã không làm được. Bên trong Shirono, bóng đen tôi tạo ra ngày một lớn dần, gây nên sự việc thảm này.

Tôi chỉ biết căm hận bản thân vì đã làm một chuyện ngu ngốc đến vậy.

Tôi biết việc Shirono lấy lí do mẹ nguy kịch để xin nghỉ ở công ty là nói dối. Mẹ cậu ấy làm thu ngân ở siêu thị, hôm qua tôi vừa gặp bác ấy. “A, Shingo à cháu” Bác ấy luôn cất tiếng chào bạn học của con gái như thế, hôm qua cũng không có gì khác biệt.

Bác ấy đã biết con gái mình là nghi phạm trong vụ án giết người chưa nhỉ?

Chà, làm sao mà không biết được, chắc chắn cảnh sát phải liên lạc về nhà chú. Nếu vậy thì tinh thần bác ấy vững thật đấy. Mẹ tôi mà biết con trai mình bị nghi ngờ là thủ phạm giết người, chắc không đi nổi một bước ra khỏi nhà đâu.

Có lẽ hai mẹ con họ giống nhau ở điểm này.

Biết đâu cậu ấy đang trốn ở nhà. Như vậy tức là Shirono đang có mặt ở thị trấn này. Tôi mà tìm được cậu ấy, tôi cũng không trình báo đâu.

Cậu ấy vẫn chưa nói “Tớ tha thứ cho cậu” với tôi mà.

Tôi nhận lời tham gia cuộc phỏng vấn này vì muốn làm gì đó cho Shirono, cũng là để chuộc lại lỗi lầm khi ấy, nhưng tôi thấy mình có vẻ chưa giúp được gì cả.

À, anh có thể ghi tên thật của tôi vào bài báo. Tôi mang theo bức ảnh chụp hồi cấp hai, nếu được thì anh cứ dùng nhé.

[Tham khảo tài liệu 4^[*], 5^[*]]

CHƯƠNG 4

DÂN ĐỊA PHƯƠNG

< MATSUDA YOSHTE >

Phóng viên tuần san tới từ Tokyo... À, danh thiếp à, cảm ơn cậu. Akaboshi? Không có âm đục^[*] sao? À, cậu Akahoshi. Sao cậu lại tới nhà tôi? Có chuyện gì sao? Về Shirone Miki hả?

Tôi biết, nhưng Miki gặp chuyện gì sao? Tôi xem tin tức về “Vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng ở công viên Shiguretani” rồi. Chuyện đó có gì liên quan tới Miki?

Chẳng lẽ con bé là thủ phạm?

Từ khi Miki rời khỏi đây, tôi không biết gì về con bé nữa. Tôi không đặc biệt thân thiết với mẹ con bé, chuyện ngày xưa lại càng không nhớ.

Nói chung là tôi không có chuyện gì nói được với cậu đâu. Với cả bây giờ tôi đang dở tay luộc đậu, phải chú ý trong nồi.

Xin lỗi, mời cậu đi cho.

À đúng rồi, hay cậu thử hỏi ông cụ đang làm đồng ở đằng kia xem?

< TANIMURA YUTAKA >

Không phải quýt đâu, đây là cây chanh.

Có chuyện muốn nói với tôi? Không biết cậu có chuyện gì, nhưng tôi đang nghỉ, cậu cứ hỏi đi.

Cậu từ đâu tới đây? Tokyo hả? Có việc gì mà phải cất công đi xa thế?

Con bé Miki nhà Shirono sao?

À, tôi biết. Cũng là người vùng Nagasawa này. Từ bờ Đông sông Chihara tới núi Myojin là vùng Nagasawa, ông bố nhà Shirono là con trai thứ ba trong nhà ra ở riêng, đi thẳng đường này rồi rẽ phải ở ngã rẽ thứ hai là tới nhà đấy.

Là đứa như thế nào hả? Con bé bằng tuổi Yuuko nhà tôi, trước rất hay qua chơi. Chà, con bé là người như thế nào nhỉ? Luôn lễ phép chào hỏi, tính cách thì trầm trồ...

À, phải rồi. Con bé hay ngó nghiêng trước giá sách nhà tôi. Tôi từng mua cho Yuuko bộ sách văn học thiếu nhi thế giới. Con đâu tôi khen lắm, nhưng Yuuko vốn không thích học, nó còn chẳng thèm mở bộ sách ra xem, chỉ có cái Miki mỗi lần sang chơi là lại háo hức xem lần sau sẽ đọc cuốn nào. À không, hình như có một quyển mà Yuuko cũng say mê đọc lắm.

Nhờ có Miki, hắn là như vậy.

Con bé học giỏi, nghe nói đi học ở một đại học nữ sinh tương đối khó. Yuuko mà vẫn chơi thân với Miki chắc cũng chịu đi học tử tế. Kể ra thì xấu hổ, Yuuko nhà tôi vốn nhút nhát, hồi mới học cấp một, sáng nào cũng luôn miệng không thích đi học. Cái

Miki sang đón đi, dỗ dành thế nào đó mà nó mới chịu chậm chạp chuẩn bị rồi đến trường đấy.

Dù thế, kể từ năm lớp sáu, nó tuyệt đối không bước chân ra khỏi nhà nữa. Giờ cũng lớn rồi mà ru rú ở nhà suốt ngày, chẳng nghẽn ngỗng gì. Quả thực không biết sắp tới nó định thế nào.

Không biết vì sao nó lại trở nên như thế. Lạ thật, hay chúng nó cãi vã gì nhau nhỉ... À không, có chuyện đấy.

Hai đứa chúng nó lỡ gây ra chuyện lớn lầm. Một trận hoả hoạn.

Chuyện này tôi nghe con đâu kể lại, chứ cụ thể thế nào thì không rõ lầm. Shirono và Yuuko nghịch lửa phía sau đền thờ Minh Thần ở chân núi Myojin. Toàn bộ ngôi đền bị thiêu rụi, cây cối xung quanh cũng bị cháy khá nhiều. Chớp mắt một cái mà sự thê thảm đã đến vậy. Hai đứa chúng nó cũng xin lỗi rồi, nhưng tuyệt nhiên không chịu giải thích vì sao lại làm thế.

Nhưng tôi không nghĩ đứa cháu ngốc nghếch của mình có thể nghĩ ra trò nghịch lửa đâu. Đống diêm còn sót lại ở hiện trường là diêm của quán rượu bố Shirono làm việc, nên con đâu tôi nghĩ Yuuko bị con bé Miki xúi dại, tức ghê lầm.

Nhà chúng tôi qua bên đó mắng vốn, hình như vì chuyện đó mà con bé Miki không sang nhà tôi chơi, cũng không sang đón Yuuko đi học nữa.

Nói rõ hơn về vụ hoả hoạn hả? Thật ra chuyện đã xảy ra từ hơn chục năm trước, đền thờ Minh Thần cũng đã được xây mới, chắc không ai còn nhớ về vụ hoả hoạn năm ấy nữa đâu.

Mà này, sao cậu lại hỏi về chuyện đấy?

Có phải cái Miki gặp chuyện gì rồi hả?

“Vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng ở công viên Shiguretani”? Ây dà, tôi có cảm giác từng thấy tin này trên tivi rồi, nhưng đạo này nhiều sự vụ náo động quá, không biết cái nào với cái nào. Chuyện đó là thế nào vậy? Nữ nhân viên văn phòng bị đâm nhiều nhát và thiêu cháy trong khu rừng thuộc công viên tên là Shiguretani hả? À, tôi nhớ ra rồi. Một đôi vợ chồng già đi hái rau trên núi đã phát hiện ra xác chết, bà nhà tôi được phen sợ chết khiếp. Nhờ thế mà năm nay bà không lên núi hái rau nữa, ăn không vào gì cả. Đúng là phiền thật.

Nhưng rốt cuộc chuyện đó là sao?

Chẳng nhẽ cái Miki là thủ phạm giết cô nhân viên văn phòng đó?

“Không phải vậy” sao? Có nghĩa là đúng như thế: Aaaaa...

Cậu là cảnh sát à? Phóng viên? Ra vậy. Vì chuyện đó mà cậu mới cất công tới tận đây. Nhưng mà con bé trầm trầm ít nói đấy có thể giết người được sao? Ơ, khoan đã.

Lần này lại đốt sao?

Cậu phóng viên ơi, chi bằng cậu nói chuyện trực tiếp với Yuuko nhà tôi đi? Từ đây đi thẳng tuột rồi queo trái ở ngã rẽ đầu tiên là tới, cổng có treo biển tên Tanimura đấy.

Yuuko ở trong nhà chơi điện tử suốt, nhưng con dâu với bà nhà tôi nghe có phóng viên từ Tokyo đến khéo lại lôi được nó ra khỏi phòng ấy chứ. Tôi cũng đang dọn dẹp chuẩn bị về rồi đây, cậu đợi chút nhé, Yuuko nó sẽ càm ràm gây khó dễ đấy.

Mà kinh thật đấy nhở. Tôi không biết vì sao cái Shirono lại giết người, nhưng có khi nào do vụ đốt đèn thờ Minh Thần không?

< YATSUKA KINUO >

Này, này cậu, lại đây.

Cậu là phóng viên từ Tokyo đến điều tra về con bé nhà Shirono đúng không? Tôi có chuyện nhất định phải nói, cậu lại đây chút đi.

Cậu vội đi đâu? Nay tôi còn thấy cậu nói chuyện với ông lão nhà Tanimura mà, hay cậu định tới gặp cái Yuuko? Thôi đừng. Ngày trước có thể con bé đấy thân với Shirono thật, nhưng nó đâu nói chuyện với ai. Khả năng giao tiếp của nó quay về con số không từ bao năm rồi.

Thi thoảng đi ngang qua nhau, nó không thèm để ý đến tôi một chút nào. Tôi tử tế lên tiếng làm thân mà nó toàn làm thính. À, cứ bảo nó là đứa hikikomori^[*], chứ thật ra nó chỉ không đi làm thôi, chẳng phải kiểu ở rìt trong nhà không bước chân ra ngoài đâu. Tôi hay gặp nó đi bộ xách theo túi nilon của cửa hàng tiện lợi đối diện bờ sông, bên trong toàn nước hoa quả với bánh kẹo.

Hồi còn nhỏ trông nó cũng xinh xắn lắm, mà giờ nhìn không nhận ra.

Tôi muốn nói với cậu về vụ hỏa hoạn.

Cậu nghe ông lão kia nói rồi hả? Từng đấy tuổi mà đầu óc vẫn khá quá nhỉ. Kể ra vụ đó cũng um sùm, quên sao được.

Tôi là người phát hiện ra đám cháy đó.

Sao, cậu lên nhà chứ?

Chuyện xảy ra mười bốn năm trước rồi thì phải. Năm đó ông nhà tôi là trưởng khu Nagasawa này. Nói thế chứ ổng chỉ ló mặt làm công to việc lớn thôi, mấy chuyện vặt vãnh toàn đến lượt tôi gánh. Hôm ấy, tôi đến đền thờ Minh Thần để dọn dẹp chuẩn bị cho lễ hội mùa xuân.

Trên đường đi, tôi đi ngang qua cái Miki và Yuuko.

Nhin nhầm? Cậu này, chả lịch sự gì cả. Tôi có cô con gái học cùng lớp với hai đứa nhỏ đó mà. Lúc ấy tôi còn tự hỏi sao con gái mình không đi cùng hai đứa đó, nên dù chỉ đi ngang qua tôi cũng nhớ rất rõ. Không chỉ vậy thôi đâu, trẻ con vùng Nagasawa này tôi nhớ mặt thuộc tên hết.

Con gái tôi đang làm tiếp viên hàng không, công việc danh giá như thế cơ mà. Từ nhỏ nó đã tươi tỉnh, hoạt bát, không hợp với kiểu trầm trồm lén lút làm chuyện xấu như hai đứa kia.

Ấn tượng lúc đi ngang qua tụi nhỏ hả? Hai đứa chúng nó vừa đi bộ vừa nhìn nhau cười tum tím. Lúc đấy tôi không để ý lắm, nhưng sau nghĩ lại mới tự hỏi phải chăng đó là gương mặt không giấu nổi nỗi hưng phấn khi vừa nghịch lửa. Tàn dư sót lại sau vụ cháy cũng kì lạ.

Leo một đoạn lên cầu thang đá ở chân núi Myojin là đền thờ Minh Thần. Vụ hỏa hoạn đó thật thảm quá. Khói cao tới nỗi mắt thường từ xa còn nhìn thấy. Có vài người để ý thấy khói bốc lên, nhưng người ta tưởng lầm tôi dọn dẹp rồi đốt rác với lá cây. Đằng sau đền thờ có lò đốt rác nhỏ mà.

Nhưng tôi không phải người duy nhất biết đó là một vụ hỏa hoạn. Lúc đó tôi không mang theo điện thoại di động nên phải mượn điện thoại của một nhà gần nhất, báo cho trạm cứu hỏa

rồi cùng gia đình nhà đó chạy tới núi Myojin. Mất một lúc xe cứu hoả mới tới được nên trên đường đi, tôi cố gắng huy động nhiều người nhất có thể xếp thành hàng trên cầu thang dẫn tới đền thờ rồi chuyền nước dập lửa.

Người đứng đầu đương nhiên là tôi rồi.

Khi leo lên hết cầu thang, lửa đã lan tới ngôi đền, tôi ra sức đổ nước. Do hướng gió mà khói và tàn lửa bay hết về phía tôi, nhưng mình đâu thể bỏ chạy được. Bởi vì Minh Thần là vị thần bảo vệ vùng Nagasawa này, ngôi đền mà bị thiêu rụi thì chẳng biết sẽ có thảm họa nào xảy ra đâu. Trong đám tàn lửa còn có miếng giấy hình người bắn ra, trông đáng sợ lắm, mà tôi vẫn liều mạng đấy.

Nhưng hôm đó trời khô không khốc, không có nổi tí gió nên ngôi đền cũ kĩ chẳng mấy chốc đã bị thiêu rụi. Lửa từ ngôi đền cháy lan sang cả cây cối xung quanh, sau khi tới hiện trường, đội cứu hoả đã làm mọi cách để ngăn đám cháy không biến thành một trận cháy rừng. Vừa hoàn hồn thì đã phải ra làm chứng để cảnh sát xác minh hiện trường rồi.

Ngọn lửa xuất phát từ lò đốt rác phía sau ngôi đền. Sau khi đốt thứ gì đó, do nắp lò vẫn mở nguyên nên than cháy dở bị gió thổi bùng lên, khiến ngọn lửa lan sang đền thờ. Bên trong lò đốt rác có khoảng năm mươi cây kim ghim dùng cho may vá, khi cảnh sát hỏi thứ gì đã bị đốt thì tôi cũng nói về vụ mảnh giấy bay ra kia.

Tiếp đó là chuyện đi ngang qua cái Miki và Yuuko trên đường tới ngôi đền nữa. Không phải tôi nghi ngờ hai đứa nhóc

đó. Người ta yêu cầu tôi kể lại quá trình từ khi rời khỏi nhà tới lúc phát hiện đám cháy thì tôi kể lại y nguyên thôii.

Nhưng mà này, khi nghe thấy có một vài que diêm của quán rượu Shirayuki rơi trên cầu thang đá, tôi đã ngờ ngợ, chẳng phải đám trẻ con gây ra hoả hoạn hay sao? Nói đúng hơn, là cái Miki.

Vụ này hồi đó nổi lầm. Thấy bảo ông chồng nhà Shirono mỗi ngày đều tới quán rượu đối diện bờ sông đó để vung tiền cho một cô nhân viên trẻ. Không chỉ thế, chuyện thật hay không thì tôi không rõ, nhưng có tin đồn bà vợ đã lao đến chỗ cô ả kia, vừa hét “Tao sẽ giết mày” vừa khua dao bếp loạn xạ.

Bà ta thực sự có thể làm điều đó đấy. Bà ta nổi tiếng ghê gớm, được gọi là “sư tử Hà Đông” vùng Nagasawa mà. Cái Miki thì trầm tính tới mức kì lạ. Gương mặt bụ bãm, nước da trắng tréo giống hệt bố nó rồi, nên tính cách phải giống mẹ chứ nhỉ.

Bà vợ không phải xấu xí gì cho cam, nhưng vì gương mặt sắc sảo bị cháy nắng nên chắc ông chồng thấy xấu hổ. Cô ả người tình trắng tréo xinh đẹp như đến từ xứ tuyết ấy.

Không riêng gì chuyện cô bồ, bà vợ ở nhà cũng mắng mỏ, quát tháo ông chồng suốt, trong nhà chắc lục đục lắm.

Tôi nghĩ hình nhân bằng giấy do cái Miki làm dựa trên cô tình nhân của bố nó. Nhưng thủ đoạn thâm độc tới mức đầm đầy kim ghim rồi đốt cháy không phải chuyện một đứa trẻ con có thể làm.

Đương nhiên, tôi chưa từng nói suy đoán đó với ai, kể cả cảnh sát.

Nghe nói hai đứa nhỏ nhanh chóng thừa nhận việc nghịch lửa ở phía sau ngôi đền, nhưng tuyệt nhiên không chịu trả lời đã đốt cái gì và vì sao lại tới tận đền thờ Minh Thần.

Mà làm sao nói được, kể cũng đáng thương. Lòng chưa hết buồn khổ vì gia đình bất hoà thì lại lỡ gây ra chuyện lớn tày đình. Dù sự thật vẫn chưa được khám phá, nhưng con nhỏ đó hối lỗi đủ rồi thì mọi người cũng tha thứ...

Nhưng mà chẳng phải con nhỏ có năng lực nguyên rủa hay sao?

Có thể người thành phố nghe đến mấy chuyện này thì thấy buồn cười, nhưng đây là sự thật.

Ồ, cậu biết lời nguyên đó rồi à?

Vậy trước khi nói tiếp, tôi đi pha trà đã nhé.

Ban nãy tôi nói rồi đấy, con gái tôi học chung với cái Miki, từ cấp một tới cấp ba đều học cùng một trường. Tôi với con gái thân nhau tới nỗi người ta bảo hai mẹ con là hai chị em, lần nào cái Miki ếm lời nguyên gì ở trường, con bé đều kể cho tôi biết.

Các bậc phụ huynh khác nghe lời nguyên này nọ thường không tin đâu, có khi còn khiển trách con cái sao lại nói mấy chuyện đó nữa, nhưng tôi đã tận mắt nhìn thấy rồi. Đám trẻ con ngây thơ bị dồn đến bước đường cùng, không phải do nghi thức nguyên rủa thì là cái gì?

Vết thương của thằng bé trong câu lạc bộ bóng đá, cả việc người giáo viên bị trầm cảm, tôi cho rằng đều do con bé đâm kim ghim vào hình nhân bằng giấy rồi đem đốt mà gây nên. Đương nhiên, tôi không nói với con mình suy nghĩ đó. Một cô

con gái đa sầu đa cảm như đứa nhà tôi đã đủ mệt rồi, làm sao chịu nổi nếu nó bắt chước làm mấy trò kích động hơn.

Có vẻ hai đứa không hợp tính nhau, nên tôi khuyên con mình không cần miễn cưỡng chơi thân với cái Miki làm gì.

Nhưng mà cứ im lặng thì tôi lại bứt rút không chịu nổi. Bảo là người nhà quê, chứ cái Miki được đi học ở đại học nữ sinh công lập cơ mà. Đám người không biết bản chất thật của nó cứ ra rả ra rả khen giỏi này giỏi nọ tới tận mây xanh, làm bà mẹ được dịp phổi mũi đi khắp thị trấn ra oai đấy.

Con nhà tôi học khoa Anh văn trường Cao đẳng nữ sinh J. trên Tokyo! Anh là người ở đấy, chắc cũng biết trường đó khó vào cỡ nào ha. Nhưng đám người nhà quê ở đây chỉ nghe đến trường đại học công lập quy chế bốn năm liền mặc định nhà bên kia giỏi hơn.

Dù sao thì đầu óc con nhỏ đó cũng nhỉnh hơn con nhà tôi thật, nhưng thấy một đứa nội tâm lệch lạc như thế suốt ngày được khen ngợi hơn con gái mình, khiến tôi đêm nào cũng trùm chăn cắn răng suy nghĩ liệu có nên nói ra sự thật hay không.

Nhưng tôi đã không nói gì. Tôi biết rõ ràng trường cao đẳng con gái mình theo học là một trường khó.

Mà dù sao thì trường nào không quan trọng. Dù khó vào tới mức nào, thậm chí được nhận vào Đại học Tokyo đi chăng nữa, rốt cuộc cũng chỉ là điểm số. Điều quan trọng là tương lai làm nghề gì kia. Từ hồi học tiểu học, con bé nhà tôi đã quyết tâm trở thành tiếp viên hàng không, và nó đã thực hiện được ước mơ rồi. Tôi chưa nghe thấy trong vùng này có ai khác từng trở

thành tiếp viên hàng không, chắc chắn con nhà tôi là người đầu tiên.

Ngược lại, cái Shirono vào làm việc ở một công ty mà tôi chưa từng nghe đến.

Bà mẹ nó cứ tự mãn khoe “công ty sản xuất rượu Hinode”, chứ hỏi kĩ mới biết là công ty con sản xuất mĩ phẩm. Nếu là mĩ phẩm, trừ phi vào làm ở mấy chỗ như trung tâm thương mại, không thì còn lâu mới có cửa so với tiếp viên hàng không nhé. Ấy vậy mà...

Từ năm ngoái, sản phẩm xà phòng của công ty đó trở nên phổ biến, ai cũng khen nê tôi thử gọi điện đặt mua thì thấy bảo hết hàng. Nếu hết hàng rồi thì đâu cần chiếu TVC quảng cáo làm gì nữa nhỉ. Thi thoảng đi mua đồ, có người giới thiệu cho tôi loại xà phòng đó, tôi than thở không mua được thì người ta bảo: “Sao không nhờ cái Shirono?”

Tôi mới hỏi chuyện đó nghĩa là sao, thì mới biết cái Miki đang làm việc ở công ty sản xuất loại xà phòng bán chạy số một Nhật Bản đó. Giờ chử, xà phòng được làm ra ở chỗ đấy cơ à.

Nhưng kể từ dạo ấy, chẳng hiểu sao tôi có dự cảm chẳng lành. Tôi tự hỏi con nhỏ giờ đang như thế nào, liệu có đang lén lút thực hiện nghi lễ nguyên rúa nào đó hay không?

Khi biết tin về “Vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng ở công viên Shiguretani” trên tivi, nghe nạn nhân bị đâm nhiều nhát bằng vật nhọn rồi bị thiêu cháy, tự nhiên trong đầu tôi hiện lên gương mặt của cái Miki. Nhưng nghĩ bụng mình làm gì có khả năng dự đoán như thần thề, tôi thử lên mạng tìm hiểu thông tin về vụ án để thông thoáng tư tưởng.

Rồi tôi thấy người ta ghi nạn nhân là một nữ nhân viên văn phòng của công ty xà phòng Bạch Tuyết. Giây phút đó, tôi chắc chắn thủ phạm chính là cái Miki. Tôi không giải thích được có vấn đề gì giữa nó và nạn nhân, nhưng việc nó cắt giấy hình người tượng trưng cho người nó căm hận hồi nhỏ đã vượt quá giới hạn, cuối cùng thì nó trực tiếp xuống tay với người thật.

Có thể nó đã thử nghiệm trên hình nhân bằng giấy, nhưng lời nguyền không đem lại hiệu quả như mong muốn. Tôi từng nghe trên một chương trình nào đó rằng kể cả với giám mục, nhiều trường hợp chỉ khi còn là con trẻ, năng lực mới có thể phát huy ở mức cao nhất.

Cái Miki từng sở hữu năng lực đó trong một khoảng thời gian, nhưng bây giờ chúng đã biến mất hoàn toàn.

Chuyện này sao? đương nhiên cậu là người đầu tiên được nghe đấy. Tôi cũng từng phân vân không biết có nên gọi điện ẩn danh báo cho cảnh sát, hay viết thông báo lên mạng không, nhưng tôi không làm được. Tôi không nghĩ có người sẽ nghiêm túc đón nhận câu chuyện về lời nguyền nghe nhảm nhí này.

Hơn thế, tôi vẫn luôn ôm cảm giác tội lỗi cho đến giờ chưa từng tiết lộ với ai về thân thế thực sự của cái Miki.

Hồi xảy ra vụ hoả hoạn ở đền thờ Minh Thần, tôi mà nói ra với người nào đó thì tốt rồi. Ngay cả khi con gái kể cho tôi nghe câu chuyện về lời nguyền, tôi cũng có cơ hội để bóc trần sự thật. Nếu tôi làm thế, dù chỉ là ví dụ thôi, biết đâu Miki đã có thể đến gặp nhà tư vấn và loại bỏ những cảm giác tiêu cực. Chỉ cần đến tạ lỗi Minh Thần ở ngôi đền được xây lại đã tốt lắm rồi.

Hôm nay kể chuyện này với cậu, cũng bởi trước đây tôi đã rất khổ sở vì phải giữ im lặng. Dù có thể khẳng định cái Miki là thủ phạm, nhưng tôi không thấy tên con nhỏ đó được nhắc đến trên tivi hay báo chí. Ban nãy, tôi còn nhận được tin từ Matsuda, kể rằng có phóng viên tuần san từ Tokyo đến điều tra về Shirono Miki.

Có phải người ta quy định không được tiết lộ danh tính người cung cấp thông tin lên tuần san đúng không cậu? Giả sử cái Miki có hỏi về người làm chứng thì không ai được nói với nó đâu nhỉ.

Bởi thế nên tôi mới sẵn sàng đợi cậu đấy.

Dù mọi người có nói gì về con nhỏ đó, rằng nó là người trưởng thành, hay nó chăm chỉ nghiêm túc, thậm chí nó không phải là kiểu có thể ra tay giết người, thì những điều tối kỵ hôm nay mới chính là con người của nó, cậu nhất định phải viết vào bài báo đấy.

Mà cũng mỉa mai thật, con nhỏ đó đốt đèn thờ Minh Thần bằng diêm của quán rượu Shirayuki^[*], sản phẩm công ty nó làm ra lại tên là Bạch Tuyết.

Con nhỏ đó mỗi ngày đến làm việc với tâm trạng như thế nào nhỉ?

Nếu mặt hàng xà phòng đó có cái tên khác... Giòi chứ, giờ nói thì cũng đâu giải quyết được vấn đề gì.

< TANIMURA YUUKO >

Shirono Miki à.

Nói cho ông cũng được, nhưng tôi vừa chơi vừa kể được không? Phải rồi, hay là cùng chơi đi. Trò này đơn giản thôi, bên nào lên được thành của đối phương trước thì có thể nhận được vàng... À, từng chơi rồi hả? Vậy thì còn chờ gì nữa.

Ban nãy ông nội lên phòng hỏi tay phóng viên đến từ Tokyo về rồi à, làm tôi ngẩn ra chả hiểu gì. Trước khi đến đây ông tạt ngang ngó dọc vào đâu à?

Ồ, không được tiết lộ đã phỏng vấn ai hả. Kể cả ông không nói thì ngày mai mấy bà hàng xóm trong vùng này cũng buôn hết ra thôi. Chưa kể bà già tôi thích mấy vụ ngồi lê đói mách này lắm, chuyện không muốn nghe mà liên quan đến nhà mình cũng đi lụm về. Hừmmm, nhờ thế mà tôi vẫn biết kha khá chuyện trong vùng này dù ru rú trong nhà.

Nếu ông tạt vào đâu đó trên đường cùng ông nội tôi từ ngoài đồng về đây thì chắc ông gặp bà Yatsuka rồi. Có khả năng bà ta nghe ai đó nói về ông nên đã đợi sẵn. Đúng không?

Chuyện đấy cũng không được nói? Không sao. Ông thì tôi nắm trong lòng bàn tay. Ngoài mặt ghi hết rồi kia kia. Ông đang thắc mắc không biết đã từng gặp tôi ở đâu chưa, đúng không? Hả, trả lời chuyện đấy thì có sao đâu. Chà, vậy thì tôi phải nghĩ cách đặt câu hỏi thôi.

Nếu ông hỏi về Shirono Miki, chắc bà già kia đã kể cho ông nghe về vụ hoả hoạn ở đền thờ Minh Thần rồi. Chuyện chúng

tôi đốt hình nhân giấy để thực hiện lễ nguyễn rửa ấy.

Ông ngạc nhiên cái gì? Đến tận bây giờ tôi vẫn chưa hé răng nói nửa lời mà ông tin mấy lời nhảm nhí đó của bọn họ là sự thật hả? Ngốc thật đấy. Hôm nay mới gặp ông lần đầu, tôi không có lí do để tiết lộ gì cho ông đâu. Nếu ông nghĩ chỉ cần xưng danh phóng viên là doạ được đám nhà quê chúng tôi thì ông nhầm to rồi. Lúc ở nhà bà Yatsuka, chắc chắn bà ta đã nói qua về tin đồn cho ông.

Liệu bà ta có thực sự giữ ý định không tiết lộ cho ai không nhỉ? Kể ra sẽ bị bệnh nặng đấy.

Dù sao thì chắc bà ta vẫn chưa nói sự thật cho cảnh sát.

Câu chuyện của bà Yatsuka không hoàn toàn là nói dối. Việc chúng tôi gây ra vụ hoả hoạn ở đền thờ Minh Thần khiến ngôi đền bị thiêu rụi là sự thật. Cả việc chúng tôi đốt hình nhân giấy cũng không sai.

Dù vậy, Anne... Là Shirono Miki đấy. Tôi gọi cậu ấy là Anne. Anne bảo tôi gọi cậu ấy như thế. Cậu ấy gọi tôi là Diana.

Bởi vì... Ông đừng tỏ thái độ lộ liễu như thế. Ông muốn chê hai cái tên đó không hợp với chúng tôi chứ gì? Chỉ là một trò chơi của trẻ con thôi. Mà này, ông đang dùng Man-malo đấy à?

Ừmm, tôi vừa mới bỏ rồi.

Toàn mấy kẻ già đầu đặt tên tài khoản nghe phát ớn.

Chuyện là như thế đấy. Bà già Yatsuka chắc đã nói với ông là Anne đốt miếng giấy hình người đó để ếm lời nguyễn lên ả nhân tình của bố cậu ấy. Bả tự tưởng tượng ra chuyện đó đấy.

Hồi ấy đúng là gia đình Anne lục đục vì bố cậu ấy gian díu với một người phụ nữ ở quán rượu, nhưng Anne không phải

kiểu người gây chuyện để giải toả niềm căm hận của bản thân. Chưa kể đó không phải là nỗi căm hận, đó là niềm khổ đau.

Tôi chưa bao giờ nghe thấy Anne mở miệng nói xấu về người khác, dù chỉ một lần.

Anne là người đề xuất ý tưởng làm và đốt hình nhân bằng giấy. Nhưng mà để giúp tôi.

Tôi bị bắt nạt suốt từ hồi vào cấp một. Ngoài tính tình nhút nhát thì nói năng không thú vị, làm gì cũng hậu đậu cũng đã đủ để khiến tôi bị bắt nạt rồi, nhưng yếu tố chốt hạ nằm ở cái tên. Ông nghe ông nội tôi kể chưa? Tên của tôi ấy. Không chữ Hán cơ.

“Yuu” (夕) trong “yuugata – hoàng hôn” (夕方) và “ko” (子) trong “kodomo – trẻ con” (子ども) ấy.

Trước khi vào cấp một, mọi người hay gọi tôi là “bé Yuu” nhưng sau khi đi học một thời gian, tôi dần bị gọi thành “Tako^[*]”. Giì mà “Ra là thế” hả? Đám trẻ con ngớ ngẩn nhà quê cứ vừa chống nạnh vừa gọi Tako, Tako miết, ghét kinh lên được. Những lúc như thế, tôi lại nghiến răng, mặt đỏ lựng cả lên, chúng lại được thể trêu tiếp “Kìa, đúng là bạch tuộc rồi” còn tôi chỉ biết khóc thút thít.

Lạiiii nữa. Ông lại làm cái mặt chán ốm đầy rồi. Trò chọc ghẹo “bạch tuộc” cứ diễn ra mỗi ngày, mãi mà không hết. Đúng là địa ngục đối với một đứa trẻ. Akahoshi Yuuji làm sao mà hiểu được nhỉ.

Tôi nói với bố mẹ mình không thích đi học nữa, họ hỏi lí do vì sao, rồi phá lên cười ngay khi tôi cố nén nỗi xấu hổ mà bộc

bạch cho họ chuyện bị trêu chọc ở trường. Tôi nói rằng đó là lỗi của bọn họ, nhưng hai người bảo đó là tại ông nội.

Ông bà già tôi quyết định đặt tên tôi là “Yuuko” với chữ Hán gồm “yuu”(夕) trong “yuugata – hoàng hôn” (夕方), chữ 布 âm gió và “ko” trong “kodomo - trẻ con” (子ども), nhưng lại để ông nội đi đăng kí. Khi tới uỷ ban, ông tưởng rằng ba chữ Hán 夕布子 trong tên tôi không đọc là “Yuuko” nên đã tự ý bỏ đi chữ 布 và chỉ đăng kí hai chữ 夕子 cũng có cách đọc giống thế. Ông hiểu không? Một khi đã đăng kí, nếu có sai sót cũng không thể chỉnh sửa ngay được.

Nghe ông nội kể lại, ông bà già tôi nhanh chóng tới uỷ ban để báo thiếu chữ 布 trong tên của tôi, nhưng nếu muốn thay đổi phải lên làm thủ tục ở tòa án. Người ở uỷ ban bảo dù gì cũng chỉ thiếu một chữ, không cần làm um sùm lên. Ông bà già tôi thấy lên tận tòa án thì phiền quá, nên chấp nhận cái tên “Yuuko” với hai chữ Hán.

Nghe cũng thuyết phục phết.

Sao họ lại để ông nội đi được nhỉ? Mà cái tên đó là sao chứ? Có biết bao nhiêu chữ khác hay hơn đấy, “yuu” (優) trong “yuushuu - ưu tú” (優秀), “yuu” (永) trong “yuukyuu - vĩnh cửu” (永久), “yuu” (有) trong “yuumei – nổi tiếng” (有名). Mà thôi, có chê nó ngu ngốc tới khi nào đi chăng nữa thì cũng không làm gì được.

Ô, ông lại thua rồi à? Mạng đó không phải chỉ còn một nửa thôi sao?

Tên và đạn pháo sắt chỉ bắn ra từ hướng chính diện thôi. Ông chẳng hỏi câu nào, có mỗi việc ngồi nghe tôi nói thì tập

trung hơn một tí đi.

Phải rồi, trò chơi kết thúc thì cuộc nói chuyện này cũng chấm dứt.

Tôi có thể xoay xở đến trường với cái tên Tako là nhờ có Anne sang đón đi học mỗi sáng. Vì sao nhỉ? Chắc chỉ đơn giản là sống cùng một khu, tiện đường đi học thì cậu ấy ghé qua nhà tôi, nhưng chỉ với từng đấy điều kiện thì người đó cũng có thể là Yatsuka Akane.

Nhưng Anne và Akane khác nhau một trời một vực.

Akane là đứa chịu trách nhiệm cho sự ra đời của cái tên Tako. Trẻ con chưa được học chữ Katakana và chữ Hán hồi năm lớp một tiểu học. Ấy thế mà khi vừa nhập học chưa được bao lâu, con nhỏ đó đã nói trước mặt mọi người “Chữ ‘yuu’ trong tên của Yuuko viết giống chữ ‘ta’ trong ‘tako’ thế, mọi người sẽ đọc nhầm đấy.”^[*]

Có khác gì bảo mọi người “Hãy gọi nó là Tako!” đâu cơ chứ. Một đám nhóc không biết chữ Hán lẫn Katakana tưởng thế là thông minh lắm, cứ luôn mồm gọi tôi là Tako.

Tako, Tako, Tako, đến cả giáo viên chủ nhiệm cũng gọi tôi là Tako.

Chỉ có Anne gọi tôi là Yuuko.

“Chào buổi sáng Yuuko. Đến trường thôi nào.”

Nghe thấy tiếng của Anne ngoài hiên, tôi mới đeo cặp sách lên vai.

Từ năm lớp bốn, Anne bắt đầu gọi tôi là Diana, nhưng trước mặt mọi người, cậu ấy vẫn gọi tôi là Yuuko.

Tôi chật vật mỗi ngày để có thể đến trường, nhưng khi lên cấp hai, trò bắt nạt không dừng lại mà ngày một trầm trọng hơn, chữ Hán hay Katakana chẳng còn là vấn đề nữa.

Bọn con trai hay vừa sờ ngực tôi vừa chế giễu “Tìm thấy xúc tu bạch tuộc rồi.” Có những khi tệ hơn, cả đám lao vào hỏi “Hai chân còn lại đâu?” rồi lột sạch quần áo, sờ soạng khắp thân thể tôi.

Phải rồi phải rồi, đôi mắt của ông ấy. Bọn chúng đã nhìn chòng chọc tôi bằng đôi mắt như thế.

Bọn con gái thì hay lén lút làm mấy trò thâm độc, như giấu quần áo thể dục của tôi đi, nhốt tôi vào phòng dụng cụ, hoặc đẩy tôi ngã xuống cầu thang.

Tôi đã muốn chết quách đi cho rồi, quyết tâm treo cổ trên cây thông ở đền thờ Minh Thần, còn viết một lá thư chia tay gửi cho Anne. Hồi đó tôi vừa lên lớp sáu. Vì chuyện đó mà Anne đã khóc nức nở.

“Tôi sẽ làm gì đó để Diana không bị bắt nạt nữa”

Cậu ấy đã ôm tôi và nói như vậy.

Ba ngày sau, vào một chiều thứ Bảy, Anne tới nhà và cho tôi xem cuốn tạp chí *Phép thuật thần tiên* cậu ấy vẫn mua hằng tháng. Trong hàng đống bài viết về xem bói và cầu may, có một chuyên mục thảo luận về nỗi đau.

Nó viết về cách hóa giải nỗi đau nhờ bùa cầu may.

Dưới câu hỏi “Tôi bị bạn cùng lớp bắt nạt và chế giễu về vẻ bề ngoài. Làm thế nào để mọi người đối xử tốt với tôi?” có dòng

gạch chân bằng bút đỏ. Câu trả lời là như thế này.

“Bạn cùng lớp đối xử tệ với bạn vì họ đang bị ốm lời nguyền hoa hồng đen của phù thuỷ. Để hoá giải lời nguyền, hãy sử dụng phép thuật của hoa hồng trắng.”

Bước 1: Dùng giấy trắng cắt thành hình người khoảng 15 cm theo số bạn học cùng lớp, ghi tên từng người lên phần đầu của hình nhân.

Bước 2: Trên ngực trái của hình nhân, vẽ và tô đen hình trái tim. Đó là vị trí bị phù thuỷ ốm bùa.

Bước 3: Vừa hô bùa chú “Ủm ba la úm ba la! Trái tim đen tối hãy vỡ ra!”, vừa dùng kim ghim bạc đâm vào hình trái tim. Với những người bị lời nguyền của phù thuỷ ốm quá mạnh, hãy sử dụng nhiều kim ghim để tăng hiệu quả.

Bước 4: Đốt hình nhân cùng kim ghim ở nơi thánh thần linh thiêng, tuyệt đối không được để người khác nhìn thấy, càng không được để lộ mình đã sử dụng ma thuật.

Bằng cách này, trái tim của những người bạn học từng xấu tính với bạn sẽ lại trở nên thuần khiết như những đoá hồng trắng, chắc chắn họ sẽ đổi xử với bạn thật tốt. Cố gắng lên.”

Ông không được cười, Akahoshi Yuuji.

Khi Anne bảo tôi làm cái này, tôi khá thất vọng. Tôi cứ ngờ một người chăm chỉ, giỏi giang như Anne sẽ nghĩ tới phương pháp giải quyết nào đó thực tế hơn một chút. Nhưng Anne không hề giốn mặt với tôi. Đó là kết quả cậu ấy có được sau khi thực tâm suy nghĩ cho tôi.

Tôi xé quyển lịch còn dang dở chưa hết tháng trong phòng ông nội vì nghĩ từng đấy là đủ để làm hình nhân. Tính cả giáo viên chủ nhiệm, tôi cần giấy làm đủ hình nhân cho ba mươi lăm người.

Chúng tôi viết tên và vẽ trái tim màu đen lên hình nhân, dùng kim ghim trong hộp may vá của bà để đâm chúng. Tôi xiên tận năm cái kim vào hình nhân của Akane. Chúng tôi đã làm việc đó ở căn phòng này, nhưng không biết nơi nào linh thiêng để đốt đám giấy. Nói đến thánh thần linh thiêng, chúng tôi chỉ nghĩ tới đạo Kito, nhưng quanh đây không có giáo hội nào cả. Rồi Anne chợt nói như nghĩ ra ý tưởng gì đó.

“Thần linh của chúng ta chẳng phải là Minh Thần sao?”

Từ bé chúng tôi đã đi rước kiệu, đi lễ và được nhận bánh kẹo rồi mà.

Tôi đồng ý với ý kiến của Anne, hai đứa cho đám hình nhân vào túi rồi cùng nhau đi đến đền thờ Minh Thần. Thật may là trên đường đi, chúng tôi không gặp ai cả. Đốt ở trước cửa đền thì dù xa cũng sẽ bị nhìn thấy, nên chúng tôi vòng ra sau để tránh có người nhòm ngó. Ở đó có một lò đốt rác. Tôi nghĩ thế này là được rồi, nhưng Anne không cho rằng có thể coi lò đốt rác là nơi linh thiêng.

Vì thế hai đứa chọn giải pháp trung gian, chúng tôi để nắp lò mở rồi bắt đầu đốt đám hình nhân. Làm như thế, chúng tôi có thể chắc chắn rằng đám hình nhân bằng giấy sẽ được thiêu rụi hoàn toàn. Vì trong lò có cả rác nên chúng tôi cho vào đó lá rụng, cành cây trước để che đi, sau đó cho đám hình nhân giấy

vào trong lò theo thứ tự ghế ngồi trên lớp. Tất cả đều là ý tưởng của Anne.

Anne châm lửa bằng hộp diêm cậu ấy mang từ nhà đến, đống hình nhân cháy bùng lên. Nhìn ngọn lửa đỏ rực, tôi thầm nghĩ những ác ý mình phải hứng chịu hãy cháy hết, cháy hết đi, cháy bùng lên đi. Dù rất muốn ở lại xem đám hình nhân cháy thành tro, nhưng Anne có lớp học bàn tính gảy lúc bốn giờ nên tôi quyết định về cùng cậu ấy.

Hai đứa còn không để ý là đã đi ngang qua bà Yatsuka trên đường về.

Anne chia tay tôi ở trước cửa nhà, ngay sau đó, xe cứu hỏa lao tới, chạy theo con đường chúng tôi vừa đi về.

Tôi được nghe về công tác cứu hỏa đầy can đảm từ bà Yatsuka.

“Chúng mày định giết người hả?!” Mọi người đều nổi giận với tôi và Anne, mẹ hai đứa đánh chúng tôi trước mặt mọi người như để răn đe. Dù nhận lỗi đã châm ngọn lửa, cả hai tuyệt nhiên không hé răng nói lí do vì sao. Ai mà ngờ vẫn còn sót lại đám hình nhân chứ.

Bùa cầu may trôi sạch theo dòng nước, trái tim của đám bạn học vẫn nguyên một màu đen.

Mà sao cũng được. Vấn đề là tôi đã đánh mất một thứ quan trọng với mình.

Gọi là trò nghịch lửa của bọn trẻ con, nhưng ngôi đền của Minh Thần, vị thần che chở vùng Nagasawa đã bị thiêu rụi. Phụ huynh hai bên chắc rất muốn làm thế nào đó để tránh trách nhiệm. Bà già nhà tôi cứ khăng khăng Anne là người xúi

giục tôi, bà già của Anne lại một mực khẳng định tôi mới là người dụ dỗ cậu ấy. Cuối cùng, hai đứa bị tách ra, bất luận thế nào cũng không được chơi cùng nhau nữa.

Những gì tôi biết về Anne sau đó chỉ là cô ấy đã rời vùng này để đi học đại học.

Tôi vẫn luôn cho rằng Anne căm ghét mình, rằng mình đã bị vứt bỏ. Bởi vì đêm hôm xảy ra hoả hoạn, bà già tôi nói thế này.

“Cái Miki nói nó sẽ không chơi với mày nữa! Nó cũng không sang đón mày đi học nữa đâu, nên tự mình nghiêm chỉnh nhắc xác đây mà đi đi!”

Tôi choáng váng vô cùng, không thể mở miệng nói được gì mất một lúc. Tôi sợ hãi phải đến trường khi không có ai đứng về phía mình. Mỗi khi sắp bị bố mẹ cưỡng chế lỗi khỏi nhà, nỗi lo lắng cuộn trào lên từ trong bụng khiến tôi nôn mửa khắp nơi. Sáng nào cũng như sáng nào, ông bà già nhanh chóng từ bỏ việc bắt ép tôi đến trường.

Bà già tôi đi rêu rao khắp nơi rằng tại Anne mà tôi mới không thể đi học, nhưng ngày đó, không một âm thanh nào có thể lọt vào tai tôi. Thay vào đó, tôi chỉ nghe văng vẳng giọng nói của Anne.

“Chào buổi sáng Yuuko. Đến trường thôi nào”

Tôi chạy xộc ra ngoài hiên, nhưng ở đó không có bóng dáng của Anne. Những lần bật khóc nức nở qua đi, nước mắt tôi đã khô cạn rồi. Dù thế, tôi vẫn yêu quý Anne, tôi quyết định đọc thử cuốn sách mà Anne thích nhất ở nhà mình. Đó là tiểu thuyết *Anne tóc đỏ dưới chái nhà xanh*. Khi tôi đọc cuốn đó,

những giọt nước mắt tưởng như đã khô cạn của tôi lại lấp lánh rơi.

Diana là tên người bạn duy nhất mà Anne có. Nhưng tôi không còn là Diana nữa...

A, trò chơi kết thúc. Chuyện xưa dừng ở đây thôi. Dù sao thì tôi cũng rõ bộ dạng thua cuộc hèn hạ của ông rồi.

Tỏ ra ghê gớm cay nghiệt, nhưng tình thế trở nên bất lợi liền bỏ chạy. Mày chính là RED_STAR trên Man-malo, đúng không?

Từ khi xem bản tin thời sự về “Vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng ở công viên Shiguretani”, tao đã có dự cảm không lành. Giống như một câu thần chú vậy. Vì thế, tao đã dò tìm trên rất nhiều trang khác.

Nội dung rác rưởi có ở khắp mọi nơi, nhưng trang của mày là thứ rác rưởi nhất.

Mày ngồi lê đói mách toàn những điều nhảm nhí. Mày đã viết gì trong bài báo trên Tuần san Taiyo đó?

Anne là một người xấu xí, tức giận vì bị cướp người yêu nên đã giết cô đồng nghiệp xinh đẹp?

Tao nhiệt tình nói chuyện với mày vì mày là RED_STAR đấy. Lúc ông nội cho tao xem danh thiếp, tao đã sẵn sàng chờ mày ở đây, không ngờ mày dám đến tận nơi này. Nghe câu chuyện tao kể, chắc mày cũng hiểu Anne không phải loại người như mày đã viết rồi. Đừng tin mấy câu chuyện kinh dị của đám người đần độn kia nữa. Mọi người chỉ hứng thú với việc vu khống và hạ thấp người khác thôi.

Tao không tin Anne đã giết người. Dù vậy, trong trường hợp xấu nhất, kể cả điều đó là sự thật, tao cũng chắc chắn động cơ

không xuất phát từ bản thân cậu ấy. Thế nên mày hãy tìm hiểu kĩ hơn về nạn nhân đi. Được gọi là Công chúa Bạch Tuyết, nhưng người bị giết thê thảm theo cách đó kiểu gì cũng có một trái tim vô cùng đen tối. Không cần đến sự hợp tác của Anne, tao tin có một kẻ nào đó đã bị nạn nhân đối xử tệ hại.

Tao đoán mày có người quen trong công ty xà phòng Bạch Tuyết. Là SACO đúng không? Đó là kẻ đã tiết lộ tên thật của Anne. Mày thử nói chuyện lại với kẻ đó một lần nữa xem.

Số báo sau hãy chỉ viết những gì mà mày hiểu rõ thôi.

Mày mà viết gì vớ vẩn thì... A, nếu tao nói ra sẽ thành đe doạ mất. Làm gì với mày thì đơn giản thôi. Con người ta chỉ nhìn thấy những thứ ở cách mắt mình 5 cm thôi mà.

Tên của tao trên Man-malo? Mày đoán thử xem.

Diana? Chỉ Anne mới có thể gọi tao bằng cái tên đó.

Đáp án chính xác là HA... Còn lâu tao mới nói cho mày biết.

< MATSUDA FUKI >

Xin lỗi cậu nhiều nhé. Con dâu vừa gọi điện thông báo cho tôi biết có phóng viên từ Tokyo về tìm hiểu về nhà Shirono nên tôi nghĩ mình cần nói vài lời...

À không, tôi không rõ về Miki, chỉ biết đó là con gái lớn của cậu ba nhà Shirono. Khi nghe tin con nhỏ giết người, tôi cũng chỉ nghĩ “Quả nhiên là con nhỏ đó” vì nó là người nhà Shirono mà.

Tôi bằng tuổi Chitose, vợ của ông Shirono, thời con gái chúng tôi thân nhau lắm. Ở vùng này còn có Sawako bằng tuổi chúng tôi. Mọi người ở đây hay gọi ba đứa là ba cô con gái vùng Nagasawa.

Tôi và Sawako hoạt bát và cứng đầu lắm, bố mẹ hai đứa lúc nào cũng lo lắng, còn Chitose là đứa trầm tính, nấu ăn hay thêu thùa đều rất khéo, nên hai đứa tôi lúc nào cũng nói sau này Chitose sẽ trở thành một người vợ tốt và có cuộc đời hạnh phúc.

Đúng như những gì chúng tôi dự đoán, trong ba đứa, Chitose là người đầu tiên lập gia đình.

Shirono Ichiro hơn chúng tôi năm tuổi, có gương mặt đẹp như diễn viên. Nghĩ tới gương mặt với mũi tẹt và gò má cao của Chitose, tôi có chút hoảng hốt, nhưng vì Sawako nói rằng vợ chồng một người đẹp thì một người xấu mới bù trừ cho nhau, nên tôi vẫn chúc phúc cho hai người họ.

Nhưng cưới nhau chưa được ba năm, tin đồn Ichiro có người đàn bà khác rộ lên. Vùng này nhỏ xíu ấy mà, chẳng mấy mà ai cũng biết danh tính của cô tình nhân.

Thiệt tình, đó lại là Sawako.

Sawako mượn cớ ra vẻ vun đắp, nói vợ chồng bù trừ này nợ để gấp gỡ Ichiro. Bà ấy đẹp tới mức được gọi là hoa khôi vùng Nagasawa này đấy.

Tôi đã lo lắng cho Chitose. Thi thoảng gặp nhau trên đường đi mua đồ, tôi hay dò hỏi xem bà ta có ổn không, nhưng Chitose chỉ cười rồi nói không có việc gì phải lo lắng, tôi cứ yên tâm. Chẳng mấy chốc, không còn ai nhìn thấy Ichiro và Sawako gặp gỡ nhau nữa, tin đồn cũng dần trôi vào dĩ vãng.

Một thời gian sau, Sawako qua đời.

Tôi nghe bố mẹ Sawako nói bà ấy mất do viêm phổi, nhưng tôi cho rằng Chitose đã giết bà ấy. Mẹ Sawako kể Chitose thường xuyên đến thăm khi Sawako bệnh nằm liệt giường, mỗi lần tới, Chitose đều mang theo một hộp đầy thức ăn. Những lúc như thế, Sawako bình thường vốn không thèm ăn gì, đều cầm đũa lên thưởng thức những món ăn của Chitose và khen chúng rất ngon miệng.

Nhưng tôi tự hỏi, phải chăng những món ăn đó là nguyên nhân dẫn đến cái chết của Sawako.

Ăn uống đầy đủ như thế, đáng lẽ Sawako phải khoẻ lại, nhưng bà ấy cứ già yếu dần rồi qua đời. Chỉ có thể do Chitose bỏ độc vào thức ăn.

Việc Chitose không rơi một giọt nước mắt nào ở lễ tang chính là bằng chứng cho chuyện đó. Thậm chí trên đường về,

bà ta còn bật cười “Mặt con chó hoang trông thú vị thật đấy!”
Tôi không thấy chuyện đó có gì thú vị. Bà ta chỉ viện cớ thôi.

Gương mặt Chitose không để lộ ra, nhưng trong tim bà ta
nuôi một con quỷ.

Biết bao nhiêu năm rồi, chuyện này vẫn mắc kẹt trong lòng
tôi. Người thì đã mất, nói điều không hay e cũng không phải
phép cho lầm, nhưng chất của bà ta lại làm chuyện tương tự,
nên tôi nghĩ mình cần nghiêm túc nói chuyện này cho người có
thể tiếp nhận nó.

Có thể con đâu sẽ bảo tôi đầu óc lầm cầm mà nói linh tinh,
nhưng tôi vẫn tinh táo lắm, nên cậu hãy viết thật đầy đủ và cẩn
thận nhé.

< SHIRONO SATSUKI >

- < SHIRONO KOZAFURO >

Cậu cần phiền chúng tôi một lát sao?

Là cậu phải không? Cậu là người rêu rao khắp thị trấn rằng con gái chúng tôi là kẻ giết người. Cậu mới nói chuyện với tám người thôi? Tôi chịu thua cậu rồi. Sao cậu có thể nói năng ngu ngốc tới vậy. Cậu không biết cái gì gọi là “một đồn mười, mươi đồn trăm” sao? Với cậu có thể đó chỉ là tám người, nhưng tám người đó sẽ lại kể với những người khác. Không, tám người hay bao nhiêu người cũng mặc.

Chắc cậu đã tới nhà Yatsuka đúng không? Chắc chắn bây giờ bà ta đang vừa đi vừa bắc loa rêu rao Miki là đứa giết người rồi đấy. Cậu làm được gì cho chúng tôi đây?

Đó là lỗi của người buôn chuyện, không phải trách nhiệm của cậu? Được rồi được rồi, ra là thế. Vậy thì đám người bên truyền thông đều vô tội hết, đống tạp nham trên tuần san vừa rồi cũng không phải trách nhiệm của cậu đúng không? Không biết là ai, nhưng chắc một người hàng xóm thân thiết nào đó đã bỏ cuốn Tuần san Taiyo vào hòm thư nhà tôi rồi, còn cất công dán cả giấy ghi chú vào đây này.

Cậu không viết nhăng viết cuội? Cậu chỉ phỏng vấn và tổng hợp thông tin? Vậy tức là những lời kinh khủng đó do đám người cùng công ty với Miki nói ra. Cậu cho chúng tôi biết họ là

ai đi, tôi sẽ kiện họ tội vu khống làm tổn hại danh dự người khác.

Không được phép tiết lộ nguồn thông tin? Tại sao chứ? Cậu có nghĩa vụ bảo vệ người cung cấp thông tin hả? Kể cả khi tất cả chỉ là những lời nói dối, cũng không ai bị trách phạt đúng không? Thảo nào mà ai cũng ba la bô lô hết chuyện này tới chuyện kia bất kể đúng sai, hẳn là thoả mái lắm.

Buôn bán giờ nhàn thật đấy, các người chẳng buồn kiểm chứng xem lời nói của bọn họ là thật hay giả, viết thành báo phân phát đi khắp cả nước rồi kiếm tiền thôi mà. Cậu cứ làm như thế thêm lần nữa xem, tôi sẽ trực tiếp đến công ty Mĩ phẩm Hinode, truy tận nơi xem ai là người được phỏng vấn. Tôi sẽ cho họ xem cuốn tuần san này, hỏi xem họ có thật sự nói từng câu từng chữ trong đó, không sai một dòng hay không.

CON LỢN RỪNG Ở CÔNG VIÊN SHIGURETANI?! Một người trưởng thành từng này tuổi rồi mà ăn nói như vậy được sao?

Biên tập, thay đổi con chữ để tiện đăng lên bìa báo? Cậu nói vậy khác gì thừa nhận mọi thứ chỉ là bịa đặt, là giả mạo? Sao cậu lại im lặng thế? Không tiết lộ nguồn thông tin, câu chữ thì bị biên tập xào xáo, làm báo thế này mà còn được thông qua thì đến tôi cũng có thể viết vài tờ!

Ngay ngày mai, tôi sẽ tới công ty Mĩ phẩm Hinode kiểm chứng kĩ càng, rồi công bố cho mọi người xem bài báo trong tuần san này được viết ra qua loa và tạp nham tới mức nào.

Không nên thì hơn? Tại sao chứ?

Chưa tiết lộ tên con gái tôi? Nếu tôi đến đó, sẽ làm lộ ra khắp công ty rằng “chị S” chính là Miki sao... Sao tôi có gan làm việc

đó?

Vậy tại sao cậu lại tới đây lúc này? “Chị S” không phải Miki đâu, ở đây không có việc gì cho cậu.

Cậu cũng không nói “chị S” không phải Miki?

Sao tôi nói cái gì là cậu vặt vẹo lại cái đấy thế? Cậu định trốn tránh trách nhiệm phải không? Nhưng mà này, Tuần san Taiyo đang bán chạy lắm, trên mạng chỗ nào cũng thấy ghi “Shirono Miki” rồi kia. Không phải do cậu và bài báo của cậu dẫn dắt sao? Cậu liệu mà chịu trách nhiệm về việc này đi.

Cả việc đó cũng không liên quan tới cậu? Dù ẩn danh đi chăng nữa, đã liên quan tới tội phạm thì cảnh sát vẫn phải tìm kiếm người đã để lại bình luận đó chứ. Cậu có thể khẳng định 100% chuyện không phải do cậu mà ra không?

Hả, cậu dám tuyên bố như vậy cơ đấy. Tức là vì cậu đã tường tận mọi chuyện nên có thể nấp lùm ở nơi an toàn cho bản thân, dắt mũi cả đám người hiếu kì ngu ngốc phải không? Trên thực tế, nếu người từng để lộ tên của Miki sau khi đọc Tuần san Taiyo lại thay đổi suy nghĩ của mình thì cậu tính sao?

Vẫn chỉ là do người đã viết bình luận đó. Cậu thực sự chẳng làm sai gì cả. Nếu đã nói vậy, tôi sẽ thử khiếu nại với cảnh sát một lần. Giờ chúng ta cùng đi gặp cảnh sát. Sau khi biết cậu hoàn toàn không có tội lỗi nào cả, tôi sẽ từ bỏ.

Kiện toà soạn? Phải rồi, cậu chỉ là người viết bài báo, còn tổng biên tập Tuần san Taiyo mới là người phê duyệt đăng bài. Nếu thế thì cậu cho tôi biết tên của tổng biên tập đi.

Không phải trách nhiệm cá nhân mà là trách nhiệm của toàn công ty nên cần nói chuyện với luật sư của công ty? Chà,

tính ra cậu chả được tích sự gì.

Cậu hỏi Miki đang ở đâu? Đến nước này rồi mà cậu vẫn mặt dày hỏi được câu đó. Có biết thì chúng tôi cũng nhất quyết không nói cho một mình cậu!

Cậu về nhanh đi. Ô kìa, về đi, về đi! Tôi bảo cậu về đi cơ mà!

Đợi đã! Satsuki, bà bỏ chổi xuống đi!

Bà thất lễ với phóng viên chẳng phải chỉ càng khiến người ta viết về con mình không ra gì hay sao? Cậu phóng viên đâu có tình dựng chuyện cái Miki là thủ phạm. Chỉ là những người ra làm chứng cho tới bây giờ đều phát ngôn bất lợi cho Miki, có thể nào thì cậu ta viết thế thôi mà. Tôi hiểu bà bị nói ra nói vào ở siêu thị, nhưng trút giận lên cậu ta cũng đâu để làm gì.

Tôi với bà cứ nói chuyện tử tế, kiểu gì cậu phóng viên đây cũng lên bài giúp chúng ta hoá giải hiểu lầm của mọi người.

Bà xem có đúng không?

Kìa, cậu phóng viên cũng gật đầu rồi kìa. Bà bình tĩnh chút đi.

Bà nhả tôi thất lễ với cậu rồi. Nhả hơi chật, mời cậu vào chơi.

Nhà chỉ có trà, mời cậu dùng cho nóng.

Tôi xin phép được nói rõ ngay từ đầu, ở giai đoạn hiện tại, Miki nhà chúng tôi chưa bị xác định là nghi phạm trong vụ giết người, người ta chỉ đang nghi ngờ có khả năng đó thôi, đúng không ạ?

Trong bài báo hoàn toàn không sử dụng cách diễn đạt đó. Đúng như cậu nói. Nhưng cả trên mạng lẫn trong thị trấn này, người ta đã coi Miki là đứa giết người rồi. Rốt cuộc, điều gì là nguyên nhân khiến tất cả chuyện này xảy ra?

Nói thì bảo con hát mẹ khen hay, nhưng về bản chất, Miki là một đứa con gái hiền lành, ngoan ngoãn. Dường như ở con bé còn không có giai đoạn nổi loạn, thay tính đổi nét, đến mức chúng tôi cảm thấy áy náy, mong con bé sống vì bản thân hơn một chút cũng được.

Những điều viết về Miki trong bài báo như là có ý nghĩ chán ghét vì bị so sánh với nữ đồng nghiệp xinh đẹp cùng công ty, bị sếp phân biệt đối xử, hay bị đồng nghiệp xinh đẹp cướp mất chàng trai mình đã nhắm đến và tự tay làm đồ ăn cho, rồi ngay sau đó nảy sinh thói ăn cắp vật, tất cả đều nhảm nhí.

Tất cả những gì tôi có thể khẳng định là sự thật rằng với tư cách là bậc làm cha làm mẹ, điều này rất khó để tha thứ, nhưng không có lứa thì làm sao có khói. Không phải tất cả mọi điều đều là dối trá. Giả sử, chỉ là giả sử thôi nhé, rằng chúng tôi công nhận mọi chuyện là sự thật, thì tôi vẫn hoàn toàn không cho rằng những điều đó là động cơ để con bé giết người.

Trên thế giới này, từ cổ chí kim, từ Đông sang Tây, đâu cũng có những thành phần giết người chỉ vì vài trăm yên lẻ, hay những vụ án mạng xảy ra do yêu đương mù quáng. Cha mẹ giết con cái, con cái giết cha mẹ. Trong một thế giới như vậy, không có gì lạ nếu bất kì điều gì cũng có thể trở thành động cơ phạm tội sát nhân. Chẳng phải có kẻ từng thừa nhận giết người chỉ vì nóng thoi hay sao?

Vì thế, tôi không nói rằng không tồn tại kẻ phạm tội giết người vì bị so sánh với một mĩ nhân.

Nhưng khi đâm tội phạm đó bị nêu tên dưới danh nghĩa là nghi phạm cho mọi người cùng biết, đa phần mọi người đều cảm thấy hợp lí, đúng như dự đoán, không phải sao? Có thể tỏ thái độ ngạc

nhiên “Chẳng lẽ lại là người đó...” khi bị chia micro trong buổi phỏng vấn trên tivi, nhưng tôi cho rằng do họ không muốn bị vướng vào phiền hà, chứ không thực sự cảm thấy kinh ngạc.

Tôi nghĩ điều này cũng hợp lí đối với các bậc cha mẹ.

“Không lẽ lại là con bé đó...” Miệng nói như thế, nhưng đâu thì nhớ lại xem trong quá khứ từng có dấu hiệu gì, thâm tâm lại từ bỏ “Cuối cùng ngày này cũng tới rồi sao?

Nhưng đối với chúng tôi, không có bất cứ phán đoán nào là đúng cả, nên chúng tôi không thể chấp nhận. Việc con gái tôi nói đối về việc bà nhà tôi guy kịch và đi đâu mất là sự thật. Công ty đã liên lạc về nhà để xác minh, cảnh sát cũng gọi đến vài cuộc để nói về vấn đề này.

Mặc dù vậy, không thể móc nối chuyện này với việc con gái tôi giết người được. Tôi nói điều này không phải để bảo vệ con gái, hay thậm chí bảo vệ chính mình. Trong cuộc đời của Miki, không có bất cứ một dấu hiệu nào có thể dẫn đến hành vi phạm tội. Vì thế, tôi mong cậu có thể lắng nghe câu chuyện của chúng tôi.

... Vụ hỏa hoạn ở đền thờ Minh Thần sao?

Cả chuyện đấy mà mọi người cũng nói với cậu rồi. Có gì hay ho ở việc kể cho một gã trai khả nghi về trò nghịch ngợm của trẻ con vậy?

Đúng là có một vụ cháy đã xảy ra, nhưng Miki không phải người phóng hỏa. Ai chưa từng nghịch lửa một lần trong đời chứ. Chỉ là chẳng may ngọn lửa lan rộng ra thôi, mọi người cứ làm qua lén.

Dù sao thì bà Yatsuka vẫn nói với mọi người xung quanh rằng đó là nghi thức nguyên rủa gì đó. Đây đâu phải làng trong núi tách biệt với cuộc sống con người từ ngàn năm trước? Để được mọi người chú ý, bà ta luôn phóng đại những chuyện cỏn con lên gấp năm trăm lần. Bà khoe với cậu con gái bả là tiếp viên hàng không chưa? Chắc đây là cách gọi nghề nghiệp của người đầy xe hàng trên tàu Shinkansen ha.

Chẳng nhẽ bà già nhà Matsuda đã kịp ton hót với cậu điều gì rồi? Sao cậu lại tránh ánh mắt của tôi thế? Cậu định viết báo dựa trên lời của một bà lão đãng trí mà không thèm xác minh lại sao? Như thế còn tệ hơn cả việc bịa đặt đấy.

Nếu vụ hỏa hoạn đó bị móc nối với việc giết người, thì mọi người trên thế giới chuẩn bị tinh thần trở thành tội phạm đi là vừa. Ngay từ đầu, Miki mới là đứa bị con bé nhà Tanimura dụ dỗ nên miễn cưỡng làm theo. Đương nhiên tôi vẫn gấp con bé đó. Vừa nhìn là tôi biết ngay nó không phải đứa đàng hoàng.

À, tôi biết cách viết báo của cậu rồi. Lời khai của người tử tế cậu bỏ ngoài tai, chỉ tập hợp lời của đám lố bịch, xào nấu để thu hút sự chú ý của mọi người đến mức nực cười đúng không?

Nói chuyện với loại người như cậu cũng vô ích. Cậu đâu định tiếp nhận đầy đủ câu chuyện của chúng tôi. Xin cậu hãy rời khỏi đây đi.

Gì cơ, cậu muốn hỏi một điều cuối cùng? Vâng, mời cậu. Dù tôi không còn gì để nói với cậu nữa.

CẬU HỎI NGƯỜI PHỤ NỮ Ở QUÁN RƯỢU SHIRAYUKI GIỜ RA SAO HẢ?!

Kìa Satsuki, bà bình tĩnh đi.

Cậu Akahoshi, chuyện... chuyện đó liên quan gì tới vụ án lần này vậy? Tôi đã chia tay với người phụ nữ đó từ rất lâu, cũng thay đổi rồi, không làm chuyện gì đáng ân hận cả.

Cô ta và nạn nhân giống nhau sao? Nói vậy thì... Không, hoàn toàn không giống. Đúng là cô ta có nước da trắng, nhưng không xinh đẹp tới mức đó. Hay cậu có tấm ảnh nào của cô ta hả?

Không đâu, giống y đúc đây này!

Tại sao tôi lại không nhận ra từ lúc xem thời sự nhỉ. Không biết chừng Miki đã trút nỗi hận thù ả đàn bà đó lên cô đồng nghiệp.

Nhưng từ lúc vào công ty đến giờ, Miki đã làm việc chung với cô đồng nghiệp này ba năm rồi cơ mà. Nếu Miki định trút giận lên cô gái ấy, những dấu hiệu nào đó phải xuất hiện ở công ty từ rất lâu rồi. Nhưng không nơi nào đăng tải lời khai nói gì về việc đó cả.

Tôi hiểu rồi! Là xà phòng.

Hồi mới đi làm, con bé từng gửi về cho tôi, nhưng tên ban đầu của nó là Áo Cánh Chim. Tên gọi của loại xà phòng đó được đổi thành Bạch Tuyết từ hơn một năm trước.

Không sai được đâu. Tên của xà phòng thay đổi khiến con bé nhớ đến ả đàn bà kia, rồi nhận ra ả ta trông giống cô đồng nghiệp nên nỗi căm hận mới ngày một tích tụ. Gặp hết chuyện này tới chuyện kia như thế, nếu tôi là con bé...

Chắc là như vậy rồi. Nếu là tôi, có lẽ trong tưởng tượng cũng không thể chịu đựng nổi.

Miki không nói ra, nhưng từ khi còn là một đứa trẻ, nó đã luôn đau đớn vì bố nó ngoại tình. Chẳng có một dấu hiệu nào cả. Nó che giấu tất cả để không bận tâm tới những suy nghĩ khổ đau. Bậc làm cha làm mẹ đáng ra phải là người thấu hiểu con cái nhất, lại hết lần này tới lần khác làm tổn thương nó.

Miki thật đáng thương.

Tất cả là lỗi của ông!

Lỗi của tôi? Là lỗi của tôi sao? Là lỗi của tôi. Hãy tha lỗi cho tôi!

Tại tôi nên con gái tôi mới giết người! Nếu có trách phạt, hãy trách phạt tới đây.

Làm ơn, làm ơn, làm ơn... Hãy tha thứ cho đứa con gái đáng thương của tôi.

[Tham khảo Tư liệu 6^[*]]

CHƯƠNG 5

NGƯỜI TRONG CỤC

< SHIRONO MIKI >

Trong bản tin buổi tối, cảnh sát tỉnh T đã công khai ảnh chụp chân dung và phát lệnh truy nã cho nghi phạm của “Vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng ở công viên Shiguretani”. Suốt từ hôm đó tới nay, tôi giấu mình trong căn phòng đơn ở khách sạn cũ kĩ này, nhưng những ngày đó sắp kết thúc rồi.

Tôi có được thông tin về vụ án qua chiếc tivi tốn 100 yên cho một giờ xem, điện thoại di động thi thoảng mới bật nguồn, và hai cuốn Tuần san Taiyo mua ở cửa hàng tiện lợi cách khách sạn năm phút đi bộ. Tôi là nghi phạm “chị S” người được nhắc đến thông qua lời khai của những người quen biết tôi.

Đó có thực sự là con người của Shirono Miki không?

Tôi không hiểu bản thân mình. Việc gửi đi lá thư này trong khi vẫn không lí giải được bản thân khiến tôi sợ hãi.

Vậy nên tôi sẽ thử viết về con người mình.

Bản thân là người như thế nào, sắp tới đây phải làm gì, tôi hoàn toàn không thấy được chút đáp án nào cho những câu hỏi đó. Tập giấy viết thư trong khách sạn có lẽ được chuẩn bị sẵn để sử dụng trong những lúc như thế này. Tôi có đủ số tờ ở đây.

Lúc này chắc vẫn chưa muộn để tôi gửi đi lá thư...

* * *

Vùng Nagasawa với những cây chanh thơm ngát là quê hương của tôi.

Từ tỉnh ngoại thành tới vùng quê đó mất một tiếng đi tàu điện. Tôi chưa từng cảm thấy nơi ấy chật hẹp, cũ kĩ hay ngọt ngạt. Khi còn là một đứa trẻ, tôi chỉ biết mỗi vùng Nagasawa, từng cho rằng mình đang sinh sống bình thường ở một thị trấn bình thường.

Ba người trong gia đình có bố, mẹ và tôi sống trong căn nhà cũ được ông bà nội đã mua xây lên từ trước khi tôi được sinh ra đời. Trong khoảng thời gian chưa đầy một tiếng từ lúc thức dậy tới khi ra khỏi nhà, không thể nào đếm hết được số câu “Nhanh lên đi!” mà người mẹ chỉn chu của tôi giục giã hai bố con vốn vô lo vô nghĩ. Dù ra khỏi nhà vào lúc bảy giờ rưỡi, nhưng tôi luôn vội vã chạy vào trường tiểu học khi chuông báo lên lớp tiết đầu tiên vừa kêu.

Bởi vì mỗi ngày tôi đều sang đón Tanimura Yuuko... Diana, người bạn cùng lớp cũng sống ở vùng Nagasawa này. Dù tôi đứng đợi trước hiên bao lâu đi nữa, Diana vẫn thong thả ăn sáng trong bộ quần áo ngủ, rồi chậm chạp chuẩn bị như để có thể đến trường muộn dù chỉ một phút.

Mẹ Diana luôn cất cao giọng “Con nhanh lên đi, Miki đang chờ kìa” nhắc nhở cậu ấy. Tôi từng nghĩ tất cả những người mẹ trên thế giới này đều nghiêm khắc và chỉn chu như vậy. Nhất định, không chỉ có mẹ tôi là “sư tử Hà Đông”.

Nguyên nhân khiến Diana không thích trường học là bởi cậu ấy bị bạn bè cùng lớp bắt nạt. Những đứa trẻ cả nam cả nữ hùa nhau gọi cậu ấy là Tako, được biến tấu từ tên Yuuko, chọc ghẹo khiến cậu ấy rất khổ sở.

Yatsuka Akane, một người bạn cùng lớp khác cũng sống ở vùng Nagasawa, ngay từ bé đã bộc lộ tính cách đố kị, hay ghen ghét. Tên gọi “Tako” là do cậu ta nghĩ ra sau khi tìm cách để dìm Yuuko xuống. Có lẽ cậu ta đã vô tình nghe thấy mấy bác hàng xóm nói chuyện với nhau trong lúc phơi nắng ở bãi đỗ xe ngoài siêu thị, rằng “Yuuko là đứa bé xinh đẹp nhất vùng Nagasawa này.”

Nhưng bản thân Akane lại sở hữu một gương mặt xinh xắn, đáng yêu. Suốt một thời gian dài, tiệm ảnh gần nhà tôi treo ngoài cửa bức ảnh kỉ niệm ngày Akane vào cấp một, trong đó cậu ta đeo chiếc cặp sách mới tinh, gương mặt tươi cười lộ vẻ lanh lợi cùng đôi mắt to tròn. Nếu không nghĩ tới việc Akane dẫn đầu cả đám trẻ con bắt nạt người khác, chắc tôi đã có thể khen ngợi cậu ta.

Ngoại trừ Akane, có lẽ trong đám trẻ con đó, bọn con trai thì không biết cách hành xử, nhóm con gái thì muốn tránh né cảm giác tự ti sâu trong đáy lòng, nên mới buộc phải hùa theo Akane, bày trò bắt nạt Diana.

Tôi tự hào vì mình là bạn thân của Diana. Hơn thế, việc cả tôi và cậu ấy đều trăn trở về tên của mình giúp tình bạn giữa hai đứa thêm phần sâu sắc và gắn kết.

Cái tên “Miki” của tôi... khi viết bằng chữ Hiragana là một cái tên bình thường, nhưng chỉ cần viết bằng chữ Hán thì sẽ biến thành gốc rễ của nỗi niềm khổ sở.

Mọi sự khổ đau chắc chắn đều có một khởi đầu. Với Diana, đó là Akane; còn với tôi, đó là giáo viên chủ nhiệm thứ hai hồi lớp ba. Cô Otani đảm nhận vị trí chủ nhiệm lớp từ tháng Tư là

một cô giáo trẻ vừa tốt nghiệp đại học, nhưng cô cởi mở, năng động và tràn đầy tinh thần chính nghĩa. Cô mang những đứa gọi Diana là Tako, và gọi những đứa không chịu ngừng trò giễu cợt bằng biệt danh còn tệ hơn cả Tako.

Bà của Akane từng một lần xông đến trường như đột kích vì biệt danh của cậu ta là “Thủ trưởng Xấu Tính”. Tôi không biết cuộc trao đổi đã diễn ra như thế nào, nhưng từ ngày hôm sau, Akane gọi Diana là Yuuko, cô giáo cũng gọi cậu ta là Akane, chứng tỏ cách làm của cô là chính xác.

Diana đã rất hạnh phúc, tới mức mỗi khi tôi tới đón đi học, cậu ấy đã đeo sẵn cặp sách trên vai. Mặc dù vậy, cô Otani đã tạm biệt chúng tôi ở lễ tổng kết học kì một. Cô Otani là giáo viên dạy thay cho cô Higashiyama, người nghỉ sinh hồi học kì một và sẽ quay lại dạy từ học kì hai.

Cô ấy là giáo viên dày dạn kinh nghiệm, sẽ giúp lớp mình tốt lên nhiều.

Cô Otani đã nói như vậy, nhưng mọi thứ biến thành cơn ác mộng tồi tệ nhất ngay từ ngày đầu tiên của học kì hai.

Cô Higashiyama mở danh sách lớp ra và bắt đầu điểm danh. Chưa kịp yên tâm vì thấy cô có vẻ dịu dàng và tể nhị, kể từ lúc cô nói với cậu bạn Taichi có dáng người gầy tro xương rằng “Taichi trông giống như được viết bằng bút chì loại H^[*] ấy nhỉ,” và lớp học nổ ra những tràng cười rần rần, trong lòng tôi liền trào lên một dự cảm không lành. Taichi bị gọi là “Ecchi^[*]” cho tới khi tốt nghiệp cấp ba và rời khỏi thị trấn này.

Sau đó, đến lượt tôi.

“Tiếp theo là trò Shirono Miki, công chúa xinh đẹp sống trong thành là bạn nào nhỉ...”

Cô Higashiyama tìm kiếm tôi theo bảng xếp chỗ.

“Kia rồi, kia rồi, cũng tạm tạm.”

Khi mắt chúng tôi chạm nhau, cô khẽ thốt lên như thế rồi đánh mắt sang chỗ khác và gọi tên học sinh tiếp theo. Đám con gái xấu tính cười khúc khích hùa theo Akane khiến tôi chỉ chực khóc. Nhưng khóc được đã tốt. Tôi cắn chặt răng, nuốt nước mắt vào trong.

Đến lượt Diana, cô Higashiyama không thêm thắt điều gì cả. Thế nhưng, Akane đã cố tình giơ tay bảo cô Higashiyama “Hãy gọi bạn ấy là Tako ạ.” với bộ dạng vô cùng thích thú. Có lẽ tôi thật ngu ngốc khi mong đợi dù không nạt nộ giống như cách cô Otani đã làm, cô Higashiyama cũng sẽ khiển trách, nhắc nhở cậu ta.

“Rất vui được gặp con, Tako.”

Nghe cô Higashiyama nói thế, Diana đỏ bừng mặt, xấu hổ cúi gầm xuống.

“Ô, không chỉ mặt chữ thôi đâu, nghĩa của nó cũng là bạch tuộc này”

Nhin gương mặt đắc ý gật gù của cô giáo, tôi muốn khóc còn nhiều hơn cả khi tên mình bị đem ra làm trò đùa.

Nhưng không có cách nào khác, tôi tự nhủ trong lòng.

Tôi phải trải qua quãng thời gian khó khăn như vậy là do mẹ đặt cho tôi cái tên “Miki”, còn trường hợp của Diana là do ông cậu ấy đã nhầm lẫn khi đăng ký tên ở uỷ ban.

Dù vậy, mọi chuyện không tới mức quá khổ sở. Ngược lại, có khi đó còn là niềm hạnh phúc hơn bất cứ thứ gì. Tôi và Diana, chúng tôi tin rằng sự tồn tại của đối phương là điều quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Điều đó không có nghĩa hai đứa tôi đã cùng nhau trải qua khoảng thời gian thân thiết, gần gũi. Những tháng ngày tươi sáng khi tôi sang nhà Diana vẽ tranh, đọc truyện... có lẽ đã bị bọn tôi tự tay phá nát.

Kỉ niệm của tôi và Diana có hương vị của những cốc nước chanh. Nhà Diana trồng chanh, mỗi lần tôi tới chơi, bà cậu ấy đều pha cho chúng tôi uống. Diana ghét cái nghèo, cái bần hàn, nhưng so với thứ đồ uống nhiều người ưa chuộng như soda hay Coca-cola, tôi thích cốc nước chanh nữ tính hơn nhiều.

Phải rồi, giống như thế giới trong *Anne tóc đỏ dưới chái nhà xanh* vậy!

Ở nhà Diana có cả một bộ sách thiếu nhi thế giới. Diana không quá say mê đọc sách, nhưng ông cậu ấy vẫn mua bộ sách đó làm quà mừng ngày nhập học. Dù ông là người tạo ra nguyên nhân khiến Diana bị bắt nạt, cả tôi và cậu ấy vẫn rất yêu quý ông.

Trong túi áo khoác đi làm đồng của ông luôn có hộp kẹo Sakuma drops^[*] mà chúng tôi rất thích. Ông sẽ đến chỗ hai đứa đang chơi, và hỏi “Các cháu ăn kẹo không?” rồi chìa ra chiếc hộp thiếc. Tôi thích viên màu đỏ có vị dâu, còn Diana thích viên màu vàng vị dứa.

Ông và Diana đều bảo tôi đóng thùng bộ sách rồi mang về nhà cũng được, nên tôi mượn những cuốn sách về đọc theo thứ tự từ quyển đầu tiên.

Ông bố chân dài^[*], *Công chúa nhỏ*^[*], *Những cuộc phiêu lưu của Tom Sawyer*^[*], cuốn sách nào cũng khiến tôi đọc trong niềm phấn khích mong chờ, nhưng *Anne tóc đỏ dưới chái nhà xanh* là quyển tôi thích nhất. Ngôi làng trong truyện có chút gì đó khiến tôi liên tưởng tới vùng Nagasawa, tôi cùng Diana đặt tên cho rất nhiều nơi trong vùng, như lối mòn Cây Chanh, núi Thần Linh Ngủ, hay con đường Cộp Cộp...

Cuối cùng, chúng tôi quyết định gọi nhau bằng cái tên “Anne” và “Diana”.

Trong hàng hàng sa số những tác phẩm văn học, tôi thích *Anne tóc đỏ dưới chái nhà xanh* nhất, hẳn là vì tôi nhìn thấy điểm tương đồng của mình trong hình dáng của Anne. Vẻ bề ngoài tuy khó có thể cho là xinh đẹp mĩ miều, nhưng trí tưởng tượng của Anne rất phong phú, và tôi cũng rất thích tưởng tượng. Tôi từng tin rằng thần linh, tiên nữ tồn tại trên thế giới này, và chúng ta có thể sử dụng phép thuật vào những lúc thực sự khó khăn.

Tôi đã cho rằng cô bé ngây thơ nào cũng như thế, bởi vì trên cuốn tạp chí *Phép thuật thần tiên* mà tôi mua hàng tháng luôn đăng tải rất nhiều câu chuyện sử dụng phép thuật thành công, hay nhìn thấy tiên nữ của những cô bé trên khắp cả nước. Tạp chí đấy chỉ là một nhà xuất bản nhỏ nên không thể đặt hàng trên mạng. Trong hiệu sách duy nhất ở Nagasawa, *Phép thuật*

thần tiên được bày chung với những cuốn truyện tranh shounen^[*], shoujo^[*] trên giá sách nổi bật nhất, nên có lẽ đó từng là cuốn tạp chí khá nổi tiếng.

Khi Diana nói với tôi cậu ấy muốn chết, tôi đã sốc vô cùng.

Tôi muốn cứu giúp cậu ấy bằng mọi giá. Với ý nguyện dựa vào sức mạnh của thần linh, tôi tìm kiếm trong tạp chí phép thuật dùng để đối phó với những trường hợp giống như Diana. Bây giờ nghĩ lại, tôi biết rằng việc làm đó thật ngu ngốc. Nhưng đứa bé tiểu học ngày đó rất quyết tâm vì người bạn thân thiết của mình. Mặc dù vậy, Diana...

Diana nói rằng cậu ấy buộc phải giúp đỡ tôi.

Trên tuần san viết rằng tôi bị bắt nạt ở trường, nên đã ôm mối hận dành cho bạn học cùng lớp. Quả thật tại cô Higashiyama mà tôi mới bị đám con trai ghẹo là “công chúa xấu xí”, nhưng tôi chỉ giữ im lặng và chịu đựng.

Chuyện phép thuật đó là cách trốn tránh của một mình tôi? Diana chỉ muốn tôi nói những lời nhẹ nhàng thôi sao? Hay cậu ấy vẫn lo lắng về vụ hoả hoạn và muốn đổ toàn bộ tội lỗi lên đầu tôi?

Một điều chắc chắn rằng tình bạn của chúng tôi cũng đã bị thiêu rụi trong ngọn lửa năm đó.

Không còn ai ở Nagasawa chấp nhận tôi nữa.

Bà của Akane bảo rằng tôi nguyên rủa tình nhân của bố, nhưng đó là cách nói của bà ấy. Khi viết ra những suy nghĩ trong đầu mình, tôi thậm chí còn cảm thấy con người này có chút đáng yêu, bà ấy là người duy nhất không sống hai mặt.

Kí ức của tôi về việc bố mình ngoại tình với người phụ nữ quán rượu không quá rõ ràng. Tôi nhớ rằng vì chuyện đó mà gần như ngày nào mình cũng nằm trong chăn nghe tiếng mẹ gào khóc. Dù vậy, mẹ chưa từng đuổi bố hay đề nghị li hôn, nên dường như tôi không ý thức được tình cảnh nghiêm trọng của gia đình mình ngày đó.

Nhưng có thể câu chuyện đã trở nên nghiêm trọng khi tôi kể nó cho Diana.

Bởi vì với tư cách là bạn thân, tôi muốn xoa dịu Diana, người đang khổ sở với những trò bắt nạt ác ý, bằng cách thể hiện ra rằng bản thân cũng đang trăn trở về một chuyện gì đó.

Tôi chưa từng nhìn thấy gương mặt của người phụ nữ ở quán rượu, vậy mà bố mẹ lại nói rằng tôi giết Miki Noriko vì trông họ giống nhau, phỏng đoán này thực sự sai lầm. Không phải tôi, chính mẹ mới là người ôm mối hận đó. Việc bố tôi ngoại tình là chuyện của gần mươi lăm năm trước, cũng đã nửa năm trôi qua kể từ khi đến gặp bà ta, nhưng mẹ vẫn chưa tha thứ.

Đùn đẩy nỗi hận thù sang cho con gái rồi đem kể cho người khác, rõt cuộc mẹ đã muốn gì vậy?

Nhin bố quỳ rạp xuống xin lỗi, mẹ có hạnh phúc không? Chắc mẹ thoả mãn lắm, vì bố dần thừa nhận lỗi lầm của mình rồi mà? Những lời tạ tội của bố lại dành cho việc con gái bố giết người.

Chắc không có bậc làm cha làm mẹ nào nhìn tận mắt con gái mình giết người mà vẫn kiên quyết chối tội cho con đến cùng đâu nhỉ?

Có lẽ tôi không về nhà sau khi vụ án xảy ra là việc làm chính xác duy nhất. Thay vì giấu tôi lên trần nhà hoặc dưới sàn, chắc chắn họ sẽ không chần chừ mà đi trình báo cảnh sát. Tại sao bố mẹ lại bán tôi cho truyền thông một cách chóng vánh như vậy chứ?

Tôi chưa từng làm chuyện gì khiến bố mẹ khổ sở, cũng chưa một lần than phiền về cái tên “Miki” này. Ở nhà, tôi giúp đỡ họ rất nhiều, được bà dạy nấu ăn cũng chăm chỉ làm món này món kia, họ đã rất vui vẻ mà.

Cụ bà của tôi có thực sự giết người không? “Cụ già người địa phương” khiến tôi nhớ đến cụ bà nhà Matsuda, người hay mang ghế ra con đường trước nhà ngồi sưởi nắng. Mỗi khi nhìn thấy tôi, cụ hay vừa cười vừa nói “Giống Chitose quá” nhưng có lẽ trong thâm tâm, cụ cảm thấy sợ hãi đứa trẻ thuộc dòng họ sát nhân này.

Nagasawa, quê hương đối với tôi bây giờ có ý nghĩa gì đây?

Tôi không nghĩ mình muốn quay về đó thêm lần nào nữa.

* * *

Tôi gặp mối tình đầu của mình sau khi vào học ở một trường cấp hai có số lượng học sinh từ ba thị trấn.

Etou Shingo đem lại cảm giác khác biệt hoàn toàn so với đám con trai ngốc nghếch ghẹo tôi là “công chúa xấu xí”, những kẻ nhìn Diana bằng con mắt bẩn thỉu và bắt nạt cậu ấy. Etou chơi bóng đá rất giỏi, hồi đó ai cũng bảo cậu ấy sẽ trở thành một

cầu thủ chuyên nghiệp. Có lẽ điều khiến cậu ấy không giống những tên con trai khác là việc cậu ấy có ước mơ.

Nhưng tôi hiểu mình là đứa con gái như thế nào, nên chưa từng dám mơ cao đến những chuyện như trở thành bạn gái của Etou. Chỉ riêng việc được cậu ấy xin chép bài do ngồi cạnh nhau đã khiến tôi hạnh phúc vô bờ bến. Không chỉ vậy, ngay cả khi bị chuyển chỗ, cậu ấy vẫn cất công tới chỗ tôi vì muốn được xem bài tập về nhà tôi làm.

Mình là thư ký bài tập về nhà của cậu ấy. Tôi đã rất trân trọng kết nối nhỏ bé đầy ấm áp đó giữa hai chúng tôi, vậy mà...

Giờ tổng vệ sinh ngày hôm ấy, khi tôi đang cầm chổi quét lớp, đột nhiên có thứ gì đó từ phía sau bay đến rớt lên đầu tôi. Nhận ra đó là miếng giẻ lau, má tôi liền nóng bừng lên như lửa đốt.

“Xin lỗi cậu, tại tớ”

Cơn giận dữ bùng lên khiến tầm nhìn của tôi trở nên đỏ quạch. Tôi hét lên trong cơn run rẩy.

“Tớ không tha thứ cho cậu đâu!”

Etou nhìn tôi, gương mặt ngạc nhiên ngây ra như phỗng. Chẳng biết từ lúc nào, cậu ấy đã đứng trước mặt tôi. Bình thường, mỗi khi nhìn thấy Etou, tôi sẽ ngay lập tức cúi gầm mặt xuống vì xấu hổ, nhưng lúc đó chẳng hiểu vì lí do gì, tôi lại có thể đứng thẳng lưng, nhìn thẳng lên gương mặt của cậu ấy rồi kiên quyết nói thêm một lần nữa.

“Tớ sẽ không tha thứ cho việc làm tồi tệ này của cậu”

Và tôi cứ thế khóc oà lên nức nở. Mọi khi dù rất muốn khóc, tôi đều cố chịu đựng đến khi về nhà, hoặc lao vào nhà vệ sinh

khóc nghẹn không thành tiếng, nhưng khi ấy, tôi đã có thể thành thực thuận theo những cảm xúc tự nhiên của bản thân. Tôi tự hỏi việc đó giống với điều gì nhỉ?

Là Anne tóc đỏ! Chẳng phải tôi rất giống với Anne lúc cô ấy dồn sức đập miếng ván gỗ lên đầu Gilbert vì bị trêu là củ cà rốt hay sao?

Etoe xin lỗi tôi đây vẻ hối hận, nhưng tôi không trả lời. Anne đâu dễ dàng tha thứ cho Gilbert. Nhưng nhờ thế, hai người sẽ dần chú ý tới đối phương, sau nhiều lần cự tuyệt và không hiểu ý nhau, đến cuối cùng cả hai sẽ được kết nối bằng một thứ tình cảm sâu sắc. Tôi đã có những suy nghĩ như vậy.

Anh chàng thể thao Etoe chân thành giống như Gilbert vậy, sáng hôm sau, trước sự chứng kiến của tất cả mọi người trong lớp, cậu ấy tới tận chỗ tôi để xin lỗi về chuyện bữa trước. Giữa chúng tôi có một mối quan hệ đặc biệt, giống như của Anne và Gilbert. Để mọi người biết được mối quan hệ ấy, tôi quay sang nói với Etoe.

“Tớ không tha thứ cho cậu”

Tôi đã hơi lo lắng, không biết cậu ấy có nỗi xung mà mặc kệ mình không, nhưng cậu ấy chỉ ủ rũ quay về chỗ ngồi của mình. Trong lòng tôi cũng có chút dần vặt, không được tôi tha thứ, cậu ấy đã thất vọng tới vậy đấy.

Tôi dự định ngày hôm sau sẽ tha thứ cho cậu ấy. “Thôi được rồi.” Tôi đã rất quyết tâm nói vậy khi tới trường, nhưng khi Etoe đến trước mặt tôi xin lỗi, những gì thoát ra từ miệng tôi lại là “Tớ không tha thứ cho cậu.” Miễn là tôi chưa nói lời tha thứ, ngày nào cậu ấy cũng sẽ tới bắt chuyện với tôi. Có thể cậu ấy đã

không ngừng suy nghĩ làm cách nào để nhận được sự chấp thuận bỏ qua từ tôi.

Trong cậu ấy có tôi. Trong tôi có cậu ấy. Thế nhưng đường như mỗi lần tôi nói không tha thứ, cậu ấy lại trở nên bớt nồng nổ đi một chút, nên tôi đã tự hứa với lòng mình sẽ chỉ kéo dài việc này trong vòng một tuần.

Trận thi đấu bóng đá đã rất gần rồi, cứ khó khăn với cậu ấy như thế thật không hay.

“Đúng là hết cách. Tớ tha thứ cho cậu. Đổi lại, cậu phải cố gắng trong trận thi đấu sắp tới nhé”

Tôi nằm trong chăn và luyện tập không biết bao nhiêu lần để có thể nói câu ấy thật trơn tru. Khi nghe tôi nói vậy, chắc chắn cậu ấy sẽ mỉm cười và nói “Cứ để đó cho tớ,” nhất định là như vậy.

“Ngày nào tớ cũng sẽ cho cậu chép bài, nên hãy tập trung vào bóng đá đi nhé”

Nếu có thể vừa nói như thế, vừa đưa cho cậu ấy mượn vở, kèm thêm một lọ chanh ngâm mật ong thì tốt quá. “Hãy đến xem trận thi đấu nhé?” Cậu ấy sẽ nói thế với tôi chứ? Có lẽ tôi nên kiên trì luyện tập để có thể làm ra những hộp cơm trưa thật ngon.

Nhưng rồi vào buổi sáng ngày tôi định bỏ qua cho Etou, cậu ấy không xuất hiện, dù tôi đã đợi rất lâu trong phòng học. Thay vào đó, trong tiết sinh hoạt, cô chủ nhiệm thông báo rằng cậu ấy bị thương nặng ở chân phải do gặp tai nạn giao thông trên đường đi học về vào ngày hôm qua.

Không biết lúc này Etou bị ảnh hưởng tới mức nào rồi? Nghĩ đến hình ảnh cậu ấy nằm trên giường bệnh, đầu quấn băng trắng mà lồng ngực tôi liên đau nhói.

Phải rồi, mình sẽ đến thăm cậu ấy. Mình có nên nướng cho cậu ấy mấy cái bánh quy hình quả bóng không nhỉ?

“Cậu đến đây làm gì? Định chọc quê tôi bằng mấy cái bánh quy hình quả bóng đó sao?”

Ban đầu, có thể cậu ấy sẽ tỏ ra khó chịu và nói vậy. Nhưng tôi... Anne biết đó không phải lời nói thật tâm, bởi vì tôi khác với những đứa con gái suốt ngày vây quanh nịnh bợ cậu.

“Tớ có quyền đến đây. Tớ vẫn chưa nói tha thứ cho cậu mà. Nhưng chuyện đó không là vấn đề nữa rồi. Bây giờ cậu hãy chuyên tâm lo khỏi bệnh trước đi.”

“Cảm ơn cậu... Bánh ngon lắm. Chẳng hiểu sao mà tớ thấy mình sẽ khỏi bệnh nhanh thôi”

“Vậy ngày nào tớ cũng sẽ làm và mang tới tặng để nhanh quay lại sân cỏ nhé?”

Hắn tôi đã mỉm cười, đầm chìm trong những mộng tưởng hạnh phúc.

Từ vết thương của Etou mà tưởng tượng thành những ảo mộng hạnh phúc, dù bị trách mắng, bị coi là kì quái, tôi cũng chẳng thể làm gì. Nhưng trong thâm tâm mình, tôi chưa bao giờ mong cậu ấy gặp tai nạn, sao tôi có thể làm những việc như tháo phanh xe của cậu ấy? Xe đạp của Etou có hình dáng thế nào, màu sắc ra sao tôi còn không biết mà.

... Năng lực nguyên rủa.

Có lẽ đó là những lời mà Akane đã thì thầm vào tai đám trẻ đến từ trường cấp hai khác trong khi hấp háy đôi mắt nhìn tôi lúc chúng tôi vào cấp ba.

Tôi đã nghĩ rằng không có người nào hợp với từ “bình thường” như mình.

Chiều cao, cân nặng phát triển đúng theo giá trị trung bình của từng lứa tuổi, thậm chí, nếu không có sự cách biệt giữa gương mặt và tên gọi, chắc cũng không quá tệ. Khả năng vận động yếu kém thì học lực lại vượt mức trung bình một chút bù vào. Tính tình không quá cởi mở, nhưng tôi không nghĩ mình là đứa ủ rũ, khép kín.

Mẹ thường nói tôi là “một đứa trẻ không thú vị”.

Mặc dù vậy, không khó để tôi tìm thấy những đứa trẻ giống mình.

Hồi cấp hai, cấp ba, tôi thường ngồi ăn cơm hộp, dành thời gian trong giờ nghỉ với những đứa trẻ có “mùi hương” giống mình, nhưng tôi vẫn cảm thấy có chút gì đó kì lạ.

Cùng sở thích đọc sách, nhưng không ai thích *Anne tóc đỏ dưới chái nhà xanh* giống tôi. Tỏ ra hưởng ứng khi tôi nói thích nghe nhạc, nhưng ai cũng từ chối khi biết đó là dòng nhạc cổ điển.

Tôi đã định thoả hiệp, thử mượn những cuốn sách, đĩa nhạc CD mà mọi người giới thiệu, nhưng sách thì toàn nói về chuyện yêu đương với bạn nam cùng lớp khiến tôi khó chịu, nhạc thì giống với tiếng hét hơn là hát, chỉ làm tôi nhồn nhột nơi lỗ tai, chứ hoàn toàn không thấy được chúng hay ho ở chỗ nào. Nghe tôi thật thà bày tỏ điều đó, không ai chấp nhận tôi cả.

“Miki khác người thật đấy”

Nhưng cuối cùng, định mệnh cũng cho tôi gặp những người có cảm nhận giống mình.

Đặt chân vào khu căn hộ cũ Nadeshiko do phòng sinh viên trường đại học giới thiệu, những cảm xúc thân quen chợt ập tới. Chắc chắn không phải do lọ thuốc tẩy rửa hương chanh được đặt ở sảnh chung cư.

Chào mừng chúng tôi đến căn hộ có những người học chung trường đại học, ai cũng ấm áp, thân thiện. Trong đó, Maetani Minori và Midorikawa Masumi cũng là tân sinh viên giống tôi. Ba đứa như chị em thất lạc nhau từ lúc mới sinh nay mới hội ngộ, ngay từ khoảnh khắc gặp mặt, tôi đã cảm nhận được họ là những người có cùng “mùi hương” với mình. Mặc dù họ không thích *Anne tóc đỏ dưới chái nhà xanh* hay nhạc cổ điển, nhưng không ai bảo tôi khác người khi biết tôi thích những thứ đó.

“Tôi cũng đã nghĩ như thế”

“Hợp với Miki ghê”

Họ vừa nói thế, vừa ngỏ ý mượn CD tôi vừa đề xuất. Họ nói rằng dù không thực sự hiểu, nhưng “bài số mấy, số mấy nghe được này”, vừa hay đó lại là giai điệu mà tôi thích nhất.

Đến tên gọi “bé Thiên” cũng dễ chịu vô cùng.

Có lần ba đứa chẳng ai làm giống ai, nhưng lại mua cá mòi ở cùng một chỗ, rồi cùng nói chuyện trong lúc nấu nướng. Chúng tôi trải báo lên bàn sưởi Kotatsu, dùng sống dao đập bem bếp xuống những con cá mòi đã được tách ra bằng tay.

“Nếu có bạn trai thì tôi cũng thích nấu ăn tặng người ta, nhưng đột nhiên làm mấy chuyện thế này, khéo lại doạ người ta

chạy mất dép.”

Thầy Minori nói thế với gương mặt cực kì nghiêm túc, tôi và Masumi cười phá lênh.

Câu chuyện dần chuyển sang hình mẫu bạn trai lí tưởng, rồi chúng tôi cùng hứa sẽ không cảm thấy có lỗi nếu chỉ riêng mình có người yêu, không tỏ ra xa cách và kể cho nhau tất cả mọi thứ.

Nhưng Minori đã nghĩ gì khi kể chuyện đó cho phóng viên của một tuần san vậy? Lại còn không phải được phỏng vấn, mà tự gửi thư tay đến.

Nếu có thể cương quyết khẳng định hầu hết những điều trong bài báo của tuần san là bịa đặt, tôi sẽ hạnh phúc biết bao. Nhưng Minori là người duy nhất từng nghe tôi kể về việc tổ trưởng Shinoyama thích được liếm phần giữa ngón chân giữa và ngón áp út.

Khi nói cho cậu ấy biết về mối quan hệ giữa mình và tổ trưởng Shinoyama, tôi hoàn toàn không có ý định chia sẻ chi tiết tới vậy. Nhưng Minori cứ một mực muốn biết “Để sau này tới còn tham khảo nữa” nên tôi mới trả lời từng chút từng chút một. Tôi cũng chưa từng nhắc gì đến những “thú vui giường chiếu” quá đà như bài báo đã đề cập.

Tôi không được phép có người yêu sao? Trái ngược với dáng vẻ trầm lặng bề ngoài, mỗi khi cảm thấy thích người đàn ông nào dù chỉ một chút, Minori sẽ tỏ tình ngay tắp lự, lúc nào cũng bị từ chối. Mỗi lần như thế, cô ấy đều đến phòng tôi, vừa uống cacao nóng vừa thủ thỉ “Chỉ có bé Thiên hiểu tớ thôi. Chuyện

này phải giữ bí mật với Masumi nhé.” Khi ấy, tôi đã rất vui sướng.

Nhưng nói như thế không phải đang hạ thấp tôi sao? Khác với Masumi vì tiêu chuẩn quá cao nên mãi không có người yêu, cậu ấy coi thường tôi, cho rằng một đứa không được yêu thích như tôi sẽ chẳng thể nào vượt mặt cậu ấy.

Tôi không tiến thêm một bước trong mối quan hệ với anh chàng mình yêu mến ở chỗ làm thêm, bởi dấu ấn về những gã trai thô thiển đã in sâu trong tiềm thức. Nếu tôi có dũng khí thổ lộ và êm xuôi tiến tới, có lẽ tình bạn giữa tôi và Minori đã sớm kết thúc rồi.

Còn Masumi thì sao? Dù không xuất hiện trên tuần san, nhưng tôi chắc chắn tài khoản GREEN_RIVER đã tiết lộ tên họ đầy đủ của tôi và đang thu thập thông tin chính là Masumi.

Nghĩ kĩ thì, một người với năng lực nhận thức bình thường chắc chắn ai mua cuốn tuần san có thể bị kiện tội vu khống, xúc phạm danh dự vì lén bài quá khích như Tuần san Taiyo. Kể cả những người đọc nó vì thấy tò mò, cũng chẳng ai tin 100%. Thậm chí hiểu rằng nội dung bài báo đó viết về tôi, những người không quen biết tôi sẽ không cho rằng: “Đây là con người của Shirono Miki.”

Đương nhiên, người đầu tiên đưa tên tôi lên mạng là một kẻ khác, nhưng tên viết tắt và tên đầy đủ hoàn toàn khác nhau. Cách viết cũng thật đê tiện. Làm ra vẻ đúng về phía tôi, hết tiết lộ tên thật đến liệt kê những thông tin cá nhân, cách làm này khiến việc bị lén án là thủ phạm giết người nghe chừng còn thoải mái hơn...

Vừa mới một tháng trước thoi, ai đó mà hỏi tôi muốn quay lại thời điểm nào trong quá khứ nếu có thể làm lại cuộc đời một lần, tôi sẽ không ngần ngại lựa chọn quãng đời sinh viên. Đó từng là bốn năm tươi sáng nhất trong cuộc đời tôi.

Nhưng bây giờ, tôi không nghĩ mình muốn sống lại khoảng thời gian đó nữa.

Một người giáo viên từng nói với tôi rất nhiều lần rằng chúng ta không thể sửa chữa quá khứ, không thể xoá bỏ những điều đã xảy ra. Có thực sự là như vậy không?

Tôi từng là một đứa trẻ bị bắt nạt, một cô gái khó ưa và thù dai? Tôi có năng lực nguyên rủa? Tôi bị tất cả bạn học từ cấp hai đến cấp ba ghét bỏ, không có nổi một người bạn thân?

Quá khứ được tạo ra trong kí ức của bản thân và quá khứ được tạo ra trong kí ức của người khác, bên nào mới chính xác đây?

* * *

Ghét của nào trời trao của ấy, nếu cảm thấy đặc biệt không thích ở gần một người nào đó, rốt cuộc người ta sẽ lại ở gần mình, giống như thần linh đang thử thách bạn vậy.

Trong kì thi tuyển vào công ty sản xuất rượu Hinode, tôi và Miki Noriko được xếp chung nhóm phỏng vấn. Ấn tượng đầu tiên về cô ấy trong tôi là vẻ ngoài xinh đẹp, nhưng tự nhủ nhà máy sản xuất rượu sẽ không lựa chọn nhân viên dựa vào khuôn mặt, nên tôi không quá bận tâm về điều đó. Thay vào đó, trong

đầu tôi chỉ nghĩ liệu mình có thể trả lời trơn tru những câu hỏi do ban tuyển dụng đặt ra hay không.

Tôi là người bị trừ điểm nhiều nhất trong vòng phỏng vấn, bởi dù từ ngữ nảy ra trong đầu rất nhanh, như khi mở miệng lại ấp a ấp úng, như thể câu chữ đã mắc kẹt lại ở đâu đó.

Ban tuyển dụng tỏ vẻ hứng thú với bài nghiên cứu tốt nghiệp về dị ứng thực phẩm ngũ cốc của tôi, không hối thúc tôi trả lời, ngược lại cách đặt câu hỏi rất có tính khai thác, nên tôi có thể lấy lại bình tĩnh đưa ra câu trả lời. Thật may quá... đúng không?

Bây giờ nghĩ lại mới thấy, nếu tôi không vào làm ở công ty đó, chắc bi kịch đã không xảy ra.

Buổi phỏng vấn nhóm được tiến hành theo đội ba người, ngồi giữa là Miki Noriko. Tôi cảm thấy hơi sợ cô ta, bởi cách trả lời của cô ta giống như muốn bác bỏ câu trả lời của ứng viên trước mình vậy.

Ứng viên trả lời trước tôi là một người rất thích uống rượu, dù không được hỏi nếu trúng tuyển thì bản thân có thể uống được bao nhiêu, song vẫn khéo léo chuyển đề tài, đáp rằng số lượng có thể quan trọng, nhưng có thể vừa uống rượu, vừa nghiêm túc thưởng thức từng chút từng chút như bày tỏ thành ý tới người đã làm nên những giọt rượu mới là lí tưởng của bản thân.

Đến lượt tôi, tuy không được hỏi về vấn đề dị ứng, nhưng một lần nữa, tôi lựa lời chuyển ý, trả lời về những tiêu chí cần chú ý trên phương diện trải nghiệm thực tiễn thay vì những lý thuyết trên giấy.

* * *

Mọi chuyện bắt đầu khi tôi được tuyển vào Mỹ phẩm Hinode, công ty con của nhà máy sản xuất rượu Hinode. Trong buổi lễ gia nhập công ty, tôi ngồi cùng hàng với Miki Noriko. Khi hai mươi nữ nhân viên mới trúng tuyển được nêu tên theo từng cặp hai người phân về các phòng ban để lên phát biểu, tên của tôi, sau đó đến tên của Miki Noriko được xướng lên sau bộ phận Bán hàng qua mạng, phòng Kinh doanh số Hai.

“Chúng ta từng phỏng vấn chung rồi đấy nhỉ. Thực ra lúc đó tôi đã có linh cảm hôm ấy sẽ không phải lần duy nhất được xếp chung với cô. Cùng làm bạn tốt nhé!”

Cô ta đã tươi cười nói với tôi như thế. Tôi đã tưởng rằng mình mới là người có suy nghĩ không được tốt đẹp cho lắm, và cảm thấy sung sướng vì từ giờ trở đi, mình sẽ có thêm một người bạn theo kiểu khác. Nhưng trong vòng chưa đầy một tuần, tôi nhận ra cảm giác ban đầu quả nhiên vẫn chính xác. Trong buổi chào đón nhân viên đến phòng ban mới, Miki Noriko đã tự giới thiệu trước mặt mọi người như thế này.

“Tôi là Miki Noriko. Tên của tôi không đọ lại với công chúa xinh đẹp ngủ trong rừng của cô Shirono Miki đây, nhưng tôi sẽ cố gắng không thua kém trong công việc. Mong mọi người giúp đỡ”

Mọi người liếc sang tôi rồi bật cười. Chẳng biết có phải do vòng quay của ngôi sao chổi đen đùi hay không, mà tôi không hề lường trước việc mình sẽ phải ném trải nỗi hổ thẹn hệt như hồi còn học cấp một. Nhưng lần này, tôi đã biết rõ cách giải

quyết. Chỉ cần không đối đầu trực tiếp với loại người như vậy là ổn.

Hơn nữa, phước may đã gửi tặng tôi một người cộng sự.

“Shirono là cộng sự của chị thật tốt quá. Chỉ cần nghe phần tự giới thiệu của Miki là chị lại nhớ đến một đứa chị ghét từ rất lâu rồi. Có thể mình không giúp đỡ được gì nhiều, nhưng người như Miki chỉ quan tâm đến bản thân mình thôi, dạy dỗ khó lắm.”

Nghe lời khuyên của chị Mayama, biết rằng không riêng gì mình, mà ai trên thế gian này cũng đều có một người khiến mình cảm thấy phiền lòng, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Tuỳ theo từng người mà nhu cầu khoe khoang, thể hiện ra thứ mình cho là quan trọng nhất sẽ khác nhau, cũng có người áp ủ mong muốn được đồng cảm, sẻ chia, song từ những trải nghiệm của tôi từ trước tới nay, hiểu rằng dù mình có bình thường tới mức nào đi chăng nữa thì gu sở thích của mình vẫn thuộc thiểu số, nên việc chôn chặt trong lòng những thứ quan trọng với bản thân không hoàn toàn là khổ đau.

Chị Mayama mua quần áo tại cửa hàng thời trang tuyển chọn chuyên gom hàng sản xuất từ Pháp. Để ý thấy trong giờ làm việc chị ấy vẫn mặc đồng phục, nhưng thỉnh thoảng có ngày mọi người ra ngoài ăn sau giờ làm việc, chị luôn ăn diện chỉnh chu, tôi ngỏ ý thắc mắc thì được tiết lộ chị không bao giờ dề sỉn trong phục trang, dù là những bộ quần áo chỉ mặc vài chục phút lúc đi về về.

Chị hí hửng khoe với tôi rằng mỗi ngày mặc gì chị đều đăng lên blog, thi thoảng được mọi người bình luận khen cách phối

đồ hoặc sử dụng phụ kiện khéo là chị hạnh phúc lắm.

Rồi Miki Noriko bắt đầu chuyển sang mặc những bộ quần áo y hệt như thế.

Sống trong thành phố không tới mức rộng lớn như thế này, có thể khó tránh khỏi việc mua quần áo ở cùng một cửa hàng. Nhưng tôi không cho rằng đó là ngẫu nhiên. Bằng chứng nằm chỗ trong cách phối đồ của chị Mayama luôn có thêm một chi tiết nhấn nhá gì đó.

Cùng một trang phục, nếu chỉ có chị Mayama mặc, mọi người sẽ thấy nó rất hợp với chị ấy, nhưng khi Miki Noriko cũng mặc bộ đấy thì tự nhiên trông nó lại có chút không phù hợp với chị Mayama nữa.

Giống như tên gọi của tôi vậy.

Chị Mayama không mặc những bộ đó nữa, cũng chẳng cập nhật gì thêm trên blog. Không còn cầu kì lựa từng cái áo, chiếc quần, chị chuyển sang vơ đại đồ ở cửa hàng bán buôn. Tôi không hỏi chị có phải tại Miki Noriko không, nhưng nếu tôi hỏi, chắc chị cũng sẽ xác nhận điều đó là đúng. Chẳng biết có phải do tưởng tôi tiết lộ cho Miki Noriko về trang blog không, mà chị không còn tâm sự chuyện riêng tư gì với tôi nữa.

Dường như các chị em đồng nghiệp khác cũng trở nên cảnh giác với Miki Noriko. Họ dè chừng cả với tôi, chỉ vì tôi vào cùng kì và làm chung bộ phận với cô ta.

Dù thế, việc giữ khoảng cách như vậy lại vừa hay. Ở công ty tập trung làm việc, về nhà lại đắm chìm vào những điều mình yêu thích. Có vài lần tôi cùng Miki Noriko ra ngoài ăn trưa, nhưng vì quá thích thú với tiếng violin được phát trong công ty,

tôi quyết định tự làm cơm hộp mang đi mỗi ngày để tránh phải ở riêng với Miki Noriko nhiều nhất có thể.

Làm thế ngay từ ban đầu có phải tốt không. Vừa tiết kiệm chi phí ăn trưa, vừa tốt cho sức khoẻ. Thủ tóm hiểu, tôi mới biết lĩnh vực này quả thực rất rộng. Có biết bao nhiêu cuốn sách dạy làm cơm hộp được bán ở hiệu sách, lần đầu tiên trong đời tôi biết đến thứ gọi là “kyaraben^[*]”. Có một tác giả đề lời bạt ở cuối cuốn sách tâm tình rằng mình chỉ là một bà nội trợ bình thường, hằng ngày làm kyaraben cho con mang đến trường mẫu giáo, nhân dịp đăng lên blog nhận được sự quan tâm của mọi người nên ra sách.

Xuất bản sách về cơm hộp... Sách hướng dẫn làm cơm hộp cho nữ nhân viên văn phòng đã có từ lâu. Ngay cả những cuốn tạp chí dành cho phụ nữ cũng hay đăng tải về đề này, như cơm hộp tốt cho sắc đẹp, hay cách trang trí một hộp cơm thật đáng yêu...

Dù tôi có làm ra thành phẩm cầu kì hơn một chút rồi lập blog đăng lên, chắc cũng không trở nên nổi tiếng được. Nhưng được ai đó để ý có lẽ sẽ rất thú vị.

Niềm vui sướng nhỏ bé đó không phải thứ Miki Noriko đã cướp đi của tôi. Những ngày đầu vào công ty, cô ta không thực sự bận tâm đến tôi lắm.

Tôi cho rằng Akane không ngừng chọc phá tôi có lẽ là vì ở vùng Nagasawa nhỏ bé đó, tôi học giỏi hơn cậu ta. Đó là cách cậu ta trả thù vì đã thua một đứa dưới cả mức bình thường như tôi. Nhưng ở chỗ làm, không có chỉ tiêu công việc cho cá nhân,

thứ có thể đem ra so sánh giữa tôi và Miki Noriko là vẻ bề ngoài, mà trận đấu đó đã phân thắng bại từ trước, nên cũng không có gì căng thẳng hay ganh đua giữa hai chúng tôi.

Trên tuần san viết rằng việc trưởng phòng yêu cầu tôi, một người không có nhan sắc pha trà, nhưng lại để Miki Noriko xinh đẹp lên mời trà, khiến tôi trở nên căm thù cô ta, nhưng làm gì có chuyện đó. Ngược lại, tôi còn cảm ơn cô ta nhiều ấy.

Để một người ăn nói vụng về như tôi bưng lên một thứ giống như trà mà Miki Noriko chỉ đổ nước sôi vào một đống lá để pha thì công ty được lợi lộc gì chứ? Gặp khách hàng khó tính, khéo hai người còn bị gọi lên nạt nộ không biết chừng. Đúng người đúng việc, cả hai đều phát huy được khả năng của bản thân. Tôi nghĩ như vậy là đủ. Vả lại, nếu thấy ai được khen ngợi về điều gì mà không phải mình, Miki Noriko sẽ cướp đi thứ ấy của người ta mất, nên có thể nói trưởng phòng đã bảo vệ tôi với những ấm trà ngon.

Vì thế mà tôi không thể để Miki Noriko biết điều gì quan trọng nhất đối với tôi.

Là tôi tự khiến Miki Noriko tìm hiểu sâu hơn về mình. Tôi không làm gì đối đầu với cô ấy hay được ai khen ngợi, nhưng tôi đã trót nói những điều thừa thãi.

Trong buổi liên hoan giữa các nhân viên vào cùng kì, Miki Noriko tựa vào tường, ngủ thiếp đi trên ghế khi đi tăng hai ở quán karaoke. Có vẻ điều cô ta nói khi phỏng vấn rằng mình không uống được nhiều là sự thật. Những khi cảm thấy mệt mỏi trong người, chỉ một cốc bia thôi cũng khiến cô ta buồn ngủ.

Lúc ấy, đồng nghiệp Ozawa nhìn gương mặt say ngủ của Miki Noriko và nói thế này.

“Đẹp thật đấy nhỉ. Có lẽ cô ấy là người đẹp nhất trong tất cả những người tôi từng gặp”

Đám đàn ông ô lên hưởng ứng, còn nhóm chị em phụ nữ, trừ tôi ra, có vẻ không thoải mái lắm, nhưng vẫn đồng ý về gương mặt thì đúng là cô ta đẹp thật.

“Ơ, thế Shirono thì sao?”

Ozawa để ý thấy thái độ lảng tránh của tôi, cố tình hỏi thêm. Đáng nhẽ lúc đó tôi nên đồng ý đại khái cho qua chuyện, nhưng cảm thấy yên tâm vì thấy Miki Noriko đang ngủ, tôi thành thật nói.

“Không đâu, người đẹp nhất trong mắt tôi là Yuuko, cô bạn chơi với tôi hồi còn nhỏ”

Rồi tôi kể về con người của Yuuko... của Diana.

Mái tóc dài đen bóng, làn da trắng tưởng như trong suốt, bờ môi giống những cánh hoa hồng căng mọng, hết nàng Bạch Tuyết bước ra từ truyện cổ tích vậy. Vì vài lí do mà cậu ấy chỉ nhớt mình trong nhà, nhưng thi thoảng tình cờ bắt gặp, dáng vẻ cậu ấy trong chiếc áo len chui đầu dãn chun vẫn chiếm trọn ánh mắt của tôi...

Một cô gái xinh đẹp tới mức người như Miki Noriko cũng không sánh nổi. Tôi nói như vậy.

Tôi tự hỏi phải chăng lúc đó Miki Noriko chỉ nhắm mắt thôi chứ vẫn tỉnh táo, và đã nghe thấy hết câu chuyện của tôi. Bực tức vì bị tổn thương lòng tự trọng, cô ta bắt đầu cho tôi vào tầm

ngắm. Chắc chắn cô ta đã sung sướng tới mức không thể ngừng cười, vì khi đó, tôi đang ở trong một mối quan hệ yêu đương.

“Shirono ghét đàn ông hả?” Chị Mayama hỏi tôi như thế.

Tôi không nhớ mình đã tỏ thái độ như thế nào, nhưng dù rất muốn có người yêu, song tôi không chủ động tỏ tình với người đàn ông nào xung quanh mình, càng không làm mấy chuyện gây chú ý như tán tỉnh hay làm nũng, bị nghĩ như thế âu cũng không cách nào.

Từng có những người khiến tôi cảm thấy họ thật tuyệt, nhưng tôi chỉ dành tình cảm yêu mến từ đáy lòng cho Eto. Nhìn chênh chêch từ đằng sau, tổ trưởng Shinoyama làm cùng bộ phận với tôi có góc mặt phải rất giống với cậu ấy.

Cậu ấy có trở thành cầu thủ J. League không nhỉ? Vì muốn biết điều ấy mà dù không thích thể thao, tôi vẫn hay mua tạp chí bóng đá định kì, nhưng chưa bao giờ tìm thấy tên của Eto. Không biết bây giờ cậu ấy đang làm gì? Vết thương ngày đó có để lại di chứng gì không?

Thỉnh thoảng suy nghĩ về những điều đó, có lẽ ánh mắt tôi đã dõi theo tổ trưởng Shinoyama. Nhưng một người được rất nhiều các chị em đồng nghiệp, bao gồm cả nhóm nhân viên trực tổng đài trong Mỹ phẩm Hinode, yêu quý như anh ấy thì chắc chắn không thể thích người như tôi, nên ngay từ đầu, tôi cố gắng không ôm ấp hi vọng gì.

Thực chất, quãng thời gian đó rất bận, tôi vốn không rảnh rang để dành tâm trí cho những kỉ niệm về Eto, hay những cảm xúc cho tình yêu mới. Ngay sau khi đổi tên xà phòng từ Áo Cánh Chim sang Bạch Tuyết và chạy TVC quảng cáo, sản phẩm

bán chạy vô cùng, ai trong bộ phận phụ trách bán hàng qua mạng cũng nháo nhào, làm việc bất kể ngày đêm.

Tôi lái xe đi làm nên không lo lắng về giờ giấc chuyến tàu cuối, gần như hôm nào cũng ở lại công ty tăng ca tới hơn hai, ba giờ sáng. Hay ở lại làm thêm còn có tổ trưởng Shinoyama, anh ấy độc thân, nhà gần công ty. Nhưng vì công việc quá bận, ngay cả khi chỉ còn lại hai người, cả tôi và anh ấy chỉ biết cắm mặt vào làm việc của mình, đến một câu chào hỏi ra về cũng không có thì lấy đâu ra dự cảm về tình yêu nảy nở.

Đến một tối nọ, khi hai người chúng tôi đang tăng ca, tổ trưởng Shinoyama vừa rời mắt khỏi máy tính, đứng dậy lấy tài liệu thì lảo đảo ngã rầm xuống đất. Từ đó tới giờ chưa từng tận mắt nhìn thấy ai ngã trước mặt mình, tôi hốt hoảng chạy xộc đến. Tổ trưởng Shinoyama vừa day day quẳng thâm dưới mắt, vừa cười gượng “Chắc do thiếu dinh dưỡng đây mà.” Thấy thế, tôi liền nói: “Ngày mai, tôi sẽ làm cơm hộp mang đến”

Có lẽ kể từ khi nổi giận với Etou, đây mới là lần tiếp theo tôi cứ thế thốt ra những suy nghĩ nảy lên trong đầu mình không chút lưỡng lự.

“Tệ thật. Vậy nhờ cô nhé?

Những câu từ dễ chịu ập vào tai, khiến tôi nghi ngờ chính bản thân mình, liệu có phải mình cũng mệt quá mà tưởng tiếng nói trong đầu biến thành âm thanh từ bên ngoài chăng. Nhưng khi tôi mang cơm hộp đến vào ngày hôm sau, tổ trưởng Shinoyama đã nhận lấy và nói lời cảm ơn, niềm xúc động nhận ra đây chính là hiện thực chầm chậm trào dâng, những thanh âm tình yêu bắt đầu vang lên trong tâm trí tôi.

Lúc chỉ còn hai người ở lại tăng ca tối hôm đó, nghe tôi nói
ý ngày mai vẫn làm cơm mang đến, tổ trưởng Shinoyama hỏi
rằng có thể để hộp cơm vào ngăn thứ hai tủ lạnh hay không.
Thế là mỗi ngày, tôi đều làm cơm mang đến cho anh ấy.

Không gì hạnh phúc bằng được tự tay nấu nướng hằng ngày
cho người mình yêu nhất.

Bên cạnh hộp cơm rỗng, thi thoảng còn có thêm cái bánh su
kem, hay mấy món tráng miệng lặt vặt. Tôi mang những món
đó về, nhâm nhi thưởng thức cùng hồng trà là bao nhiêu mệt
mỏi, bức dọc như bay biến hoàn toàn.

Tình hình kinh doanh của mặt hàng xà phòng rất thuận lợi,
những ngày bận rộn kéo dài không dứt. Sang năm mới, công ty
tuyển thêm nhân viên, tôi cũng có cộng sự đan em của mình và
phải đảm nhận việc chỉ bảo, dạy dỗ, nhưng quá nửa trong đầu
tôi lại toàn là những món ăn kèm trong hộp cơm.

Lo lắng không biết ngày nghỉ tổ trưởng ăn uống ra sao, tôi
quyết định thử mang thức ăn tới nhà riêng. Tôi đã tìm ra địa chỉ
nhà tổ trưởng từ lâu, thậm chí còn biết ở đó có hòm thư để tôi
có thể cất hộp nhựa đựng đồ ăn trong trường hợp anh ấy vắng
nhà.

Tôi hoàn toàn không có ý muốn cùng nhau ăn uống. Nhưng
sau vài lần tới gửi thức ăn, đến một ngày nọ tổ trưởng ở nhà,
nên anh ấy đã dẫn tôi đến một quán mì rất ngon để chiêu đãi, vì
“Để cô nấu cho suốt thế này thật tệ quá”

Buổi hẹn hò đầu tiên trong đời. Những gì hai chúng tôi đã
nói ngày hôm đó vẫn như mới nguyên trong đầu tôi.

“Tổ trưởng Shinoyama thích ăn gì ạ? Canh rau củ nấu thịt lợn? Món đó không cho vào cơm hộp được đâu. Nấu ở nhà của tổ trưởng cũng được sao? Ai cũng lên ấy ạ... Hả, hôm nay?”

“... Giữa hai ngón chân ạ? Giữa ngón giữa và ngón áp út nữa ạ? Chỗ này bị chai nhiều quá, anh chơi thể thao phải không? Bóng đá? Quả nhiên là vậy, em cũng từng nghĩ như thế đấy. Anh sút bóng bằng chân này nhỉ?

Bàn chân đó, con người đó là của tôi...

Thế nhưng đến đầu xuân, mối tình mới chớm kéo dài chưa được nửa năm của tôi đã kết thúc. Tổ trưởng Shinoyama nói rằng không cần tôi làm cơm hộp cho nữa, vì bạn gái của anh ấy không thích.

Tổ trưởng chỉ nhắc đến “bạn gái” nhưng tôi biết đó là Miki Noriko.

Cuối cùng thì vẫn bị cô ta phát hiện. Không, không đúng, có lẽ cô ta đã để ý từ trước, chăm chú giương mắt theo dõi và đợi đến khi tôi bước vào giai đoạn hạnh phúc nhất. Cô ta có lén lút đẩy tôi ngã từ phía sau lưng, cũng không khiến tôi tổn thương nhiều như thế này.

“Tại sao chứ? Anh đã chọn em cơ mà?”

Tôi nhìn tổ trưởng Shinoyama, trong đầu muôn hét lên như thế, nhưng âm thanh phát ra lại mắc nghẹn nơi họng, chẳng thốt lên được lời nào. Tất cả trôi ngược lại, rơi xuống bụng. Những lời trách móc Shinoyama, những lời oán hận Miki Noriko cứ lần lượt nảy ra trong đầu, rồi dồn hết xuống bụng tôi, khiến nó phình to tới mức tôi không thể nhìn thấy chân mình nữa, tưởng như có thể vỡ tung bất cứ lúc nào.

Nếu cứ ôm nỗi tức giận đó, có lẽ tôi đã lôi Miki Noriko vào khu rừng, đâm cô ta nhiều nhát bằng dao bếp, đổ dầu đèn và châm lửa đốt xác. Nhưng vẫn còn người quan trọng hơn đối với tôi, người mà trước khi yêu tổ trưởng Shinoyama, tôi đã vô cùng yêu mến từ rất, rất lâu rồi.

Anh em Serizawa... Tiếng đàn violin kì diệu hai vị thần âm nhạc đó đánh lên đã nhẹ nhàng cảm hoá trái tim dơ bẩn của tôi.

Miki Noriko không lấy đi của tôi tất cả mọi thứ. Tôi có hai người bạn họ.

Lần đầu tiên tôi bắt gặp Anh em Serizawa là ngay trước khi tốt nghiệp đại học. Để tự thưởng cho bản thân vì được tuyển đi làm, tôi quyết định sẽ đi xem một buổi hòa nhạc cổ điển. Khi tới điểm bán vé, trên bức tường kính dán một tấm áp phích quảng cáo của hai người tôi không quen biết.

Diana... Đôi mắt to tròn đen láy của người em Masaya trong bộ đội Anh em Serizawa khiến tôi nhớ đến Diana. Sau một hồi nhìn chằm chằm vào gương mặt ấy như bị hớp hồn, tôi mua tấm vé 300 yên đến buổi hòa nhạc của Anh em Serizawa. Tại buổi hòa nhạc chỉ mở một đêm diễn trong hội trường bé xíu đó, trái tim của tôi đã bị đánh cắp hoàn toàn.

Thứ âm nhạc chữa lành đó như một bàn tay dịu dàng đưa ra, che chắn tôi khỏi những kí ức đau thương còn sót lại trong cơ thể. Tôi như thả mình vào thế giới của khu vườn mùa xuân ngập tràn ánh dương ấm áp, của bãi biển mùa hè gió lồng lộng thổi, của bầu trời mùa thu vời vợi trong xanh, và của chiếc giường mùa đông nhẹ nhàng ôm trọn cơ thể tôi đầy ấm áp.

Chẳng có người nào không bị cuốn hút bởi những thanh âm gắn kết mà anh em họ tạo ra đâu nhỉ. Bằng chứng là chỉ trong năm ngoái, số lượng người hâm mộ của bọn họ tăng lên đột ngột, đến hội viên fan club còn khó có được vé đi xem hòa nhạc. Nhưng họ là vị thần âm nhạc của mọi người, của tôi, đó là điều chưa hề thay đổi.

Vậy mà Miki Noriko còn định cướp cả Anh em Serizawa của tôi.

Tôi đã sai lầm khi chọn cặp cốc do Anh em Serizawa sản xuất làm quà mừng cưới chung với Miki Noriko để tặng cho đồng nghiệp vào cùng kì là Ozawa. Chắc chắn cô ta không hài lòng khi thấy tôi tỏ ra chẳng vấn đề gì, dù bị tổ trưởng Shinoyama đá. Do đó, cô ta tiếp tục tìm kiếm ở tôi những điều quan trọng khác.

Miki Noriko và tổ trưởng Shinoyama chia tay trong năm đó. Vừa sang năm mới, trong fan club rộ lên tin đồn Masaya đang hẹn hò một hội viên mới tên là Miki Noriko.

Khi tôi rón rén hỏi Miki Noriko, cô ta nhanh chóng thừa nhận, không chút ngại ngần.

Dù không tin chuyện hai anh em họ chỉ có người yêu là nữ thần âm nhạc, nhưng khi Miki Noriko khoe với tôi cô ta sở hữu tấm vé rất khó mua của ngày công diễn mở màn buổi hòa nhạc cùng vật phẩm hiếm của Anh em Serizawa, tôi không thể không từ bỏ.

Miki Noriko không phải nữ thần âm nhạc. Cô ta chỉ là một người bình thường, không, một con người dơ bẩn. Thứ âm nhạc

được tấu lên bởi người đã giao du quan hệ với cô ta không thể nào cảm hoá được trái tim chất chứa những điều đen tối.

Nếu tôi cứ từ bỏ những tình cảm dành cho Anh em Serizawa như thế, có lẽ mọi chuyện đã kết thúc trong êm đẹp, tình cảnh không trở nên bi thảm như bây giờ. Mặc dù vậy, tôi không thể ghét bỏ Masaya, người có đôi mắt giống hệt Diana.

Thế rồi, ngày ấy cuối cùng cũng đến.

Bắt đầu từ phòng pha trà, ngày mùng ba tháng Ba.

“Shirono từng nói muốn đi xem buổi hòa nhạc ngày đầu tiên của Anh em Serizawa đúng không? Thật ra, Masaya cho tôi một vé đi xem ngày diễn đầu, là hai hôm nữa ý. Nhưng vì tôi đang hơi bị cảm, ngại đi Tokyo quá, cô có muốn đi thay tôi không? Hàng ghế đầu nhé.” Trong lúc pha trà, Miki Noriko đã nói với tôi như vậy.

“Vậy cũng được hả?”

Giá mà tôi đã tỏ ra nghi ngờ, rằng cô ta đang giấu giếm chuyện gì đó dù chỉ một chút, nhưng những gì tôi thốt ra lại là âm thanh ngập tràn niềm hân hoan vui sướng. Có rất nhiều tin đồn trong fan club nói rằng Masaya sẽ trình diễn solo một bản nhạc mới toanh trong buổi hòa nhạc lần này nên tôi rất muốn đi, nhưng lại không mua được vé.

Được ngồi hàng ghế đầu trong buổi diễn mở màn, lắng nghe giai điệu do Masaya biểu diễn, ngắm nhìn đôi mắt ấy ở một khoảng cách thật gần...

“Trăm sự nhờ cô!”

Tôi chắp hai tay lại với nhau, cúi đầu.

“Vậy ngày mai tôi mang cho nhé”

Miki Noriko nói với vẻ đắc ý. Trên đường về sau khi tan làm, tôi nhanh chóng tạt qua quầy bán vé ở nhà ga.

Ngày mai, sau khi tan làm theo giờ hành chính, tôi có thể đến Tokyo bằng chuyến tàu tốc hành cuối cùng, nhưng ngặt nỗi lại có bữa tiệc chia tay chị Masaya. Từng là cộng sự với nhau, tôi không thể không có mặt.

Anh em Serizawa chọn giờ bắt đầu buổi hoà nhạc vô cùng ngẫu hứng. Để kịp giờ công diễn vào lúc chín giờ sáng, tôi buộc phải bắt kịp chuyến tàu tốc hành cuối cùng, nếu không sẽ phải đi xe buýt đêm, nhưng xe buýt đến Tokyo đã kín chỗ rồi. Do đó, tôi chỉ có thể bắt chuyến tàu tốc hành cuối cùng tới Osaka, rồi đi xe buýt đêm từ Osaka tới Tokyo. Tôi đã mua vé tàu và xe theo lộ trình đó.

Lo bữa tiệc chia tay kéo dài, khó mà về qua được nhà một khi đi, tôi đã chuẩn bị sẵn hành lí để trong xe ô tô. Gửi xe ở bãi đỗ của nhà ga sẽ tốn tiền, nên tôi dự định sẽ để xe ở công ty rồi đi bộ ra ga.

Đêm hôm ấy, tôi hào hứng tới nỗi không thể chợp mắt, sáng hôm sau lại rời nhà trong tâm trạng lâng lâng thích thú muốn nhảy chân sáo. Trên đường đi, tôi ghé vào trạm xăng, còn tiện mua luôn dầu đèn vẫn đang trong chiến dịch quảng cáo được bán ở đây... Miki Noriko đến khi tôi đang thay quần áo trong phòng thay đồ. Cô ta mặc bộ quần áo mua ở cửa hàng thời trang tuyển chọn mà chị Mayama bỏ không mặc từ lâu, khiến tôi ngán ngẩm muốn thở dài, sao cô ta có thể mặc bộ đó đi dự tiệc chia tay chị Mayama được chứ. Nhưng đó không phải lúc làm cô ta phật ý.

“Chào buổi sáng, Noriko. Bộ quần áo của cô đẹp quá”

“Cảm ơn. Thật ra hôm nay tôi thấy trong người khoẻ rồi, tôi sẽ đến dự buổi hòa nhạc đó. Này, Masaya đã cất công chuẩn bị cho tôi tấm vé đó, nếu thấy người khác ngồi ở ghế của tôi, hẳn anh ấy sẽ thất vọng lắm”

Giống như bị ngáng chân hất cẳng một phát thật đau vậy. Cô định làm thế ngay từ đầu phải không? Cướp hết tất cả mọi thứ của tôi rồi mà vẫn còn ghen ghét tôi sao? Chỉ vì tôi không công nhận cô là người đẹp nhất, nên cô hận tôi tới vậy? Nếu tôi có thể nói hết ra những điều này thì tốt biết bao.

“Nhưng, nhưng mà tôi mua vé tàu tốc hành rồi...”

Thực ra, trong lời lầm bẩm của tôi, chỉ có một chút phản kháng.

“Tôi vẫn chưa mua vé tàu đâu, để tôi mua lại của cô đi. Thành thật xin lỗi cô nhé. Buổi hòa nhạc tới tôi sẽ xin thêm một vé cho Shirono, nên hãy tha lỗi cho tôi nha. Nếu cô là fan chân chính, thay vì tới dự và khiến Masaya thất vọng, cô phải cảm thấy hạnh phúc khi anh ấy trình diễn với phong độ tốt nhất trong buổi mở màn chứ, đúng không? Tin này chưa được công khai đâu, nhưng nghe nói anh em họ nhận được lời mời viết nhạc phim, những người phụ trách dự án đó chắc chắn sẽ tới dự buổi biểu diễn lần này, nên không thể thất bại được.”

Đôi môi xinh đẹp cứ nói, nói, nói mãi không ngừng.

“Ra vậy, tôi hiểu rồi...”

“Cảm ơn cô. Tôi sẽ mua quà cho cô. Cốc sứ được không? Cốc của cô bị Risako làm nứt rồi, nhưng vì là đồ quan trọng nên cô vẫn đang dùng nhỉ? Con bé đó tính làm gì thì quyết đoán lắm,

ngặt một nỗi đụng đâu hỏng đấy. Nhưng mà chỉ bảo con bé không đến nơi đến chốn là lỗi của tôi, để tôi tặng cô một cái mới.”

“Cô không cần bận tâm tới vậy đâu. Risako không cố tình, tôi đã bỏ qua rồi. Tôi thấy con bé thông minh, cũng đang cố gắng làm tốt công việc mà.”

Tôi đánh giá Kanou Risako cao hơn Mitsushima Emi, cộng sự của mình.

“Shirono để ý thế. Nếu đã quan sát trong công ty kĩ lưỡng tới vậy, chắc cô nhận ra thủ phạm của mấy vụ ăn cắp vặt từ lâu rồi nhỉ.”

Từ mùa thu, thi thoảng trong phòng xảy ra vài vụ mất trộm, khi thì là món tráng miệng cất trong tủ lạnh, lúc lại là đồ dùng văn phòng để trong học bàn. Bánh su kem tôi mua để khẳng định mình không còn dành tình cảm cho tổ trưởng cũng bị lấy mất, cảm giác lúc đó chán nản kinh khủng.

Nhưng thiệt hại chỉ có thể nêu tôi không để bụng lắm, cũng chẳng có chút manh mún nào về thủ phạm cả.

“Noriko biết rồi hả?”

“Đương nhiên rồi. Thó mấy đồ lặt vặt thì tôi còn nhắm mắt làm ngơ bỏ qua cho, chứ lấy cái bút bi của tôi thì không thể tha thứ. Gần đây, hình như hung thủ còn lấy trộm cả Bạch Tuyết nữa, tôi đang tính chờ tới thời điểm thích hợp sẽ tố cáo”

“Vậy sao?”

“Thất vọng thật đấy. Rõ là ngu ngốc, nhưng lại thích nhạc của Serizawa. Cô đoán được là ai không?”

Tại sao cô ta phải nói nǎng kiểu như thế chứ? Nước mắt tôi chỉ chực trào ra vì tức giận. Nhưng tôi không thể để Miki Noriko thấy mình khóc. Tôi chạy vào nhà vệ sinh nức nở, nhưng rồi nhanh chóng nuốt nước mắt vào trong, cắn răng chịu đựng như một người trưởng thành.

Nghĩ bên ngoài không có người, tôi bước ra thì Risako đã đứng sẵn ở đó.

“Chị có sao không ạ?”

“Không có gì đâu.” Đáng nhẽ tôi nên cười cho qua chuyện. Nhìn gương mặt lo lắng hướng về phía mình, nước mắt tôi lại tuôn thành dòng.

“Có phải do chị Noriko không ạ?”

Tôi ngạc nhiên lắm, sao con bé lại biết nhỉ. Việc tôi không trả lời lại chính là lời hồi đáp. Risako nói tiếp.

“Em không có ý ra vẻ đâu ạ, nhưng em hiểu tâm trạng của chị. Vào làm cùng kì rồi tự nhiên bị ghép cặp so sánh đã đủ khổ chịu rồi, lại còn ngoài mặt tươi cười nhưng sau lưng thì chơi xấu. Đem kể với mọi người thì sẽ bị cho là ghen tị, nên chỉ có thể khóc giấu khóc giấm. Nếu không phiền, chị cứ tâm sự những điều khiến chị mệt mỏi với em, chị sẽ cảm thấy vui vẻ hơn nhiều đấy ạ.”

Đáng nhẽ tôi phải nhận ra sớm hơn, làm gì có chuyện Miki Noriko chưa từng gây khó dễ cho Risako. Nghĩ vậy, tôi kể cho Risako nghe chuyện về buổi hòa nhạc.

“Tệ thật. Hồi Giáng Sinh chị ta tặng em đĩa CD của Anh em Serizawa, em nghe mà hâm mộ lúc nào không hay ấy. Có khi

đây là kế hoạch của chị ta, đợi đến lúc em mê mẩn rồi thì sẽ làm điều tương tự. Chị Noriko có nói gì về em không ạ?"

"Không, chị không thấy gì"

Tôi không thể nói mình vừa nghe một đống lời nói xấu. Risako làm ra vẻ không chấp nhận được, suy nghĩ gì đó như mông lung lăm, rồi đột nhiên, gương mặt con bé sáng lên.

"Chị Shirono hãy đi xem buổi hòa nhạc đi ạ!"

Risako nói sẽ nghĩ ra kế hoạch để tôi lấy trộm vé buổi hòa nhạc từ Noriko trước khi trời tối, và con bé đã thực sự làm thế. Kế hoạch Risako nghĩ ra rất đơn giản.

Miki Noriko không nói dối về chuyện bị cảm. Trước buổi tiệc chia tay, Risako sẽ giới thiệu cho cô ta một loại thuốc cảm, trong bữa tiệc mời thêm hai, ba cốc bia. Sau đó, tôi sẽ đề nghị đèo cô ta ra nhà ga để dù cô ta lên xe, rồi lấy trộm tấm vé.

Trong giờ nghỉ trưa, Risako cũng đã chạy đi mua sẵn lọ thuốc cảm.

"Em uống bao loại chả sao, mà cứ uống cái này thì lại thấy buồn ngủ cơ. Thêm vài cốc bia nữa, chị Noriko nhất định sẽ ngủ thiếp đi trên ô tô. Nhân lúc đó, chị hãy lấy tấm vé trong túi xách và bỏ chạy"

"Vậy còn Noriko?"

"Cứ mặc kệ chị ta ở trong xe là được mà ạ. Lúc tỉnh dậy không thấy vé đâu, chắc chị ta sẽ phát điên lên thôi. Gieo nhân nào thì gặt quả ấy."

"Nhưng chị lo lúc về..."

"Mạo hiểm để được được gấp Anh em Serizawa có là gì đâu chị? Chị lo thế chứ lo nữa cũng không làm gì được. Chuyện gì

đến sẽ đến thôi.”

Chuyện gì đến sẽ đến... Trong đầu Risako đã có những viễn cảnh gì khi nói câu đó?

Tôi không thể nghĩ ra bất cứ chuyện gì sẽ xảy đến sắp tới, cứ thế mà làm theo kế hoạch.

Sau bữa tiệc chia tay, tôi nói với Miki Noriko rằng mình để vé tàu trong xe ô tô, tiện thể để tôi chở ra ga luôn, nên cô ta đi cùng tôi tới bãi đỗ xe của công ty rồi leo lên xe. Nhưng cô ta hoàn toàn không buồn ngủ gì cả. Tôi mở ngăn đựng gần bảng đồng hồ, giả bộ quên vé tàu ở nhà và ngỏ ý quay về lấy vé.

Miki Noriko tỏ vẻ ngán ngẩm “Phiền quá đấy!”, còn tôi miễn cưỡng chạy xe lao đi.

Về tới nhà, tôi làm ra vé lên nhà lấy vé rồi quay lại xe đưa cho Miki Noriko, nhưng thật ra, tấm vé tàu đó đã luôn ở trong túi xách của tôi suốt từ lúc đầu. Chúng tôi hướng tới nhà ga. Khi cô ta cất vé tàu vào ví rồi bỏ vào túi xách, tôi đã nhìn thấy tấm vé vào cửa của buổi hòa nhạc.

“Không xong rồi, bỏ cuộc thôi” Ngay khi những suy nghĩ đó chạy qua đầu tôi, Miki Noriko bắt đầu thiếp đi. Chưa đến một phút, tôi đã có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của cô ta. Vừa mừng rỡ, tôi liền cảm thấy lo lắng, nhớ cô ta có thể tỉnh giấc trước khi xe kịp chạy đến ga.

Phải lấy ngay bây giờ. Đang tự hỏi không biết mình có thể đỗ xe ở đâu, tôi chợt nhớ ra khu nhà của Risako ở gần đấy. Tôi vẫn nhớ bãi đỗ xe ở đó tương đối rộng từ lần sang đèo Risako đi mua nồi cơm, ấm điện. Tôi đánh xe vào đó, rút ví của Miki Noriko từ

trong túi xách, lấy vé hoà nhạc và vé tàu, rồi xuống xe và lao như bay về phía nhà ga.

Tôi vẫn để chìa khoá xe trên ô tô.

Trống ngực tôi đập thình thịch suốt quãng thời gian đi tàu tốc hành tới Osaka. Ngồi trên chuyến xe buýt đêm, tôi cũng không ngủ được chút nào. Đến ga Tokyo, tôi hướng thẳng tới hội trường tổ chức mà chẳng buồn nghỉ ngơi, nên đã tới nơi sớm hai tiếng trước khi tiết mục mở màn bắt đầu.

Xung quanh hội trường đã có rất nhiều người với “mùi hương” giống tôi đứng đợi Anh em Serizawa tới. Trong đám người háo hức đứng trước cầu thang dẫn xuống lối vào còn có cả tôi. Một chiếc xe van lớn đỗ lại trước mắt tôi... Yuuya và Masaya bước xuống.

Giây phút đưa hai tay về phía Masaya, mong đợi một cái bắt tay, Masaya chợt biến mất khỏi tầm mắt của tôi, cô gái bên cạnh liền hét lên thảm thiết. Tôi nhìn xuống cầu thang để xem chuyện gì đã xảy ra thì thấy Masaya đang nằm sõng soài dưới đất.

Là tại tôi sao? Tôi không có thời gian để suy nghĩ, chen khỏi đám đông và chạy xa khỏi nơi đó, rồi giấu mình trong căn phòng của một khách sạn giá rẻ tại góc khuất của thành phố rộng lớn này. Khi lên mạng đọc tin tức, tôi thấy người ta viết rằng sự nghiệp nghệ sĩ violin của Masaya không còn có thể tiếp tục nữa.

Tôi sẽ bị người hâm mộ của Masaya giết chết mất. Trong danh sách fan club còn có cả địa chỉ nhà. Vì hoảng sợ, tôi nói

dối mẹ đang nguy kịch, tiếp tục trốn chui trốn lủi trong phòng khách sạn này.

Trong khoảng thời gian ở đây, tôi biết việc Miki Noriko đã ở bị sát hại ở công viên Shiguretani. Có phải tại tôi đã bỏ cô ấy lại trong ô tô không? Tôi có bị buộc tội gì không? Những thắc mắc khiến tôi lo lắng vô cùng, tôi quyết định sẽ không rời đi, ở lại nghe ngóng tình hình.

Vậy mà chẳng hiểu vì lí do gì, tôi lại trở thành kẻ tình nghi trong vụ án mạng đó.

Nghĩ rằng dù có nói với cảnh sát rằng mình vô tội chắc cũng không ai tin, tôi càng thêm khiếp đảm, nín thở chờ từng ngày qua đi. Cho tới hôm nay, tôi đã bị Tuần san Taiyo đẩy tới bước tuyệt vọng.

Đầu óc trống rỗng, tôi lật từng trang của cuốn tạp chí, để rồi càng kinh ngạc khi đọc đến bài báo về Masaya. Khoan nói tới sự nghiệp nghệ sĩ violon có thể bị huỷ hoại do chấn thương, người ta còn phát hiện ra Masaya đang qua lại với một cô người mẫu. Khi tôi lên mạng xem, khắp nơi đều là những bình luận lợi dụng tên tuổi của Miki Noriko như lá chắn để mặc sức mạt sát.

Nàng công chúa thay thế, con đàn bà ảo tưởng, bị giết là đương nhiên, cảm tạ hung thủ...

Rốt cuộc, Miki Noriko đã làm gì những người đó? Dù biết những lời chửi rủa đó không hướng về phía mình, nhưng trong tôi vẫn trào dâng cảm giác kinh tởm tới mức buồn nôn. Đột nhiên, tôi muốn hỏi cô ấy.

“Noriko này, giả sử tôi không yêu mến Anh em Serizawa nữa, cô có thích bọn họ, thích Masaya nữa không?”

Chẳng có câu trả lời nào cả, chắc chắn rồi. Nhưng khi tôi định rời mắt khỏi hàng tá những lời lẽ bẩn thỉu, tôi bắt gặp dòng chữ này.

“Âm nhạc của Anh em Serizawa là không khí của tôi. Masaya là vị thần của đời tôi. Tôi có thể làm tất cả mọi thứ để nhận được sự yêu thương từ cậu ấy, kể cả biến gương mặt này trở nên xấu xí, không bao giờ có thể quay lại như cũ.”

“Miki Noriko đã nghiêm túc nói thế” Để có thể viết ra được điều này, chắc chắn phải là người rất gần gũi với cô ta. Biết đâu sau này, những lời lẽ giễu cợt cô ta vẫn còn tiếp tục được nói ra.

... Tội nghiệp Noriko.

“Đáng đời cô!” Nhẽ ra tôi phải cảm thấy như thế, nhưng đối với tôi, Miki Noriko thật đáng thương. Tôi tội nghiệp cho cô ta tới mức không thể ngăn nổi những dòng nước mắt. Hơn cả việc bị sát hại, tôi khóc thương cho Noriko vì cô ta tưởng rằng mình là người yêu của Masaya, nhưng Masaya lại không nghĩ như vậy.

Bị phản bội bởi những người mình tin tưởng, hứng chịu hết mọi lời lẽ xúc phạm danh dự từ những người không quen biết. Lại còn mắc kẹt ở nơi không thể với tay tới bất kì ai.

Tôi và cô ta đều giống nhau.

Tôi gào lên khóc thật to, đến mức có thể quên đi tình cảnh mình đang gặp phải.

Khóc đến thấm mệt, nhưng tôi không ngủ, chỉ giương mắt nhìn vào khoảng không trong căn phòng mờ tối. Nỗi cô đơn ập tới, tôi nhét đống 100 yên và bật tivi.

Đó là lúc bức ảnh nghi phạm trong “Vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng ở công viên Shiguretani” được chiếu to, rõ ràng trên màn hình.

... Kanou Risako.

Tôi vẫn chưa biết động cơ nào, lí do nào khiến con bé làm những việc như thế. Mặc dù con bé là nguyên nhân khiến tôi rơi vào tình cảnh này, nhưng không hiểu sao, tôi hoàn toàn không hận con bé.

Rồi tôi sẽ rời khỏi đây, được quay trở về một nơi ấm áp...

... Đúng không? Rốt cuộc là tới đâu? Làm gì có nơi nào như thế?

Với trái tim đã bị giết chết này, tôi chỉ có thể lang thang trong vô định.

* * *

Viết dài tới vậy mà vẫn chưa tìm thấy câu trả lời. Nhưng không có nghĩa tôi chưa nhìn ra được điều gì.

Chắc tôi sẽ ở lại công ty Mỹ phẩm Hinode làm việc để có thể sống tiếp.

Có lẽ Masumi sẽ liên lạc và an ủi tôi: “Cậu vất vả rồi”

Nếu đi ngang qua người nào trông giống Etou, chắc chắn tôi sẽ ngoảnh lại nhìn.

Nếu bố mẹ gặp chuyện gì, tôi sẽ quay lại Nagasawa.

Tôi sẽ quay lại nơi tôi từng ở, bắt đầu chuỗi ngày thường nhật giống như trước đây. Mặc dù...

Công chúa Bạch Tuyết đã không còn nữa...

[Tham khảo Tư liệu 7^[*], 8^[*], 9^[*], 10^[*]]

**TƯ LIỆU LIÊN QUAN ĐẾN
“VỤ SÁT HẠI
NỮ NHÂN VIÊN
VĂN PHÒNG
Ở CÔNG VIÊN
SHIGURETANI”**

[← Chương 1]

[

TƯ LIỆU 1

DIỄN ĐÀN TRỰC TUYẾN MAN-MALO

• TRANG CỦA AKAHOSHI YUUJI ① •

man-malo

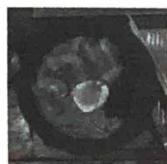
★ ★ ★ Hãy nhận tin nhắn mới từ RED_STAR đi nào
★ ★ ★

RED_STAR

Có điện thoại. Sao lại là cậu ta nhỉ, có nên giả vờ
đang ngủ không? Ôi trời, phiền quá đi mất.

10:45 PM 8/3

RED_STAR

Tin nóng sao? Từ trước đến giờ có gì thực sự
“nóng” đâu. Gì cơ, thẩm vấn á? Có chút thú vị rồi
đây.

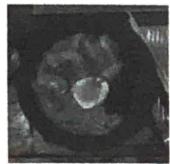
10:48 PM 8/3

RED_STAR

Vụ án ở công viên Shiguretani là gì cơ? À, ra thế, ra thế. Hoá ra cậu ta sống ở đó à.

10:52 PM 8/3

RED_STAR

Người quen sao?

10:54 PM 8/3

RED_STAR

Tên của nạn nhân là... Cái này lộ ra thì nguy to.

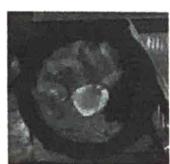
11:00 PM 8/3

RED_STAR

Đặc điểm số 1: lớn hơn tôi 2 tuổi, vậy là 25 à? Đặc điểm số 2: cực kì xinh đẹp. Lời khen của con gái thì tin sao được. Đặc điểm số 3: tính cách cũng tốt. Càng lúc càng không thể tin được.

11:10 PM 8/3

RED_STAR

Ôi trời, giải thích mối quan hệ đàn anh đàn em làm gì, nói về vụ án mạng đi!

11:15 PM 8/3

RED_STAR

Có nên nói luôn nơi làm việc của nạn nhân không?

11:18 PM 8/3

RED_STAR

Đặc điểm số 4: sống cùng bố mẹ. Đặc điểm số 5: thích tặng quà cáp. Một cô tiểu thư giàu có sao? Ghen tị thật đây~. À, nhưng mà bị giết mất rồi.

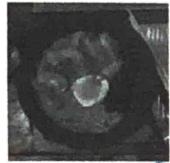
11:27 PM 8/3

RED_STAR

Đã bảo là quá đủ với mấy chuyện của cậu rồi mà. Mặc gì mà chả giống nhau.

11:30 PM 8/3

RED_STAR

Anh em Serizawa? Không phải của C-Â-U đâu.

11:38 PM 8/3

RED_STAR

Này này, chuyện viễn tưởng gì vậy?

11:42 PM 8/3

RED_STAR

Đặc điểm số 6: không có dấu hiệu dính dáng đến đàn ông. Đặc điểm số 7: cũng không có dấu hiệu bị bám đuôi. Đặc điểm số 8: thích đậu phụ. Là tín đồ ăn uống chặng?

11:52 PM 8/3

RED_STAR

Hay là thử đến hiện trường xem sao nhỉ? Đến bây giờ mới bảo “Không được buôn chuyện” thì muộn rồi.

11:54 PM 8/3

RED_STAR

Tôi đã từng có cơ hội sao?

11:58 PM 8/3

KATSURA

O? Hôm nay không nói về mì ramen nữa rồi.
Nhưng mà chuyện kia có vẻ hay ho đấy.

0:26 AM 9/3

RED_STAR

TỐI: KATSURA Tôi tuyên bố... sẽ không giới thiệu đồ ăn nữa!

0:30 AM 9/3

MARURIN

Chào mọi người. Tôi tra cứu về “Anh em Serizawa” và “vụ án” thì tìm được đến đây, nhưng lại là vụ phát hiện xác chết cháy đen ở sâu trong núi phía ngoại thành. Anh em Serizawa và vụ án này có gì liên quan đến nhau vậy?

0:42 AM 9/3

RED_STAR

TỐI: MARURIN Nạn nhân cháy đen đó hồi còn sống đã tặng cho người đàn em trong công ty CD của Anh em Serizawa nhân dịp Giáng Sinh. Họ không liên quan gì tới vụ án này. Những vụ án về Anh em Serizawa là sao vậy?

0:45 AM 9/3

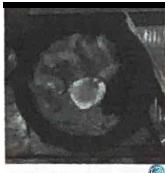
Cảm ơn bạn. Anh em Serizawa không liên quan trực tiếp gì tới vụ xác chết cháy đen kia thì tôi

MARURIN

tạm yên tâm rồi. Chưa nói gì đến vụ án đó, một người hâm mộ đầu óc không bình thường đã khiến tay của Masaya bị thương, tour diễn toàn quốc bị hoãn lại. Tìm ra thủ phạm của cả hai vụ án thì tốt quá.

0:50 AM 9/3

RED STAR

Tên của nạn nhân cũng được công bố rồi. Đúng như tôi được nghe. Nhìn ảnh thì đẹp cực kì.

1:40 PM 9/3

KATSURA

Báo mạng có ghi tên công ty đó rồi, là Mĩ phẩm Hinode, bán xà phòng Bạch Tuyết “Kể cả bạn cũng có thể sở hữu làn da trắng như tuyết”. Sản phẩm này nổi lăm, đến mẹ tôi gần tuổi trung niên rồi còn nhờ tôi đặt hàng trên mạng cho cơ mà. Người này mà xuất hiện trong TVC quảng cáo chắc còn bán chạy nữa.

10:37 PM 9/3

RED_STAR

Danh tính thực sự của xác chết cháy đen là Công chúa Bạch Tuyết.

11:18 PM 9/3

KEROPPA

Hay quá! Xin chào, tôi là một người có hứng thú với vụ án này. Tôi cũng liên tưởng tới nàng Bạch Tuyết đấy. Đẹp như thế mà bị giết, đúng là không thể tha thứ được.

11:54 PM 9/3

Thông tin cụ thể đấy, nhưng nguồn đáng tin không?

0:10 AM 10/3

TỐI: KEROPPA Đồng cảm với bạn. Bạch Tuyết trong cổ tích thì được hồi sinh, nhưng Bạch Tuyết của chúng ta không thể sống lại được nữa. Một vụ án quá đỗi bi thảm. Đây chính là "Vụ án mạng Bạch Tuyết".

0:19 AM 10/3

"Của chúng ta"?

0:26 AM 10/3

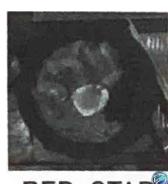
Tôi đến báo cáo tiếp đây...!

9:30 PM 10/3

Thời điểm tử vong ước tính vào tối thứ Sáu. Cô ấy rời công ty từ 6 rưỡi đến quán rượu gần đó để tụ tập với đồng nghiệp, 2 tiếng sau thì đi về.

9:47 PM 10/3

Người trong công ty đang thăm dò lẫn nhau. Không biết có kẻ nào giật dây không nhỉ? Ông bác sĩ tâm thần trên bản tin kênh 4 đã khẳng định đây là hành vi phạm tội có kế hoạch. Nhưng

RED_STAR

lời của tên đó không tin tưởng được.

10:03 PM 10/3

RED_STAR

Thủ phạm sử dụng ô tô. Nếu vậy chắc là đàn ông? Mà không, ngoại thành thì bà cô cũng lái xe được.

10:08 PM 10/3

MARURIN

Việc theo dõi rồi tấn công bất ngờ rất khó thực hiện. Có khả năng cô ấy đã bị gọi ra. Không rõ đồ dùng cá nhân giờ ra sao.

0:20 PM 10/3

RED_STAR

Nạn nhân mang theo chiếc túi không thương hiệu như mọi khi, mặc quần áo rất đẹp.

10:23 PM 10/3

RED_STAR

Tôi muốn sớm đến hiện trường lăm, nhưng đúng lúc lại có người nhờ công chuyện. Tôi không ăn mì lạnh đâu.

10:45 PM 10/3

NO IMAGE
HARUGOBAN

Đừng làm lộ thông tin ở nơi như thế này nữa, sao không báo cảnh sát?

11:00 PM 10/3

AIOO

Theo tôi thấy thì cậu đang công khai những thông tin nội bộ từ người thân cận với nạn nhân, nhưng người cung cấp thông tin có biết việc cậu

SACU

đang đi bàn ra tán vào như thế này không?

0:15 AM 11/3

KEROPPA

Công chúa Bạch Tuyết đã đi dự dạ hội khiêu vũ trong thành.

10:30 PM 11/3

RED_STAR

TỐI: KEROPPA Phải rồi, giống Lọ Lem ấy.

10:35 PM 11/3

KEROPPA

Đúng, đúng rồi.

10:37 PM 11/3

KATSURA

Thủ phạm là người trong công ty. Chắc là đàn ông. Hãy viết về món mì lạnh nữa nhé.

10:54 PM 11/3

RED_STAR

TỐI: KATSURA Tôi bỏ một phiếu thủ phạm là phụ nữ.

10:57 PM 11/3

Chào. Trong quá trình tìm hiểu về vụ án này, có rất nhiều điều khiến tôi chú ý. Gọi nạn nhân là Bạch Tuyết ở đây có ổn không? Ảnh chụp được công bố rồi. Tôi có cảm giác đã từng bắt gặp cô ấy

MARURIN

trong buổi hoà nhạc của Anh em Serizawa.

11:27 PM 11/3

RED_STAR

TỐI: MARURIN Đây chẳng phải thông tin quá tuyệt hay sao? Mà là buổi diễn ở đâu vậy?

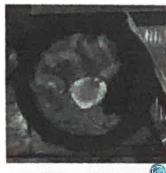
11:30 PM 11/3

MARURIN

Ở Osaka. Trông cô ấy giống một người đứng bên cạnh tôi lúc tôi đang phân vân không biết mua gì ở khu vực bán goods^[*]. Nói thế chứ tôi cũng không chắc chắn lắm.

11:34 PM 11/3

RED_STAR

TỐI: MARURIN Bạch Tuyết từng mua CD tặng đàn em mà, hắn cũng là fan của Anh em Serizawa và đi xem hoà nhạc vài lần rồi. Bắt một chuyến tốc hành là tới Osaka thôi, tôi nghĩ chính là cô ấy đấy. Có khi nào vào ngày xảy ra vụ việc, cô ấy mặc bộ quần áo đẹp nhất vì định đi dự hoà nhạc không?

11:37 PM 11/3

MARURIN

Ngay sau hôm xảy ra vụ việc đúng là ngày công diễn đầu tiên, nhưng sân khấu đó ở Tokyo cơ. Sân khấu ở Osaka được xếp lịch vào cuối tuần này, tôi cũng có vé. Nhưng do tai nạn nên bị huỷ rồi.

11:42 PM 11/3

MARURIN

Tiếc thật đó! Nhưng việc Masaya khoẻ lại và bắt
được thủ phạm vẫn quan trọng hơn.

11:44 PM 11/3

RED_STAR

TỐI: MARURIN Ở Tokyo à. Người quen của tôi
cũng nói thế. Nếu ở Osaka cũng có thì mất công
đến Tokyo làm gì.

11:50 PM 11/3

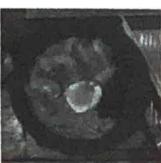

MARURIN

Xin lỗi nhé, không giúp ích được gì rồi.

11:53 PM 11/3

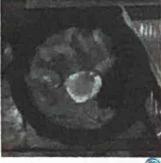

RED_STAR

TỐI: MARURIN Không, không, cảm ơn bạn.

11:56 PM 11/3

RED_STAR

Cuối cùng cũng xuất hiện nghi phạm rồi! Dù chỉ
là tin đồn ở phòng pha trà thôi. Nghi phạm cũng
là người trong công ty. Nhưng xin nghỉ kể từ khi
vụ án xảy ra quả thực rất đáng nghi.

7:30 PM 12/3

RED_STAR

Sống gần hiện trường vụ án, có ô tô riêng.

7:51 PM 12/3

Có cả động cơ gây án. Mỗi quan hệ tay ba. Khá
chắc kèo là thủ phạm rồi nhỉ? Giản dị, nấu ăn cực

giỏi.

8:11 PM 12/3

Gì cơ? Ăn cắp vật ở công ty?

8:26 PM 12/3

Phần bánh còn lại sau buổi tiệc sinh nhật bị lấy mất. Thủ phạm là người ghét hạt dẻ. Ăn ủng gì mà rẻ tiền thế này. Không liên quan gì đến vụ án lần này đâu nhỉ? Đơn giản chỉ là muốn biến một tiền bối không ra mắt trong công ty thành thủ phạm thôi. Mất hết cả hứng~.

8:40 PM 12/3

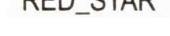

Bạch Tuyết cũng là nạn nhân của trò ăn cắp vật này. Mất một chiếc bút bi.

8:52 PM 12/3

Quả nhiên đến cuối cũng chỉ là tin đồn trong phòng pha trà. Không trình báo với cảnh sát kể cũng đúng, mới chỉ là phỏng đoán thôi mà. Tôi định đến hiện trường vào tuần sau, nhưng chắc huỷ quá.

9:15 PM 12/3

Tôi đọc thấy nghi phạm nữ tính quá, có đúng không vậy?

11:45 PM 12/3

KEROPPA

TỐI: KEROPPA Không tới mức đó. Do bạn tưởng tượng thôi.

0:05 AM 13/3

RED_STAR

Gì đấy, là phụ nữ à? Lòng ghen tị của một ả xấu xí sao?

0:10 AM 13/3

RED_STAR

TỐI: KATSURA Tôi đã bảo là chưa thể khẳng định chắc chắn được mà.

0:13 AM 13/3

MARURIN

Chiếc bút bi bị lấy cắp của Bạch Tuyết có phải hàng chính hãng của Anh em Serizawa không?

0:25 AM 13/3

RED_STAR

TỐI: MARURIN Có vẻ đúng là như vậy.

0:28 AM 13/3

MARURIN

Chiếc bút bi đó chứa đựng năng lượng âm nhạc của Yuuya và Masaya! Ăn cắp cả vật quý giá như vậy, tôi cho rằng thủ phạm ăn cắp và thủ phạm giết người chính là một.

0:32 AM 13/3

RED_STAR

TỐI: MARURIN Tôi hiểu bạn đang bức tức, nhưng có vẻ tên trộm chỉ toàn lấy những thứ rẻ tiền, chắc không biết giá trị của chiếc bút đó đâu.

0:35 AM 13/3

MARURIN

Ừm. Không biết giá trị của chiếc bút có nghĩa thủ phạm không phải fan của Anh em Serizawa. May quá, tôi không thích anh em họ có người ủng hộ lố bịch như vậy.

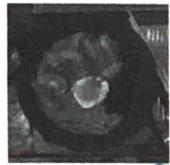
0:39 AM 13/3

NO IMAGE
HARUGOBAN

Bót chơi trò thám tử đi.

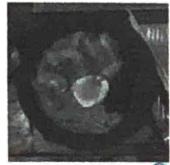
1:00 AM 13/3

RED_STAR

Xác định được nghi phạm rồi à? Lại còn cùng nghi phạm trong phòng pha trà nữa chứ. Có người ngoài công ty đã làm chứng vào đêm xảy ra vụ án, Bạch Tuyết và nghi phạm đã lên ô tô cùng nhau.

9:30 PM 15/3

RED_STAR

Ô tô của nghi phạm được đỗ trên đường trước nhà ga, sáng sau hôm xảy ra vụ án đã bị kéo đi rồi. Trên ghế ngồi còn có ví của Bạch Tuyết nữa. Kinh thật.

9:46 PM 15/3

Còn có lời khai vào đêm hôm xảy ra vụ án, nghi phạm ôm một cái túi xách to, vội vã chạy về phía nhà ga. Tuần sau thì lấy lí do mẹ nguy kịch để

RED_STAR

xin nghỉ ốm, chắc chắn người này là thủ phạm rồi còn gì? Nhưng không có đủ thời gian để đâm nhiều nhát rồi châm lửa đốt thì phải?

9:58 PM 15/3

RED_STAR

Ra vậy, giả thuyết có đồng phạm. Chính là người còn lại trong mối quan hệ tay ba. Thế giới này bé thật.

10:10 PM 15/3

RED_STAR

Nghi phạm là người mê tốc độ. Vậy tức là có khả năng vừa đủ thời gian thực hiện?

10:21 PM 15/3

RED_STAR

Người giết Bạch Tuyết chính là Bạch Tuyết.

10:36 PM 15/3

RED_STAR

Gì cơ, bị lộ rồi sao? Vậy đến chuộc lỗi rồi ghé hiện trường xem thế nào nhỉ?

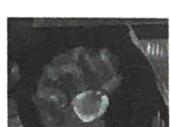
10:39 PM 15/3

KEROPPA

Thủ phạm là Bạch Tuyết có nghĩa gì vậy? Không lẽ là sinh đôi?

11:00 PM 15/3

TỐI: KEROPPA Gợi ý nằm ở tên gọi. Chưa thể nói gì thêm.

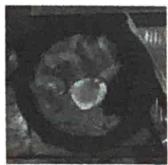
11:07 PM 15/3

KATSURA

Tôi đợi phóng sự từ hiện trường của cậu. Tiện thể giới thiệu về ẩm thực ở Shiguretani luôn thì tốt quá.

11:30 PM 15/3

TỐI: KATSURA Tôi không làm đâu.

11:33 PM 15/3

RED_STAR

MARURIN

Được đó được đó, không biết chừng nghi phạm sẽ được công bố cũng nên. Mong muốn nhanh chóng tìm ra thủ phạm giết Bạch Tuyết trên mạng ngày một lớn. Bạch Tuyết rất đẹp, có cả một câu lạc bộ tên “Công chúa Bạch Tuyết Miki” đã được lập, hầu hết là người từ thấy hứng thú chuyển sang ủng hộ. Tôi nghĩ đa phần đều là đàn ông.

11:40 PM 15/3

MARURIN

Ngược lại, có nhiều người bình luận rất độc mồm độc miệng, cho rằng có khi nào vấn đề nằm ở tính cách của Bạch Tuyết nên mới xảy ra chuyện dù có thể chưa gặp Bạch Tuyết lần nào. Tôi nghĩ đa phần đều là phụ nữ. Theo tôi, cả hai bên đều là một đám người nông cạn.

11:43 PM 15/3

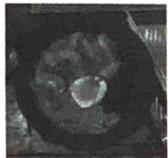

MARURIN

Tôi tuy là phụ nữ, nhưng tôi coi Bạch Tuyết như người bạn cùng yêu thích một nghệ sĩ âm nhạc, nên tôi rất đau buồn trước cái chết của cô ấy, cầu mong thủ phạm sẽ sớm bị bắt giữ. Tôi đang liên tục thu thập thông tin trong cộng đồng người hâm mộ về thủ phạm đã gây ra vết thương cho Masaya. Thực sự mong mỏi tin hiện trường từ RED_STAR.

11:46 PM 15/3

RED_STAR

TỐI: MARURIN Cảm ơn bạn. Trên đường tới hiện trường, tôi sẽ thử nghe nhạc của Anh em Serizawa.

11:50 PM 15/3

SACO

Lộ rồi nhé!

0:00 AM 16/3

[← [Chương 1](#)]

[← Chương 2]

TƯ LIỆU 2

DIỄN ĐÀN TRỰC TUYẾN MAN-MALO

• TRANG CỦA AKAHOSHI YUUJI ② •

man-malo

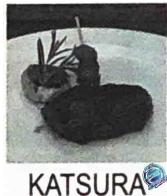
★ ★ ★ Hãy nhận tin nhắn mới từ RED STAR đi nào
★ ★ ★

Đang ở công viên Shiguretani. Đi ô tô từ nhà ga tới vừa đúng 30 phút. Riêng bãi để xe đã rộng cực kì. Dù thế, ở đây cũng không một bóng người. Không rõ vì hôm nay là ngày thường, hay do vụ án mạng. Có lẽ do cả hai. Nhân chứng chắc cũng không có nốt.

9:30 AM 18/3

Ô, cuối cùng cũng đến hiện trường rồi à. Hãy tường thuật lại nhé. Những nơi như thế này

KATSURA

chẳng phải sẽ trở thành chỗ tập trung của các đôi vào buổi tối hay sao? Án mạng xảy ra vào đêm thứ Sáu. Thời buổi này có mấy kẻ tính toán, ki bo tiền khách sạn, tiết kiệm vài ba đồng hẹn hò cũng không lạ gì.

9:35 AM 18/3

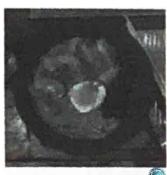

RED_STAR

TỐI: KATSURA Cũng có thể là địa điểm tập trung của đám đua xe.

9:38 AM 18/3

RED_STAR

Tôi tìm thấy bảng thông báo tìm kiếm nhân chứng. Cảnh sát tấn công làm thế này thì sẽ có người đến trình báo ư? Có tiền hậu tạ thì lại là chuyện khác.

9:42 AM 18/3

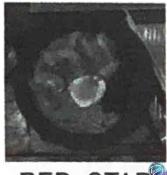

KATSURA

Còn phụ thuộc vào người đi cùng là ai nữa. Nếu là lén lút ngoại tình thì coi như không.

9:44 AM 18/3

RED_STAR

TỐI: KATSURA Tôi bỏ một phiếu không có ai. Nếu có xe ở bãi đỗ, địa điểm gây án hẳn sẽ được thay đổi. Böyle giờ tôi sẽ thử đi tới nơi phát hiện xác chết, có triển vọng đấy.

9:48 AM 18/3

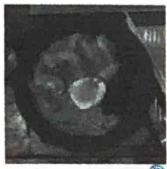

Nếu vậy thời gian sẽ khác hoàn toàn đấy nhỉ. Đèn đường thì sao?

9:50 AM 18/3

KATSURA

TỐI: KATSURA Có một cái ở lối vào bãi đỗ xe và một cái trước nhà vệ sinh phía bên tay phải. Chỉ thế thôi. À mà đường đi vào thung lũng nằm ở phía bên trái.

9:52 AM 18/3

KATSURA

Như vậy nếu có hai người bước xuống từ ô tô đỗ gần đường đi bộ, rồi chỉ còn một người quay lại sau khi gây án và leo lên xe thì khả năng cao là không ai chú ý đâu phải không?

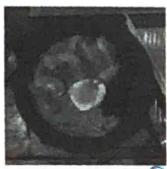
9:55 AM 18/3

KATSURA

TỐI: KATSURA Sao nhỉ, cũng khó nói lắm.

9:57 AM 18/3

RED_STAR

Từ con đường bộ đi vào khoảng 10 m có một khoảng đất rộng. Chắc là nơi tổ chức hoạt động ngoài trời. Có vòi nước và bếp nướng than. Nấu cà ri ở đây được đấy. Từ cầu thang bên phải đi xuống bờ sông còn có thể tổ chức tiệc nướng. Có cả anh đào núi và đỗ quyên hay sao nữa này, sau một tháng nữa chắc hoa nở đẹp lắm.

10:10 AM 18/3

Ngược với dự đoán của tôi, nơi này có gì đó khá thú vị.

10:12 AM 18/3

KATSURA

RED_STAR

TỐI: KATSURA Trước khi tới đây, tôi đã xem qua tờ rơi quảng cáo trong quầy thông tin du lịch ở nhà ga, hình như đây là địa điểm vui chơi giải trí trong ngày nghỉ hàng đầu ở khu vực này. Nghe nói người phát hiện ra xác chết là cặp vợ chồng già đi hái rau trên núi. Dưới chân tôi bây giờ cũng đầy cổ tháp bút. Cảm giác như khi đang đọc sách mà lại thèm một giấc ngủ trưa ấy.

10:15 AM 18/3

KATSURA

Ôi, nói tiếp đi!

10:17 AM 18/3

RED_STAR

Nghe nói vào mùa thu, nơi nạn nhân làm việc có hoạt động đi bộ từ công ty tới chỗ này. Tập trung ở đây ngay từ đầu rồi đi chơi cũng được mà, đi bộ mấy tiếng liền mới tới đây thì mệt rã ra rồi, làm gì được nữa?

10:20 AM 18/3

SACO

Ăn trưa, chơi game, giải tán! Không đi bộ thì tiền đâu đắp vào phí phúc lợi xã hội!

10:23 AM 18/3

RED_STAR

TỐI: SACO Chết, thấy rồi sao. Không phải cậu đang trong giờ làm việc à?

10:24 AM 18/3

SACO

Đang nghỉ ngơi một chút.

10:25 AM 18/3

RED_STAR

TỐI: SACO Cậu nói chơi game là chơi gì thế?

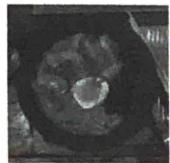
10:27 AM 18/3

SACO

Oẳn tù tì, truyền tin và tìm kho báu. Chán ốm...

10:29 AM 18/3

RED_STAR

TỐI: SACO Nhớ trò tìm kho báu ghê. Trong buổi cắm trại của nhà thiếu nhi hồi tiểu học, mình đã được tặng một suất spa miễn phí của giải 3 đấy. Phần thưởng của người lớn là gì thế?

10:32 AM 18/3

SACO

Hầu hết là đồ dùng sinh hoạt mua ở cửa hàng đồng giá 100 yên thôi. Mà mình được tặng hộp nhựa lớn lắm, dùng để đựng cà ri thì tiện thật, nhưng mình vẫn thích cái kẹp tóc của giải nhất cơ.

10:35 AM 18/3

RED_STAR

Giải nhất mà bèo thế.

10:36 AM 18/3

SACO

Không! Không! Là kẹp tóc hình violin bằng bạc đấy!! Mà nhắc mới nhớ, nếu cậu đi xe thuê đến Shiguretani thì phải báo chứ!!! Mình đã định nhân tiện đi mua dầu đèn đó!!!!

10:38 AM 18/3

KATSURA

Tôi để ý từ nãy rồi, có phải người liên quan đến vụ án đấy không?

10:40 AM 18/3

SACO

Không! Không nhé! Tôi lượn đây~!!

10:42 AM 18/3

RED_STAR

Người phiền phức đã biến mất rồi, tôi tiếp tục tường thuật đây. Tôi đang đi tới nơi phát hiện xác chết. Rừng cây nằm bên trái khoảng đất và đối diện với dòng sông. Đi vào từ đâu nào cũng được.

10:45 AM 18/3

Hiện trường ở đâu nhỉ? Đi bộ cũng kha khá rồi đấy. Ô, có băng dính! Cái cây ở gần đây cũng có vết cháy. Thảm thật đấy... Ô này, tôi đi đến từ

RED_STAR

đằng nào vậy nhỉ?

11:00 AM 18/3

KATSURA

Cậu mù đường à?

11:02 AM 18/3

RED_STAR

Ô, tôi nhìn thấy bãi đỗ xe. Gì vậy chứ, đi cả một vòng lớn, hoá ra hiện trường vụ án lại nằm ngay trong bãi đỗ xe đi vào.

11:05 AM 18/3

KATSURA

Rốt cuộc là như thế nào vậy? Làm ơn nói cụ thể hơn đi.

11:07 AM 18/3

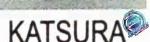
RED_STAR

TỐI: KATSURA Khi nghe người bị cảnh sát thẩm vấn nói “khu rừng thuộc công viên Shiguretani”, ước tính thời gian đi từ bãi đỗ xe qua khoảng đất rộng, tôi đã cho rằng nghi phạm không có đủ thời gian. Nhưng khi xem xét khoảng cách theo đường chim bay từ bãi đỗ xe thì tôi nghĩ có khả năng nghi phạm đủ thời gian để thực hiện tội ác.

11:12 AM 18/3

Càng ngày càng đậm chất trinh thám. Này thám tử, cứ thế mà tìm ra thủ phạm đi nhé. Tôi cũng bỏ một phiếu không có nhân chứng ở bãi đỗ xe. Xác của Bạch Tuyết được phát hiện trong tình

 KATSURA

trạng cháy đen. Nếu có ai ở đó, hắn họ phải nhìn thấy lửa bốc lên rồi đi báo cảnh sát chứ.

11:16 AM 18/3

RED_STAR

TỐI: KATSURA Dù có bồ bịch đi chăng nữa thì cũng không thể không chú ý tới hoả hoạn. Nhưng tại sao nghi phạm lại châm lửa đốt nhỉ? Vừa tốn thời gian, vừa tăng nguy cơ bị phát hiện.

11:18 AM 18/3

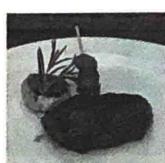

KEROPPA

Đã lâu không gặp! Cậu tới hiện trường rồi đó à. Nghi phạm châm lửa đốt hắn là phụ nữ. Những ả đàn bà điên khùng mất trí vì ghen tị từ xưa đã luôn gây ra mấy chuyện lố bịch ngoài sức tưởng tượng.

11:20 AM 18/3

KATSURA

Tôi hoàn toàn đồng ý. Làm ơn nhanh chóng công bố thủ phạm đi.

11:22 AM 18/3

RED_STAR

Thu thập thông tin trước đã. Tôi có mấy cuộc hẹn với “những người biết rõ nghi phạm” từ chiều nay. Có kịp gặp lúc 12 giờ không nhỉ? Tạm kết thúc tường thuật về công viên Shiguretani đã.

11:25 AM 18/3

Kịp rồi, kịp rồi. Tôi sẽ vừa ăn trưa, vừa hỏi chuyện một cô gái đáng yêu ở quán rượu tên là

RED_STAR

Suishagoya. “Đáng yêu” của con gái thường chẳng đúng đâu, không biết lần này thì sao nhỉ?

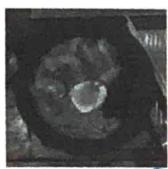
11:58 AM 18/3

KATSURA

Mong đợi bài viết về bữa ăn trưa!

0:02 PM 18/3

RED_STAR

Xong người đầu tiên. Người này biết rõ nhiều chuyện trong công ty, hình như từng khá thân thiết với nghi phạm, nhưng có chút không tin tưởng được. Sao lại nói tôi đang hẹn hò với ai đó chứ?

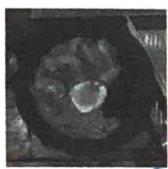
1:10 PM 18/3

KATSURA

Không cần nói chuyện của cậu đâu, nói về vụ án đi.

1:15 PM 18/3

RED_STAR

Nghi phạm không xấu xí tới mức đó. Da dẻ mịn màng, chắc do tác dụng của xà phòng Bạch Tuyết? Cấp trên yêu cầu nghi phạm pha trà và để Công chúa Bạch Tuyết mời trà, nhưng nghi phạm không than phiền hay nói xấu câu nào cả.

1:18 PM 18/3

Lòng hận thù hằn đã tích tụ nhiều rồi. Giờ có thể khẳng định nghi phạm là phụ nữ được chưa?

KEROPPA

1:22 PM 18/3

RED_STAR

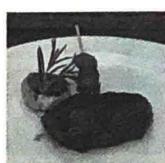
TỐI: KEROPPA Tôi chỉ nói là người phụ nữ làm cùng công ty thôi, không xác nhận một nhân vật nào, nên chắc là OK.

1:24 PM 18/3

RED_STAR

Nghi phạm tận tình tự làm những hộp cơm cầu kì cho người yêu, nhưng lại mất người yêu vào tay Bạch Tuyết. Ngay sau đó, những vụ ăn cắp vặt liên tiếp xảy ra. Dù đã mất công ghi chữ "có độc" lên bao bì, nhưng nghi phạm vẫn bị trộm mất bánh su kem. Không phải táo đâu nhé (^^).

1:27 PM 18/3

KATSURA

Máu lạnh thật! Mà vụ "có độc" rõ mùi giả tạo.

1:30 PM 18/3

RED_STAR

Có khi nào cái bút bi Bạch Tuyết bị lấy cắp là quà người yêu tặng không nhỉ? Ngay từ đầu, nghi phạm đã bày ra mấy trò ăn cắp vặt để trộm chiếc bút bi ấy. Hơn nữa, vào đêm xảy ra vụ án mạng, có khả năng nghi phạm đã lấy chiếc bút bi ra làm cớ để dụ Bạch Tuyết lên ô tô của mình.

1:34 PM 18/3

Nghi phạm mang Cốc sứ màu trắng có vẽ chữ S màu vàng ánh kim đến dùng ở công ty, nhưng bị người đàn em Bạch Tuyết phụ trách hướng dẫn

RED_STAR

làm nứt. Chiếc cốc này quan trọng tới mức nghi phạm dùng để đựng kẹo chứ không vứt đi, qua nửa năm rồi vẫn còn trách móc.

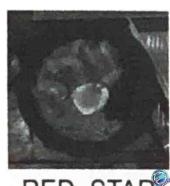
1:37 PM 18/3

KATSURA

Chữ S là kí hiệu tên của nghi phạm phải không?

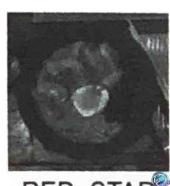
1:40 PM 18/3

RED_STAR

TỐI: KATSURA Họ của nghi phạm bắt đầu bằng chữ S, tên của người đàn ông trong mối quan hệ tay ba cũng có chữ S. Đúng không nhỉ?

1:42 PM 18/3

RED_STAR

Nghi phạm có lúc như trở thành người khác. Còn cười mỉm nữa.

1:45 PM 18/3

RED_STAR

Tệ ở chỗ công ty có chế độ bố trí nhân viên nữ vào cùng kì theo cặp, kiểu gì cũng bị so sánh. ...Ở chỗ đó à. Quán Suishagoya có suất ăn trưa thay đổi theo ngày, thịt lợn chiên xù không ngon cũng không dở. Đậu phụ ướp lạnh^[*] và súp hém rượu^[*] ăn kèm thì ngon. Được cái nước sạch chứ cũng không có gì.

1:50 PM 18/3

Tiếp theo là lịch hẹn với S lúc 6 giờ. Mọi người cùng đón chờ nhé! Cho tới lúc đó, tôi có nên đăng

RED_STAR

tải về món mì lạnh không nhi?

11:52 PM 18/3

KEROPPA

Lúc giết Bạch Tuyết chắc ả ta cũng cười mỉm đấy.
Có khác gì phù thuỷ đâu. Muốn tóm ả ta rồi thiêu
sống trước khi ả bị cảnh sát bắt được quá. Tường
thuật tiếp đi, tôi đang đợi đây.

1:55 PM 18/3

KATSURA

Tôi cũng đang mong chờ đến “Điều đàn ông
nghĩ, chỉ có nhiêu đây” nữa.

1:57 PM 18/3

NO IMAGE

HARUGOBAN

Ông là phóng viên của Tuần san Eichi đúng
không?

2:00 PM 18/3

RED_STAR

Tường thuật tiếp đây, ngắn gọn thôi. S có nhận
cơm hộp từ nghi phạm, nhưng hai người không
hẹn hò yêu đương gì cả. Chỉ là hiểu nhầm từ phía
nghi phạm. Còn nhét cả hộp cà ri vào thùng thư
nữa.

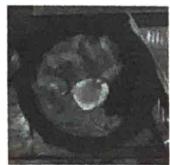
8:00 PM 18/3

KATSURA

Hả, thế thì là kẻ bám đuôi à?

8:03 PM 18/3

RED_STAR

S cũng cho rằng thủ phạm của mấy vụ ăn cắp vặt là nghi phạm vụ Bạch Tuyết. Nghi phạm cho rằng đồ trong tủ lạnh là quà từ S chăng?

8:06 PM 18/3

KEROPPA

Toang hết rồi,

8:10 PM 18/3

RED_STAR

S đã hẹn hò với Công chúa Bạch Tuyết, nhưng sau đó chia tay vì Bạch Tuyết chuyển sang hẹn hò với nghệ sĩ violin. Tiếc nuối có, nhưng hận thù thì không. Xuất hiện nghi vấn nghệ sĩ violin là người giết Bạch Tuyết, nhưng anh ta có chứng cứ ngoại phạm.

8:13 PM 18/3

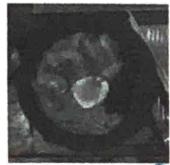

MARURIN

Tôi cũng gặp người cuối cùng nhìn thấy nghi phạm rồi. Người này từng được Bạch Tuyết và nghi phạm tặng quà mừng cưới, là cặp cốc đôi nền trắng vẽ khoá Son và khoá Fa màu vàng ánh kim.

8:16 PM 18/3

RED_STAR

Có vẻ nghi phạm đã mua vé tàu tốc hành tới Osaka từ trước. Câu chuyện kết thúc khi người này tự hỏi không rõ nghi phạm còn sống không. Món đậu phụ chiên giòn rất ngon, đây chắc là

thu hoạch được nhất ngày hôm nay rồi (^^).

8:20 PM 18/3

KATSURA

Vất vả rồi.

8:23 PM 18/3

KEROPPA

Cậu vất cả nhiều rồi!

8:25 PM 18/3

MARURIN

Xin chào. Đọc bài cậu viết mà tưởng được đưa đến công viên Shiguretani luôn đấy. Có vài điều khiến tôi chú ý.

8:30 PM 18/3

MARURIN

Kẹp tóc hình violin, cốc sứ chữ S, cốc sứ khoá Son và khoá Fa, tất cả đều là hàng chính hãng của Anh em Serizawa. Cả cái bút bi nữa. Tôi lạnh hết sống lưng rồi đây này, có khi nào nghi phạm cũng là người hâm mộ của Anh em Serizawa không?

8:32 PM 18/3

MARURIN

Còn nữa, trong hai nghệ sĩ violin Anh em Serizawa, ai đã hẹn hò với Công chúa Bạch Tuyết vậy? Cả Yuuya mà Masaya đều chỉ có người yêu là nữ thần âm nhạc, đến người đẹp như Bạch Tuyết cũng không thể nào có chuyện hẹn hò yêu đương

MARURIN

gì được. Gì mà bị nghi ngờ là hung thủ giết người nữa chứ.

8:35 PM 18/3

MARURIN

Bây giờ Masaya còn đang bị thương ở tay, đứng bên bờ vực phải chấm dứt hoàn toàn sứ mệnh làm nghệ sĩ violin. Mỗi ngày Yuuya đều chơi khúc nhạc cầu nguyện cho sức khoẻ của Masaya. Xin hãy nhớ cho, tôi hay cộng đồng người hâm mộ không bao giờ tha thứ cho những tin đồn nhảm nhí dồn hai anh em họ đến đường cùng như vậy.

8:38 PM 18/3

RED_STAR

TỐI: MARURIN Xin đừng lo lắng. Nghi phạm đã được xác định rồi, nên không có chuyện nghi ngờ cả Anh em Serizawa đâu. Có thể nhanh chóng lí giải vụ án mạng Bạch Tuyết và Anh em Serizawa cũng sớm hồi phục thì tốt quá.

8:42 PM 18/3

SACO

Sao cậu lại đi ăn đậu phụ chiên giòn trước thế!
Mau chuẩn bị đồ ăn đi, mình sắp về rồi!

9:00 PM 18/3

[Xem tiếp tư liệu 3^[*]]

[← Chương 2]

[

TƯ LIỆU 3

TRÍCH ĐOẠN “TUẦN SAN TAIYO”

• SỐ NGÀY 1/4 (PHÁT HÀNH NGÀY 25/3).

DANH TÍNH CỦA XÁC CHẾT CHÁY ĐEN LÀ CÔNG CHÚA BẠCH TUYẾT?

Tội ác có kế hoạch do hận thù, hay hành động mang tính bột phát... Tại thành phố T (tỉnh T), ở công viên Shiguretani - địa điểm lý tưởng để thư giãn vào những ngày nghỉ, không khí thôn quê mộc mạc ngập tràn, nơi trẻ nhỏ bắt côn trùng ven sông, người lớn thong thả đọc sách nghỉ ngơi sau bữa tiệc nướng quây quần bên gia đình, một vụ án mạng đã khiến nhân dân địa phương khiếp sợ.

Rạng sáng ngày mùng 7, một đôi vợ chồng già lên núi hái rau đã phát hiện ra một xác chết trong khu rừng cách quảng trường công viên Shiguretani khoảng mười phút đi bộ và trình báo cho cảnh sát. Thi thể được phát hiện bị đâm rất nhiều nhát bằng vật nhọn, tẩm dầu đèn và thiêu cháy.

Nạn nhân là Cô Miki Noriko (25 tuổi), làm việc tại công ty mỹ phẩm rất quen thuộc trong cộng đồng với TVC quảng cáo “Kể cả bạn cũng có thể sở hữu làn da trắng như tuyết”. Cô được mọi người công nhận là một người phụ nữ rất xinh đẹp, sở hữu làn da trắng như tuyết giống hệt trong quảng cáo.

Tại sao cô Noriko lại được tìm thấy trong tình trạng chết cháy đen?

BẠCH TUYẾT SÁT HẠI BẠCH TUYẾT?

Một người thân thiết với cô Noriko trong công ty đã nói như sau:

“Một người chị dịu dàng, luôn quan tâm, chăm sóc đàn em. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới việc có ai đó lại thù ghét chị Noriko. Chị ấy không chỉ đẹp ở vẻ bề ngoài, mà còn là người có trái tim nhân hậu.”

Cô Noriko được đồng nghiệp cùng giới yêu quý, nhưng chưa chắc tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

“Tôi cho rằng mình có thể hết lời khen ngợi chị Noriko bởi vì chúng tôi không bằng tuổi nhau. Công ty tôi hằng năm sẽ bố trí các nhân viên nữ mới vào về các phòng ban theo cặp. Nếu là người được chỉ định ghép cặp với chị Noriko, có lẽ sẽ cảm thấy khó chịu vì bị so sánh ở điểm nào đó.”

Chị S, nhân viên vào công ty cùng kì được điều phổi về chung bộ phận với cô Noriko, trên thực tế đã bị cấp trên

phân biệt đối xử.

“Chị S là người giản dị và trầm tính, nhưng pha trà rất ngon. Mỗi khi có khách hàng tới, trưởng phòng sẽ yêu cầu chị S pha trà, nhưng lại giao nhiệm vụ mời trà cho chị Noriko.”

Chị S đã bất mãn tới mức nào? Ngoài ra, còn có một lời khai về chị S như sau:

“Chị S đã tận dụng khả năng nấu nướng thành thục của mình để hẹn hò với một người đàn ông trong công ty, nhưng người này vì chị Noriko mà thay lòng đổi dạ, chia tay với chị S. Ngày nào cũng làm những hộp cơm đầy hấp dẫn, nhưng hoá ra chỉ là bể ngoài. Chị S thực sự đã rất suy sụp. Bản thân tôi cũng vài lần phải nghe chị ta nói xấu về chị Noriko nên khổ tâm lắm.” (Nữ đồng nghiệp)

Thế nhưng dường như chỉ có chị S nghĩ rằng hai người đang hẹn hò.

“Từ sau hôm ở lại làm thêm giờ với nhau, tôi đã được cô ta mang cơm hộp đến công ty cho, nhưng tới lần nhét vào tận hòm thư ở nhà riêng thì nói thật, tôi thấy rất khó chịu. Nhưng ngay cả khi tôi từ chối, cô ta cũng không hiểu. Chỉ đến khi tôi giải thích mình đang hẹn hò với Noriko, cô ta mới dần chấp nhận. Nhưng có lẽ tôi không nên nói theo cách đó. Tôi đã chia tay với Noriko từ lâu rồi. Tôi không rõ cô S có biết điều đấy không, nhưng giờ tôi đang rất hối hận.” (Nam đồng nghiệp)

Ngay sau khi chị S thất tình, trong công ty thi thoảng lại xảy ra vài vụ ăn cắp vật.

“Ban đầu là bánh gato kem tươi phủ dâu tây, dưa lưới và hạt dẻ cát trong tủ lạnh ở phòng pha trà. Đó là phần bánh được để lại cho người vắng mặt trong buổi tiệc sinh nhật, sang đến ngày hôm sau, trên đĩa chỉ còn lại mỗi chỗ hạt dẻ.”
(Nữ đồng nghiệp)

Quả là một tình tiết đáng sợ.

“Sau lần đó, những món tráng miệng trong tủ lạnh, vật dụng sinh lí cất trên giá trong nhà vệ sinh, cả dụng cụ văn phòng cất trong ngăn bàn của mỗi người cũng dần bị lấy mất. Dù vậy, do toàn đồ rẻ tiền nên không ai trình báo thiệt hại với cảnh sát. Tôi cho rằng mọi người đều chấp nhận sự tồn tại của một kẻ có tâm lý bất ổn trong công ty.” (Đồng nghiệp)

Trong những món đồ rẻ tiền có giá khoảng 100 yên bị lấy cắp, chỉ có cô Noriko bị mất vật dụng có giá trị.

“Chị Noriko bị lấy mất chiếc bút bi có giá trị tận 5000 yên. Đó là hàng chính hãng của nghệ sĩ violin mà chị ấy rất thích. Tôi cho rằng những vụ ăn cắp từ trước đến giờ được bày ra nhằm mục đích lấy trộm cái bút bi này. Sau đó, vào đêm xảy ra vụ án, biết đâu hung thủ đã sử dụng cái bút bi để gọi chị Noriko ra ngoài.” (Đồng nghiệp)

Một đối tác hay ra vào công ty đã nói rằng: “Vào đêm ngày xảy ra vụ án, tôi tình cờ nhìn thấy chị Noriko bước lên xe của chị S.” Điều này có liên quan gì chăng?

Cùng đêm hôm đó, còn có một người đàn ông đã bắt gặp chị S ở trước nhà ga.

“Hai tay cô ta ôm một cái túi xách rất to, tóc tai rối bời vội vội vàng vàng chạy thực mạng, tưởng đâu là lợn rừng ở công viên Shiguretani chứ!”

Rốt cuộc, chị S đã đi đâu? Đầu tuần sau đó, chị S nói dối “mẹ nguy kịch”, hiện đang nghỉ làm ở công ty.

Tên thật của chị S khiến người ta liên tưởng đến “Nàng Bạch Tuyết”.

TUẦN SAN TAIYO • NGÀY 1 THÁNG TƯ

[← [Chương 2](#)]

[← Chương 3]

TƯ LIỆU 4

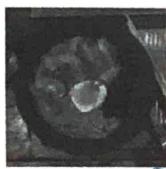
DIỄN ĐÀN TRỰC TUYẾN MAN-MALO

• TRANG CỦA AKAHOSHI YUUJI ③ •

man-malo

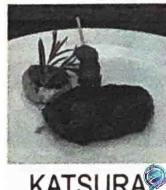
★ ★ ★ Hãy nhận tin nhắn mới từ RED_STAR đi nào
★ ★ ★

RED_STAR

Bài báo tôi viết trên quần san Taiyo nổi quá.

11:30 PM 25/3

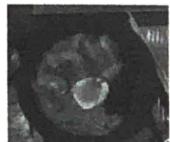

KATSURA

Đã lâu không gặp! Tôi đang đợi cậu lên man-malo đấy. Tôi đọc Tuần san Taiyo rồi. Là bài Vụ án mạng Bạch Tuyết đúng không? Ngoài viết về ẩm thực, cậu cũng được quá đi chứ.

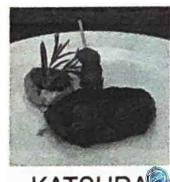
11:34 PM 25/3

TỐI: KATSURA Người biên tập của “Điều đàn ông nghĩ, chỉ có nhiêu đây” còn dò hỏi tôi có muốn thử phụ trách trang đưa tin không cơ mà. Cuối cùng thì mấy toà soạn lớn cũng chú ý tới thực lực của tôi rồi.

RED_STAR

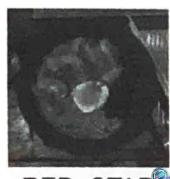
11:38 PM 25/3

KATSURA

Tự tin đấy. Nhưng đúng là tôi vẫn chưa thấy bên nào khác thu hẹp phạm vi xác định nghi phạm được tới mức này cả. Chắc cậu là người đầu tiên nhỉ?

11:42 PM 25/3

RED_STAR

TỐI: KATSURA Tinh ý đấy. Tin tức hơn thua nhau ở thời gian mà! Nên không dư thời gian lên man-malo đâu nhé -

11:45 PM 25/3

KEROPPA

Chào, tôi cũng đọc Tuần san Taiyo rồi, quả nhiên bài báo trên đó được RED_STAR đây viết. Tiêu đề còn được phóng to trên bảng quảng cáo treo trong tàu điện nữa cơ. Nếu nắm trong tay nhiều thông tin về vụ án đến mức này, có khi nào cậu đã biết được hành tung của kẻ giết Bạch Tuyết?

11:50 PM 25/3

TỐI: KEROPPA Dù chưa rõ tung tích thủ phạm, ngày một nhiều thông tin được gửi tới phòng biên tập từ những người đã đọc bài báo của tôi. Tôi cũng muốn chia sẻ thêm cho bạn bè trên

man-malo lắm, nhưng phòng biên tập đã nhắc
nhở tôi về việc tiết lộ thông tin trên đây rồi, nên
cụ thể vụ việc hãy xem trong số báo tuần tới nhé.

11:54 PM 25/3

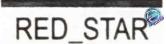
Urgh, tiếc thật đấy. Số báo tới nhất định phải
mua mới được!

11:56 PM 25/3

Không được công bố tin tức miễn phí là niềm
đau của dân chuyên mà.

11:58 PM 25/3

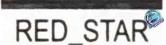
Tin tức trên Tuần san Taiyo đến 90% là nhảm
nhí. Đăng bài mấy chỗ như thế mà đã hơm hĩnh
cho mình là dân chuyên thì thật... nực cười.
Chính vì lầm tưởng ông là phóng viên của Tuần
san Eichi, tôi mới quyết định nhắm mắt làm ngơ
rất nhiều phát ngôn gây tranh cãi của ông,
nhưng giờ thì không cần nể nang gì nữa. Từ giờ
trở đi, nếu ông còn lan truyền thứ rác rưởi này
nữa, tôi sẽ cho ông một trận.

0:20 AM 26/3

TỐI: HARUGOBAN Ai vậy?

0:23 AM 26/3

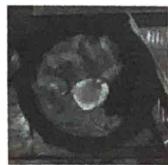
Chào, tôi cũng đọc Tuần san Taiyo rồi, quả nhiên bài báo trên đó được RED_STAR đây viết. Tiêu đề còn được phóng to trên bảng quảng cáo treo trong tàu điện nữa cơ. Nếu nắm trong tay nhiều thông tin về vụ án đến mức này, có khi nào cậu đã biết được hành tung của kẻ giết Bạch Tuyết?

11:50 PM 25/3

KEROPPA

RED_STAR

TỐI: KEROPPA Dù chưa rõ tung tích thủ phạm, ngày một nhiều thông tin được gửi tới phòng biên tập từ những người đã đọc bài báo của tôi. Tôi cũng muốn chia sẻ thêm cho bạn bè trên man-malo lắm, nhưng phòng biên tập đã nhắc nhở tôi về việc tiết lộ thông tin trên đây rồi, nên cụ thể vụ việc hãy xem trong số báo tuần tới nhé.

11:54 PM 25/3

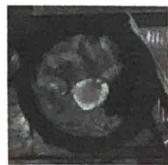

KEROPPA

Urgh, tiếc thật đấy. Số báo tới nhất định phải mua mới được!

11:56 PM 25/3

RED_STAR

Không được công bố tin tức miễn phí là niềm đau của dân chuyên mà.

11:58 PM 25/3

Tin tức trên Tuần san Taiyo đến 90% là nhảm nhí. Đăng bài mấy chỗ như thế mà đã hơm hĩnh cho mình là dân chuyên thì thật nực cười. Chính

vì lầm tưởng ông là phóng viên của Tuần san Eichi, tôi mới quyết định nhắm mắt làm ngơ rất nhiều phát ngôn gây tranh cãi của ông, nhưng giờ thì không cần nể nang gì nữa. Từ giờ trở đi, nếu ông còn lan truyền thứ rác rưởi này nữa, tôi sẽ cho ông một trận.

0:20 AM 26/3

TỐI: HARUGOBAN Ai vậy?

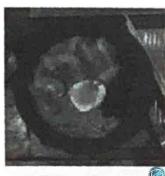
0:23 AM 26/3

Cậu không phải phóng viên của Tuần san Eichi sao? Không có ý chê bai Tuần san Taiyo đâu, nhưng không hiểu sao mình cảm giác như bị phản bội vậy. Bài báo cũng thật tệ. Ai cũng coi chị Shirono là nghi phạm. Hôm nay ở công ty loạn hết cả lên. Mình đã bị mấy người cung cấp thông tin mắng té tát đấy. Sao cậu dám chứ!

0:28 AM 26/3

Để lộ tên cũng được sao?

0:30 AM 26/3

Mọi người biết hết rồi còn gì. Đừng có lảng sang chuyện khác. Người ta gửi tới rất nhiều email và fax chỉ đích danh rồi chửi bởi thậm tệ. Kênh bán

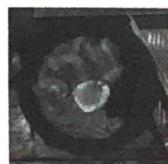

SACO

hàng qua điện thoại nhận được toàn cuộc gọi
quấy rối “Cho một bánh xà phòng có độc.” Tất cả
là tại cậu, hãy chịu trách nhiệm đi!

0:34 AM 26/3

RED_STAR

Phiên phúc...

0:36 AM 26/3

GREEN_RIVER

Tôi tra cứu “Tuần san Taiyo” và “Vụ án mạng
Bạch Tuyết” thì tìm được đến đây. Có phải tôi
đang được nói chuyện với người viết bài báo trên
tuần san đó không?

00:40 AM 26/3

RED_STAR

TỐI: GREEN RIVER Là tôi.

0:42 AM 26/3

GREEN_RIVER

Ban nãy tôi thấy có người nhắc đến “chị
Shirono”, đây có phải tên của “chị S” được nhắc
đến trong tuần san không?

0:45 AM 26/3

RED_STAR

TỐI: GREEN RIVER Bạn tưởng tượng hơi nhiều
rồi...

0:47 AM 26/3

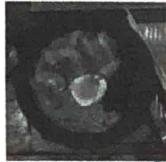

GREEN_RIVER

Tôi là người hiểu rất rõ "chị S" đó đây. Vừa đọc xong, tôi liền có cảm giác bài báo này không có căn cứ xác đáng, chỉ nói bừa nhầm biến cô ấy thành nghi phạm. Những chuyện như thế này được cho phép sao? Tôi đang nghĩ đến việc kiện cậu vì tội vu khống, huỷ hoại danh dự người khác đấy.

1:00 AM 26/3

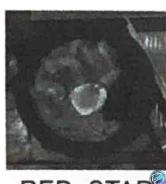

RED_STAR

Rốt cuộc thì tối nay có lẽ hội khỉ gió gì vậy... Tôi chỉ nghe chuyện từ những người làm việc cùng công ty với nạn nhân rồi tổng hợp thông tin lại thôi. Tôi cố tình khiến mọi người nghĩ nghi phạm là đồng nghiệp của nạn nhân thì có lợi lộc gì chứ?

1:15 AM 26/3

RED_STAR

Nhóm nhân chứng đã khẳng định thủ phạm chính là người phụ nữ vào làm cùng kì với nạn nhân thì tôi cũng ghi lại như thế... Sao bạn lại không để ý chứ? Nếu định than phiền vì không hài lòng với nội dung bài báo thì phải mắng nhiếc những người làm chứng, chứ không phải tôi. Hiểu chứ?

1:19 AM 26/3

Chờ đã, chờ đã, chờ đã! Đừng có đổ tội cho người khác chứ! Mình đã giúp đỡ cậu cơ mà. Mình chưa từng khẳng định chị Shirone là thủ phạm. Nếu

bản thân không có gì khuất tất hối hận, hãy viết rõ ra đây ai đã làm chứng những gì đi.

1:23 AM 26/3

RED_STAR

TỐI: SACO Xin lỗi, vốn dĩ nội dung lời khai trong buổi lấy thông tin được quy định không thể tiết lộ. Cậu cũng đừng bô bô việc bản thân đã đứng ra làm chứng nữa đi. Bị lộ là bệnh nghi phạm rồi kia.

1:26 AM 26/3

SACO

Gì chứ? Mình đứng về phía chị Shirono!

1:28 AM 26/3

RED_STAR

Nói chung tôi chỉ là người làm thuê thôi. Chỉ trích tôi cũng không thay đổi được gì đâu. Nếu có khúc mắc thì lập hẳn một trang biện hộ cho nghi phạm ấy, sang đó mà giải thích, thu thập chứng cứ rồi viết mấy lời động viên. Làm thế này nghi phạm sung sướng lắm chắc? Mấy người toàn một lũ đạo đức giả!!

1:32 AM 26/3

RED_STAR

Không có ai đứng về phía tôi sao? Bạn bè gì chứ, cũng chỉ đến thế này. Thôi, không chia sẻ gì nữa.

1:40 AM 26/3

Ô kìa, đợi đã! Đừng vội thế! Tôi ủng hộ cậu mà!

1:45 AM 26/3

KATSURA

Cả tôi nữa~.

KEROPPA

1:49 AM 26/3

MARURIN

Ơ kìa? Tự nhiên căng thế. Có chuyện gì vậy? Tôi
đã cất công tới báo tin tốt đây mà.

1:55 AM 26/3

RED_STAR

TỐI: MARURIN Tin tốt?

11:58 AM 26/3

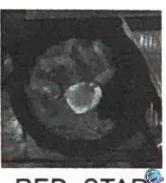

MARURIN

Vết thương của Masaya ban đầu được cho là vô
phương cứu chữa, nhưng không phải như vậy!
Hình như anh ấy đang hồi phục rồi, giống kí tích
ấy. Có vẻ các hoạt động cũng sẽ được triển khai
lại trong năm nay... Lời cầu nguyện của Yuuya và
chúng ta đã thấu tới trời xanh rồi.

2:03 AM 26/3

RED_STAR

Nhạt nhẽo...

2:05 AM 26/3

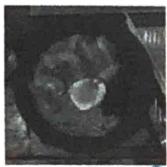

MARURIN

Đã mất công thông báo như vậy, cậu vô duyên thật đấy. Giờ thì tôi đã hiểu nỗi tức giận của mọi người rồi. Rẻ tiền!

2:08 AM 26/3

RED_STAR

Tôi bỏ man-malo đây. Chào!

2:10 AM 26/3

[Tham khảo tư liệu 5^[*]]

[← Chương 3]

[

TƯ LIỆU 5

DIỄN ĐÀN TRỰC TUYẾN MAN-MALO

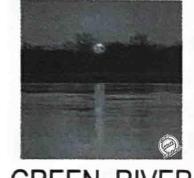
• TRANG CỦA MIDORIKAWA MASUMI ①.

man-malo

★ ★ ★ Hãy nhận tin nhắn mới từ GREEN_RIVER đi nào

★ ★ ★

Shirono Miki, bạn thân của tôi, đang bị xem là nghi phạm trong Vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng ở công viên Shiguretani trên Tuần san Taiyo. Nhưng Shirono không phải là người có thể xuống tay sát hại người khác. Tôi đang thu thập thông tin để làm sáng tỏ nghi vấn về cô ấy. Những chuyện lặt vặt không thành vấn đề. Rất mong nhận được sự hỗ trợ từ mọi người.

8:00 PM 27/3

NORI-MI

Cảm ơn vì đã gọi tớ. Hôm nay tớ cũng gửi thư
kiến nghị tới Tuần san Taiyo rồi~. Cùng nhau
chiến đấu nhé!

8:05 PM 27/3

GREEN_RIVER

TỐI: NORI-MI Cậu đỉnhhh thật đấy, gửi thư trực
tiếp luôn! Anh hùng, anh hùng! Tớ cũng sẽ cố
gắng!

8:07 PM 27/3

GREEN_RIVER

Với những người chưa đọc tuần san (mọi người
không cần tốn tiền cho thứ rác rưởi đấy), tôi sẽ
tóm tắt và giải thích đơn giản về lí do Shirono bị
nghi ngờ.

8:10 PM 27/3

GREEN_RIVER

Miki Noriko, nạn nhân trong Vụ sát hại nữ nhân
viên văn phòng ở công viên Shiguretani, làm
việc ở công ty Mỹ phẩm Hinode tại tỉnh T. Hằng
năm, các bộ phận trong công ty này đều được bố
trí những nhân viên nữ mới vào theo từng cặp.
Đồng nghiệp nữ được phân cùng vị trí với Miki
Noriko chính là Shirono Miki.

8:13 PM 27/3

Shirono từng hẹn hò với một đồng nghiệp nam.
Trong buổi phỏng vấn lấy thông tin, người đàn
ông này đã phủ nhận mối quan hệ với Shirono,
nhưng việc hẹn hò là có thật. Hơn nữa, anh ta

GREEN_RIVER
còn chia tay Shirono rồi hẹn hò với Miki. Việc này khiến Shirono bị hiểu lầm, không rõ có phải vì hận thù mà giết hại Miki hay không.

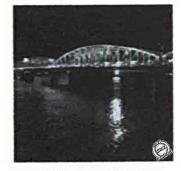
8:17 PM 27/3

GREEN_RIVER

Ngoài ra, báo chí đăng tải Shirono có động cơ giết người, ví dụ như việc bị cấp trên phân biệt đối xử vì ngoại hình, nhưng cô ấy không phải kiểu người sẽ sát hại người khác vì những chuyện nhảm nhí như vậy. Chưa hết, ở thời điểm xảy ra vụ án, người đàn ông từng qua lại với cô ấy đã chia tay với Miki, anh ta cũng không hấp dẫn tới mức đó.

8:22 PM 27/3

MEDACA

Có ai từng nhìn thấy Hoàng tử chưa? A, xin lỗi, ở bên trang khác, người này được gọi là “Hoàng tử”.

8:25 PM 27/3

GREEN_RIVER

TỐI: MEDACA “Hoàng tử” khỉ gió! Ông chú răng dính hành thì có ~.

8:27 PM 27/3

Sau khi Shirono và “Hoàng tử” chia tay, trong công ty bắt đầu bị mất trộm đồ (trên bánh kem chỉ còn sót lại hạt dẻ, nhảm nhí), chuyện này cũng được móc nối với vụ án mạng. Trên đây là

tổng hợp trong tuần san. Chỉ có từng đấy mà bị quy thành nghi phạm của vụ án giết người, mọi người có thấy kì lạ không?

8:32 PM 27/3

NORI-MI

Kì lạ! Không bình thường!

8:35 PM 27/3

KATSURA

Thiếu mất việc nghi phạm bịa chuyện mẹ nguy kịch để xin nghỉ làm sau khi vụ án xảy ra rồi. Cố tình à?

8:38 PM 27/3

GREEN_RIVER

TỐI: KATSURA Cảm ơn! Tôi quên khuấy mất.

8:40 PM 27/3

GREEN_RIVER

Xốc lại tinh thần nào!

8:42 PM 27/3

USAGISAN

Có phải Shirono Miki học khoa Khoa học đời sống con người của Đại học nữ sinh T không?

8:45 PM 27/3

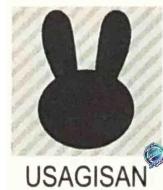

TỐI: USAGISAN Đúng vậy. Bạn cũng tốt nghiệp Đại học nữ sinh T hả?

8:48 PM 27/3

GREEN_RIVER

USAGISAN

Có phải Shirono Miki từ trường cấp ba F tỉnh O không?

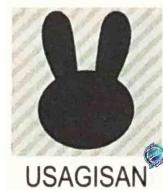
8:52 PM 27/3

GREEN_RIVER

TỐI: USAGISAN Chắc vậy... Bạn là người quen của cô ấy quê sao?

8:55 PM 27/3

USAGISAN

Có phải Shirono Miki học trường cấp hai F thành phố F không?

8:57 PM 27/3

USAGISAN

Có phải Shirono Miki học trường tiểu học F thành phố F không?

9:00 PM 27/3

GREEN_RIVER

Có gì đó sai sai...

9:02 PM 27/3

Điều tôi muốn biết là thông tin để chứng minh Shirono vô tội, không phải thông tin cá nhân của cô ấy. Nếu không phiền, bạn có thể cung cấp gì đó liên quan toàn bộ vụ việc hoặc về nạn nhân

 GREEN_RIVER Miki Noriko, không nhất thiết phải là chuyện về Shirono.

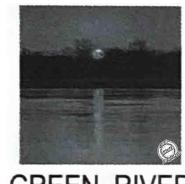
9:05 PM 27/3

PIANO_HIME

Trong danh sách fan club của cặp nghệ sĩ violin Anh em Serizawa có ghi tên "Shirono Miki", có phải là người đang được nói đến ở đây không?

9:10 PM 27/3

GREEN_RIVER

TỐI: PIANO_HIME Tôi không khẳng định cô ấy có thuộc fan club hay không, nhưng Shirono thích nhạc cổ điển, khả năng cao đó chính là Shirono Miki.

9:14 PM 27/3

NORI-MI

Tớ xem Anh em Serizawa trên Youtube rồi. Cả hai đều rất điển trai, nhưng tớ nghĩ Shirono thích người tóc nâu bên phải cơ!

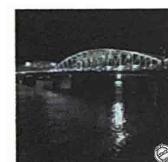
9:20 PM 27/3

PIANO_HIME

Là người em trai, Masaya.

9:23 PM 27/3

MEDACA

Miki Noriko thích người đàn ông khác, một nàng công chúa tham lam. Tán tỉnh Hoàng tử chỉ vì anh ta là người yêu của đồng nghiệp, chiếm được rồi liền đá không thương tiếc. Là Hoàng tử đã giết chết Công chúa.

9:27 PM 27/3

GREEN_RIVER

TỐI: MEDACA Tôi cũng có chút suy nghĩ như vậy.
9:30 PM 27/3

NORI-MI

Tớ nữa, tớ cũng thế!
9:32 PM 27/3

PIANO_HIME

Xin phép được viết ra đây suy đoán của tôi. Sau khi đọc manmalo của MEDACA, những hình dung mơ hồ trong suy nghĩ đã thành hình rõ ràng.

9:38 PM 27/3

PIANO_HIME

Tôi là hội viên cốt cán trong fan club của Anh em Serizawa. Các thành viên trong fan club đều yêu thương Yuuya và Masaya từ đáy lòng, nhưng do hai anh em họ đều chỉ dành tình yêu cho nữ thần âm nhạc, nên việc theo đuổi mối quan hệ yêu đương nam nữ bị cấm tuyệt đối. Tuy nhiên, từ cuối năm ngoái, tin đồn Masaya có người yêu bắt đầu rộ lên.

9:42 PM 27/3

PIANO_HIME

Nhóm quản lí đã bí mật điều tra và phát hiện cô người yêu chính là Miki Noriko, người vừa trở thành hội viên thân thiết. Chúng tôi tìm đến tận khu cô ấy sống, gọi cô ấy ra và yêu cầu dừng việc

yêu đương với Masaya lại.

9:45 PM 27/3

PIANO_HIME

Miki Noriko thành thật xin lỗi do không biết luật nên chúng tôi mới yên tâm, dập tan tin đồn trong fan club, thế mà mối quan hệ đó vẫn không chấm dứt. Cuối tháng vừa rồi, chính miệng Masaya còn thốt ra hai chữ “hôn ước”... Ôi.

9:48 PM 27/3

PIANO_HIME

Nói gì thì nói, chúng tôi là người hâm mộ Yuuya nên tiếp nhận chuyện này tương đối bình tĩnh, nhưng có rất nhiều bạn trong nhóm hâm mộ Masaya nói sẽ tìm ra và giết chết vợ sắp cưới của anh ấy. Có khi nào Shirono cũng suy nghĩ như vậy không?

9:52 PM 27/3

PIANO_HIME

Hơn nữa, chẳng phải Miki Noriko tiếp cận Masaya là vì biết Shirono rất yêu thích cậu ấy hay sao? Miki Noriko muốn cướp người yêu từ cô đồng nghiệp chung nhóm với mình. Nhưng Shirono lại không tỏ ra quá thất vọng dù bị cướp mất Hoàng tử.

9:56 PM 27/3

Có thể vẫn còn một người mà Shirono dành tình cảm nhiều hơn. Sau khi thử tìm hiểu và biết đó là Masaya trong anh em Serizawa, Miki Noriko cũng tham gia vào fan club và giành Masaya cho

mình. Động cơ sát hại Miki Noriko của Shirono có thể là “do bị cướp đi Hoàng tử”. Thế nhưng, Hoàng tử thật sự ở đây lại là Masaya.

10:00 PM 27/3

PIANO_HIME

Miki Noriko đã lợi dụng Masaya cho những chuyện như thế, dù cô ta có chết tôi cũng không tha thứ. Đáng tiếc là Masaya yêu cô ta thật lòng. Masaya hiện tạm ngưng hoạt động với lí do bị thương, nhưng vết thương không phải chuyện quan trọng, mà vì anh ấy không thể chơi đàn tiếp do phải hứng chịu cú sốc mất đi Miki Noriko.

27/3 10:03 PM

PIANO_HIME

Biết được sự thật này, hẳn sẽ có người hâm mộ tôn sùng Shirono như thánh thần. Nếu Shirono đang bán sống bán chết trốn chui trốn lủi, tôi thậm chí còn muốn bao che cho cô ấy. Shirono đã phạm luật, nhưng việc cô ấy làm là đúng đắn!!!

10:06 PM 27/3

PIANO_HIME

Xin lỗi vì đã nhiều lời. Tôi cũng sẽ hết lòng ủng hộ Shirono!

10:08 PM 27/3

GREEN_RIVER

TỐI: PIANO_HIME Cảm ơn những thông tin quý giá của bạn. Nhờ đó mà tôi cũng nhìn ra chân tướng vụ việc rồi!

10:11 PM 27/3

Mà không, đợi đã... Chẳng phải hơi kì lạ sao?

10:15 PM 27/3

GREEN_RIVER

[← [Chương 3](#)]

[← Tư liệu 8]

[← Chương 4]

[

TƯ LIỆU 6

TRÍCH ĐOẠN “TUẦN SAN TAIYO”

• SỐ NGÀY 8/4 (PHÁT HÀNH NGÀY 1/4) •

SỐ ĐẶC BIỆT

CHÌA KHÓA CỦA “VỤ ÁN MẠNG BẠCH TUYẾT” NẮM Ở QUÊ NHÀ CỦA PHÙ THUÝ?

Nữ nhân viên văn phòng xinh đẹp Miki Noriko (25 tuổi) bị giết hại tại một thị trấn tĩnh mịch với nguồn nước trong lành trong “Vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng ở công viên Shiguretani”. Thi thể được phát hiện vào sáng sớm ngày mùng 7 tháng trước. Ai đã giết Công chúa Bạch Tuyết xinh đẹp tuyệt trần? Mặc dù vụ việc đã trở thành đề tài bàn tán sôi nổi, thủ phạm vẫn chưa bị bắt giữ. Tuy nhiên, từ cuộc phỏng vấn độc quyền của Tuần san Taiyo, chúng tôi đã tận mắt chứng kiến câu chuyện bi thương mà đáng sợ đã gắn liền với vùng quê nọ.

Công ty của nạn nhân được biết đến với TVC quảng cáo “Kể cả bạn cũng có thể sở hữu làn da trắng như tuyết” quen thuộc. Lời khai của nhiều đồng nghiệp cho thấy người có khả năng cao nhất trở thành nghi phạm của vụ án chính là chị S, người vào công ty cùng đợt với nạn nhân. Sau khi sự việc xảy ra, chị S đã nói dối là mẹ mình nguy kịch và bắt vô âm tín. Rốt cuộc, bây giờ chị S đang ở đâu, làm gì? Để tìm hiểu sâu hơn về những mối quan hệ bạn bè của chị S trong quá khứ, chúng tôi đã tìm đến thành phố F (tỉnh O).

“NỤ CƯỜI BÉ THIÊN” LÀ DẤU HIỆU CỦA LỜI NGUYỄN?

Ban đầu, những người quen biết chị S đều kể về hình tượng một con người lương thiện với ba đặc điểm: trầm tính, thân thiện và nghiêm túc. Nhưng khi câu chuyện ngày càng trở nên sôi nổi, hình ảnh về chị S dần biến đổi từng chút một.

Chị Gotou Norimi (tên giả) sống cùng chị S thời đại học đã đích thân gửi đến tuần san một lá thư tay.

“Mọi người trong khu nhà gọi S là bé Thiên. Đồ ăn bé Thiên nấu mỗi khi chúng tôi đau ốm giống như sự tồn tại của thiên sứ vậy, nhưng tên gọi 'bé Thiên' xuất phát từ suy nghĩ không được làm tình cho tới khi kết hôn của S, hệt như một di tích thiên nhiên không thể tin được ở thời buổi bây giờ vậy. Thế nhưng, bé Thiên từng kể rằng mình có quan hệ như thế với người đàn ông tên X trong công ty.”

Anh X làm cùng công ty là người đã phủ nhận mối quan hệ với chị S trong số báo trước, nhưng được biết anh ta có niềm đam mê với những thú vui giường chiếu như liếm phần giữa ngón chân giữa và ngón áp út. Bé Thiên có lẽ đã nghĩ tới chuyện kết hôn nên mới dâng hiến thân mình cho anh ta.

“Cô ấy có một 'nụ cười bé Thiên' đặc trưng mỗi khi cảm thấy thỏa mãn trong lòng. Khi chúng tôi nói chuyện về anh X, tôi đã nghe thấy tiếng bật cười đó.”

Chị S nghĩ như thế nào về Miki Noriko – nguyên nhân khiến “nụ cười bé Thiên” hoá thành những giọt nước mắt?

“Bản chất bé Thiên không phải kiểu người hung bạo giết người vì thất tình. Cô ấy là người nếu bị đá thì sẽ chỉ ở ru rú trong nhà.”

Chị Gotou có thiện chí giải thích giúp chị S với tư cách là bạn thân, nhưng đó không phải chỉ là bộ dạng giả tạo của chị S thôi sao? Bởi vì dù cố gắng diễn tròn vai người lương thiện tới đâu, rất khó để xoá sạch vết tích từng lưu lại. Thậm chí những người quê của chị S còn dự đoán được về vụ án này.

“Trong cuộc xếp hạng tổng hợp hồi năm lớp mười hai, chị S được bình chọn ở vị trí số hai hạng mục Người có khả năng trở thành tội phạm.”

Nghe đến đây, chúng tôi cũng được Ezaki Sachiko (tên giả), bạn cùng lớp cấp ba của chị S cho xem cuốn tạp chí của Hội học sinh ngày đó. 13 trên tổng số 40 học sinh trong

lớp, tức một phần ba số bạn học đã bầu cho chị S vì họ có căn cứ để làm thế.

"S có năng lực nguyên rủa." Tajima Maya (tên giả), bạn cùng lớp cấp ba của chị S nói. "Năng lực nguyên rủa" là một cụm từ hoàn toàn không phù hợp trong thời buổi này, nhưng Maya nghiêm túc tiếp lời.

"Năm lớp tám, có một anh bạn trong câu lạc bộ bóng đá đã làm S bật khóc khi đá miếng giẻ lau lên đầu cô ta. Một tuần sau, cậu ta gặp tai nạn giao thông và bị gãy chân phải. Chưa hết, đứa con gái đầu têu trò bắt nạt S cũng phải chuyển trường không lâu sau đó, người giáo viên hay trêu chọc S trong giờ học thì không thể tiếp tục đến trường do trầm cảm. Đại hội thể thao hồi cấp ba, S với khả năng vận động yếu kém đã không thể tham gia thi đấu vì bị giấu mất đôi giày thể dục. Cô bạn làm điều đó sau cũng gặp phải chuyện rất bi thảm mà tôi không tiện nói ở đây."

Những người bắt nạt chị S đều bị báo thù, hay tất cả chỉ là sự trùng hợp?

"Ai không biết mà nghe chuyện thì có thể sẽ cảm thấy đó là trùng hợp, nhưng các bạn cùng lớp hồi cấp hai đã tận mắt chứng kiến. Mỗi khi năng lực nguyên rủa phát huy tác dụng, S sẽ mỉm cười, gương mặt tươi cười ngập tràn thỏa mãn khiến tôi sờn gai ốc. Nhìn thấy một lần rồi sẽ không có ý định làm phật ý cô ta đến lần thứ hai. Trong giờ thực hành nấu ăn có sử dụng vật nhọn, tôi đã ngoan ngoãn nghe theo lời phân chia nhiệm vụ của S."

Gương mặt tươi cười đó liệu có phải “nụ cười bé Thiên”? Ẩn sau nụ cười chính là năng lực nguyên rủa được sinh ra từ quá khứ đau thương bị bắt nạt. Mặc dù vậy, cũng có ý kiến phủ nhận năng lực nguyên rủa.

Bạn cùng lớp bị gãy chân phải được đề cập trên, anh Etou Shingo từng là một thiếu niên được kì vọng sẽ trở thành cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp.

“Không có cái gì gọi là năng lực nguyên rủa cả. S đã trực tiếp tháo phanh xe đạp của tôi.”

Có lẽ đây mới là suy đoán chính xác theo cách nghĩ thông thường. Vẫn tiếp tục chơi bóng đá dù không thể tiếp tục ước mơ, anh Shingo đã nói những lời dựa trên tinh thần thể thao cao thượng.

“Tôi không hận S. Thậm chí, tôi còn hối hận vì mình có thể là người đã trót tạo ra bóng đen trong trái tim cô ta. Nếu tìm thấy S, nghi phạm trong vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng công viên Shiguretani, chắc tôi sẽ không trình báo đâu. Không biết chừng, cô ta đang được một người nào đó giống mình cho tá túc ở địa phương này rồi.”

Dựa trên những gợi ý của anh Shingo, chúng tôi hướng đến miền quê vùng N. Sawa giữa những dãy núi ở quê hương của chị S để điều tra hành tung của chị.

“NGHI THỨC NGUYỀN RỬA” VÀ “SỰ TRỪNG PHẠT CỦA MINH THẦN”

Từ chân núi thoai thoả với hương chanh ngào ngạt tới bờ Đông của dòng sông bao quanh thị trấn được gọi là vùng N. Sawa. Chị S đã sống 18 năm ở đây, từ lúc sinh ra tới khi tốt nghiệp cấp ba. Khi nói về chị S, những người dân địa phương tự tin vào khả năng biết tất cả mọi điều về dân vùng này ban đầu cũng giống đồng nghiệp trong công ty, có ấn tượng tốt với “tính cách trầm lắng, đầu óc thông minh, ngoan ngoãn lễ phép” của chị S, nhưng khi được hỏi về Vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng ở công viên Shiguretani, họ ngại ngần kể lại một sự việc đáng sợ trong quá khứ.

Lão nông già trồng chanh nhớ lại những kí ức liên quan đến đám cháy.

“Cái M (chính là chị S) đã trót gây ra chuyện lớn hồi còn học tiểu học. Con bé nghịch lửa phía sau đền thờ Minh Thần. Toàn bộ ngôi đền bị thiêu rụi, lửa cháy lan sang cả cây cối xung quanh. Chớp mắt một cái mà sự thê thảm tới vậy. Thi thể trong vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng công viên Shiguretani cũng bị thiêu cháy. Tôi không tin con bé giết người, nhưng cũng đâu thể khẳng định không có mối liên quan nào trong chuyện này, đúng chứ? Minh Thần là vị thần bảo vệ ở đây. Có thể vụ án lần này là sự trùng phạt vì đã đốt đền thờ năm đó.”

Người phụ nữ phát hiện ra đám cháy và đảm nhiệm công tác cứu hoả kể lại.

“Trên đường đi đến đền thờ Minh Thần và phát hiện ra đám cháy, tôi đã đi ngang qua cái M, lúc đó nó vừa đi vừa

cười hí ha hí hửng. Khi cùng dân làng ở gần đó tạo thành hàng người chuyền nước dập lửa, tôi là người đứng đầu tiên. Lần trong đống tàn lửa bắn ra có một miếng giấy hình người. Hơn nữa, trong lò đốt rác nơi ngọn lửa bùng lên, có khoảng năm mươi cái kim ghim dùng trong may vá đã cháy đen thui. Có thể cái M đã tiến hành nghi thức nguyên rủa ở đó."

Một lần nữa, lại là từ "nguyên rủa". Nhưng rốt cuộc, một đứa trẻ học tiểu học muốn nguyên rủa ai?

"Có vài que diêm trong quán rượu rơi ở gần lò đốt rác, đây được cho là thứ mà cái M đã sử dụng để phóng hoả. Nghe nói hồi đó bố của cái M ngoại tình với một cô nhân viên trẻ làm việc ở quán rượu đó, bà vợ còn từng cầm dao bếp lao đến uy hiếp. Chắc đau lòng vì gia đình lục đục mà cái M đã dựng hình nhân của người phụ nữ trong quán rượu kia. Nói đến nghi thức nguyên rủa thì quả thực rất đáng sợ, nhưng chính vì cái M chỉ là một đứa trẻ yếu ớt bất lực, có lẽ con bé đã phải dồn toàn bộ sức mạnh của mình để làm chuyện đó. Chuyện này tôi thông cảm cho con bé và giữ bí mật với cảnh sát. Nhưng nghĩ lại, nếu ngày đó tôi thành thật nói ra, thì vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng có phải sẽ không xảy ra rồi chăng? Tôi thực sự rất ân hận về chuyện này."

Việc thực hiện nghi thức nguyên rủa có vẻ là sự thật. Vẫn còn một người khác đã chứng kiến chuyện ấy, đó là Tanimachi Yuuko (tên giả), bạn thời thơ ấu của chị S.

“M là người đưa ra ý tưởng thực hiện nghi thức nguyên rửa, tôi buộc phải giúp cậu ấy. Mục đích là khiến bạn học cùng lớp dừng việc bắt nạt lại.”

Dưới đây, chúng tôi trình bày tuần tự các bước trong nghi lễ nguyên rửa:

Bước 1: Dùng giấy trắng cắt thành hình người khoảng 15 cm theo số người muốn nguyên rửa, ghi tên từng người lên phần đầu của hình nhân.

Bước 2: Trên ngực trái của hình nhân, vẽ và tô đen hình trái tim.

Bước 3: Vừa hô bùa chú vừa dùng kim ghim đâm vào hình trái tim. Số kim ghim càng nhiều, hiệu quả càng cao.

Bước 4: Đốt hình nhân cùng kim ghim ở nơi không ai nhìn thấy.

Các bước trong nghi lễ này gợi nhắc tới điều gì?

“M và tôi làm hình nhân của tất cả bạn cùng lớp và giáo viên chủ nhiệm, xiên kim ghim rồi mang đi đốt ở phía sau đền thờ Minh Thần, vì thế mà gây ra vụ hoả hoạn. Kể từ đó, tôi và M chấm dứt quan hệ. Dù thế, khi biết về vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng ở công viên Shiguretani, tôi nhớ đến M đầu tiên, vì cách Miki Noriko bị giết giống hệt với nghi thức nguyên rửa.”

Đó là lời của người từng tiến hành nghi lễ nguyên rửa trên thực tế, nên không thể sai được.

“Giả sử M là người giết Miki Noriko, chắc đã có một ai đó buộc phải giúp đỡ cậu ấy, giống như tôi.” Tanimachi ám chỉ đến sự tồn tại của một kẻ đồng phạm. Có sự mâu thuẫn về

động cơ của sự việc trong quá khứ. Vụ án lần này, ngoài nỗi hận thù vì bị cưới người yêu, bị cấm trên phân biệt đối xử, biết đâu còn có động cơ thực sự ẩn giấu nào khác. Tại sao lại xảy ra tình cảnh bi kịch đến nhường này?

GIA TỘC BỊ NGUYÊN RỦA VÀ SỐ PHẬN CỦA “BẠCH TUYẾT”

Dòng họ nhà chị S đã sống ở vùng N. Sawa từ thời tiền chiến. Sau đây là lời của một cụ già người địa phương.

“Bố cái M là con trai thứ ba của dòng họ nhà S. Trong gia đình đó, có người từng bị nghi ngờ ra tay giết người.”

Sự việc xảy ra từ năm mươi năm về trước.

“Bà C, vợ của con trai cả dòng họ nhà S cũng sống ở vùng N. Sawa này. Tôi, bà C và Saeko (tên giả) đã từng là những người bạn rất thân thiết. Dung mạo của C khó có thể nói là xinh đẹp, nhưng bà ta nấu ăn rất giỏi, ngay từ lần gặp đầu tiên, chúng tôi đã cho rằng C sẽ là người đầu tiên trong cả bọn lập gia đình. Nhưng chẳng được bao lâu, C phát hiện chồng mình gian díu với Saeko, còn Saeko lại là người đẹp tới mức được gọi là hoa khôi của thị trấn N. Sawa nhỏ bé này.”

Một lần nữa, nội dung của câu chuyện lại gợi nhắc chúng ta đến vụ án lần này.

“Mặc dù chồng và bạn thân có mối quan hệ bất chính, nhưng C không tức giận hay làm lớn chuyện, chẳng được bao lâu thì ông chồng và Saeko cũng chia tay. Tuy nhiên,

Saeko đã qua đời ngay sau đó. Nguyên nhân của cái chết được cho là viêm phổi, nhưng thực chất, bà C đã bỏ độc từng chút một vào trong những món ăn gửi đến cho Saeko. Người biết được sự thật này chỉ có tôi. Tôi không dám bảo cảnh sát vì sợ hãi bà C."

Tại sao cụ bà lại không thể nói ra?

"Trên đường trở về từ lễ tang của Saeko, C đã cười. Gương mặt bà ta giống như vừa thực hiện yêu thuật vậy."

Lời nguyền của yêu thuật. Điều này chỉ có thể giải thích rằng cả một dòng họ đã bị nguyền rủa. Vậy bố mẹ của chị S cảm nhận thế nào về con gái mình?

Người mẹ nổi tiếng với tên gọi "Sư tử Hà Đông vùng N. Sawa" đã cầm chổi đuổi đánh và không ngừng buông lời chửi rủa phóng viên của chúng tôi, nhưng nhờ người bố bình tĩnh hoà giải, bà đã đồng ý tiến hành cuộc phỏng vấn.

"Nói ra thì bảo con hát mẹ khen hay, nhưng về bản chất, M là một đứa con gái hiền lành, ngoan ngoãn. Đường như ở con bé còn không có giai đoạn nổi loạn, thay tính đổi nết, đến mức chúng tôi cảm thấy áy náy, mong con bé sống vì bản thân hơn một chút cũng được."

Giống như những người chúng tôi đã phỏng vấn tới giờ, người bố chia sẻ về tính cách của con gái mình.

"Đối với chúng tôi, không có bất cứ phán đoán nào liên quan đến vụ án là đúng cả. Việc con gái tôi nói dối mẹ nó guy kịch và đi đâu mất tăm mất tích là sự thật. Công ty đã liên lạc về nhà để xác minh, cảnh sát cũng gọi đến vài cuộc.

Mặc dù vậy, không thể mót nối chuyện này với việc con gái tôi giết người được."

Sống chết bảo vệ con gái đến cùng, đến khi được hỏi về vụ hoà hoạn năm đó, người bố liền im bặt.

"Đúng là có một vụ cháy đã xảy ra, nhưng bé không phải người phóng hoả. Ai chưa từng nghịch lửa một lần trong đời chứ. Nếu vụ hoả hoạn đó bị mót nối với việc giết người, mọi người trên thế giới chuẩn bị tinh thần trở thành một đám tội phạm rồi." Mẹ chị S lên tiếng khiêu khích, nhưng mặt lại biến sắc khi nghe chúng tôi nhắc đến những que diêm của quán rượu được sử dụng trong nghi lễ nguyên rửa. Thực chất, tên của quán rượu là Shirayuki.

"Miki Noriko trông giống hệt người phụ nữ trong quán rượu Shirayuki đã gian díu với chồng tôi!"

Phát hiện ra sự thật động trời, nhưng chị S vẫn trải qua ba năm êm đẹp cùng người đồng nghiệp có gương mặt giống hệt nhân tình của bố. Phải chăng trong suốt quãng thời gian đó, nỗi niềm hận thù đã tích tụ từng chút từng chút một, rồi đột nhiên có những yếu tố khác xuất hiện khiến lòng hận thù đó vượt quá giới hạn?

"Tôi nghĩ là do tên gọi của bánh xà phòng." Người mẹ khẳng định.

Sản phẩm xà phòng Bạch Tuyết đột nhiên trở nên được yêu thích thực chất mới được đổi tên cách đây khoảng một năm. Trước đó, nó được kinh doanh với tên gọi Áo Cánh Chim.

“Tên xà phòng thay đổi khiến cái M nhớ đến người phụ nữ trong quán rượu Shirayuki, nhận ra Miki Noriko có gương mặt giống với người tình của bố nên nỗi căm hận mới ngày một tích tụ. Người yêu bị cướp mất, cấp trên thì đối xử bất công vô lí, gấp hết chuyện này tới chuyện kia như thế, nếu là con bé, liệu có ai chịu đựng nổi không?”

Biết được sự thật về khoảng tối trong trái tim của con gái, người bố quỳ rạp xuống, tạ tội trong làn nước mắt.

“Hãy tha lỗi cho tôi! Tại tôi nên con gái tôi mới giết người! Nếu có trách phạt, hãy trách phạt tôi đây. Làm ơn, làm ơn, làm ơn... Hãy tha thứ cho đứa con gái đáng thương của tôi.”

Ráng chiều phủ xuống, vùng N. Sawa như nhuộm trong sắc đỏ của trái táo.

HOA ANH ĐÀO NỞ RỘ!

10 SỐ LIÊN TIẾP

VỀ HOA ANH ĐÀO

TÌNH YÊU!!!

**MÙA XUÂN ĐẾN,
LIÊN TIẾP PHÁT HIỆN
CẶP ĐÔI TRONG GIỚI NGHỆ SĨ
QUA ĐÊM TÌNH TÚ!**

TẬP 1 "J-GIRL"

TÌNH YÊU DÂNG HIẾN CỦA KUROSAKI YURI

Người mẫu số 1 của tạp chí thời trang nữ J-Girl đang rất được ưa chuộng, mỗi tháng phát hành tới 200.000 bản, cô Kuroasaki Yuri (20 tuổi) được phát hiện qua đêm tình tứ với người yêu là Serizawa Masaya (23 tuổi), người em trai trong cặp anh em nghệ sĩ violin Anh em Serizawa, quý công tử nổi tiếng trong làng nhạc cổ điển. Hai người gặp gỡ nhau từ một năm trước, khi Anh em Serizawa phụ trách biểu diễn trực tiếp nhạc nền cho buổi chụp ảnh bộ sưu tập mùa xuân mới của tạp chí J-Girl. Hai người bắt đầu qua lại với nhau ngay sau khi gặp mặt lần đầu tiên, nhưng do đều đang trong giai đoạn phát triển sự nghiệp, nên mối quan hệ không được công khai. Tuy nhiên, từ cuối tháng trước, Kuroasaki bị bắt gặp ra vào chung cư của Serizawa Masaya rất nhiều lần. Sau khi liên lạc, văn phòng quản lí hai bên đã xác nhận mối quan hệ giữa hai người.

Theo lời đại diện của Kuroasaki:

“Từ trước tới nay, Kuroasaki hay cùng Serizawa Masaya, anh trai Serizawa Yuuya và bạn bè đi ăn uống, nhưng đến gần đây, khi Masaya bị thương ngay ngày công diễn đầu tiên của buổi hòa nhạc, cả thể chất và tâm hồn phải hứng chịu tổn thất nặng nề, Yuri luôn ở bên động viên thì mối quan hệ giữa hai người mới phát triển thêm một bậc. Từ tháng sau, chấn thương của Masaya có thể dần phục hồi,

Yuri cũng sẽ tham gia diễn xuất trong bộ phim *Bản sonata hoàng hôn* công chiếu vào mùa thu, rất mong người hâm mộ của Masaya và Yuri sẽ theo dõi và ủng hộ cả hai."

Với tên gọi "Cô gái dâng hiến", vai diễn của Kurosaki đang rất được mong chờ, xem cô sẽ thể hiện một hình ảnh trái ngược hoàn toàn với mình như thế nào.

"Đột nhiên gặp chấn thương ngay giữa thời kì lạc lối trong định hướng sắp tới, tinh thần cũng không ổn định, Masaya đã nghĩ tới việc tạm ngưng sự nghiệp một thời gian. Nhưng nhờ có sự ủng hộ tận tâm của Yuri, vết thương cũng mau chóng phục hồi, Masaya hiện đang chuyên tâm vào hoạt động sáng tác nhạc. Trái ngược với vẻ ngoài xinh đẹp không thường thấy người Nhật, Yuri rất đảm đang, khéo léo. Có lẽ biết được điều này, từ những người bạn hay đi ăn chung, quan hệ giữa hai người đã phát triển thành tình cảm nghiêm túc. Vết thương của Masaya là do bị một vị khách đến tham dự buổi hòa nhạc đẩy ngã xuống cầu thang, khiến rất nhiều người hâm hộ phải lo lắng, nhưng từ góc độ của mình, chúng tôi lại muốn gửi lời cảm ơn sâu sắc."

Phải chăng đây là "chuyển hoạ thành phúc", à không, "trong cái rủi có cái may"?

"Anh em Serizawa đã nhận lời phụ trách ca khúc chủ đề trong bộ phim mà Yuri tham gia, trong một ngày gần đây, có lẽ họ sẽ gửi tới chúng ta một giai điệu nồng nàn mãnh liệt mà từ trước đến nay chưa bao giờ có."

Hãy cùng mong đợi bản sonata tình yêu dành cho Kurosaki Yuri.

[← [Chương 4](#)]

[← Chương 5]

TƯ LIỆU 7

TRÍCH ĐOẠN “BÁO MAICHO”

• XUẤT BẢN BUỔI SÁNG •

26

BẢN 13^[*] XÃ HỘI

CÓ SỰ CAN THIỆP CỦA ĐỒNG NGHIỆP NỮ TRONG CÔNG TY

Vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng ở công viên Shiguretani

• CẢNH SÁT TỈNH •

Về vụ sát hại cô Miki Noriko (25 tuổi), nhân viên văn phòng Sống tại thành phố T (tỉnh T), xác chết được tìm thấy vào ngày 7 tháng trước, đến ngày 31, cảnh sát tỉnh T đã nhấn mạnh nghi vấn có sự can dự của nữ đồng nghiệp cùng công ty và dự định đưa ra lệnh bắt giữ sau khi xác định được nghi phạm.

Cảnh sát tỉnh cho biết, tại Công ty Mỹ phẩm Hinode nơi hai người làm việc, từ khoảng tháng Một năm nay, sản phẩm Bạch Tuyết (xà phòng trắng da) được ưa chuộng của công ty thường xuyên bị lấy cắp khỏi kho hàng. Nhận thấy điều đó, từ cuối tháng Hai, công ty đã bí mật lắp camera theo dõi trong nhà kho và ghi lại được hình ảnh một nữ nhân viên nhiều lần tự ý mang sản phẩm kinh doanh của công ty ra ngoài. Chưa rõ nhân viên này có hành vi bán lại mặt hàng xà phòng hay không, nhưng trong quá trình tìm hiểu về nghi vấn trộm cắp, cảnh sát đã đặt ra nghi vấn có sự can thiệp của cô ta trong vụ sát hại cô Miki và xúc tiến quá trình điều tra.

Được biết trên mạng xã hội Man-malo được yêu thích hiện nay, Cô Miki từng nhắc đến hành vi trộm cắp của nữ nhân viên trong Công ty, chúng tôi đang tiến hành tìm hiểu liệu chuyện này có liên quan gì tới vụ án mạng không.

(Báo Maicho Ngày 2 tháng Tư)

MAICHO

BẮT GIỮ NỮ NHÂN VIÊN BIỂN THỦ SẢN PHẨM ĐƯỢC ƯA CHUỘNG

NGHI NGỜ TRỘM CẮP

Nhận được đơn báo mất cắp sản phẩm Bạch Tuyết (xà phòng trắng da) được yêu thích từ Công ty Mĩ phẩm Hinode, đến ngày mùng 2, Đồn T - Đội điều tra số 3 thuộc Sở cảnh sát tỉnh T đã bắt giữ nghi phạm Kanou Risako (23 tuổi).

Nghi phạm Kanou thừa nhận từ tháng Một năm nay, đã bảy lần tự ý lấy trộm hộp 20 bánh Bạch Tuyết từ trong kho và mang về nhà. "Ở Công ty không được nhìn nhận năng lực nên tôi đã rất cẩn thảng. Ban đầu, thấy đồng nghiệp tán loạn làm rùm beng vì bị mất cắp những món đồ đặc để lung tung, tôi bớt cẩn thảng đi nhiều, nhưng dần dà cảm thấy như thế vẫn chưa đủ, tôi chuyển sang lấy trộm sản phẩm được yêu thích của Công ty. Mục đích của tôi không phải để bán lại. Tôi chỉ muốn tận hưởng cảm giác thoả mãn cầm những bánh xà phòng mình ăn cắp được trên tay và đọc các bình luận than phiền trên mạng rằng họ không thể mua được Bạch Tuyết mà thôi." Kanou khai nhận.

Đội điều tra số 1 tỉnh T cũng tiến hành thẩm vấn nghi phạm Kanou về vụ sát hại Miki Noriko (25 tuổi) làm cùng công ty, xác chết được tìm thấy vào ngày 7 tháng trước.

(Báo Maicho Ngày 3 tháng Tư)

HÀNH ĐỘNG MỞ ÁM ĐÊM XẢY RA VỤ ÁN

Nghi vấn ban đầu của cảnh sát tỉnh

L iên quan đến vụ sát hại nhân viên văn phòng Miki phố T (tỉnh T), vào ngày mùng 6, nghi phạm Kanou Risako (23 tuổi) từng bị bắt giữ do là thủ phạm ăn cắp đồ trong công ty đã bắt đầu thừa nhận tội ác giết hại đồng nghiệp. Cảnh sát tỉnh T đang tiến hành điều tra lại vụ việc.

Cô Miki mất tích từ ngày 4 tháng Ba, sau khi rời quán rượu tổ chức tiệc chia tay của công ty. Ba ngày sau, tức sáng ngày mùng 7, thi thể của cô Miki được tìm thấy trong khu rừng thuộc Công viên Shiguretani, cách quán rượu khoảng 16 km về phía Đông Bắc. Thi thể được phát hiện trong tình trạng bị đâm rất nhiều nhát bằng vật nhọn và cháy đen hoàn toàn.

Sáng ngày mùng 5, cảnh sát giao thông đồn T tìm thấy ví của cô Miki trong chiếc ô tô loại nhẹ bị bỏ lại trước nhà ga. Cảnh sát tỉnh sau đó đã tiến hành điều tra chủ nhân chiếc xe, nhưng lại tìm thấy rất nhiều dấu vân tay của nghi phạm Kanou quanh khu vực ghế lái. Sau khi tìm hiểu, biết được vào đêm xảy ra vụ án, có người dân sống quanh khu vực nhà tập thể của nghi phạm đã nhìn thấy cô ta ra ngoài bằng xe ô tô cùng một người phụ nữ, cảnh sát đã tiến hành mở rộng điều tra.

Cảnh sát tìm thấy một con dao bếp, can dầu đèn và chiếc áo phao dính máu dưới sàn nhà của nghi phạm. Ngay

sau khi tra hỏi, nghi phạm Kanou đã bắt đầu thừa nhận tội trạng, nhưng cảnh sát vẫn chưa biết động cơ của hung thủ là gì.

(Báo Maicho Ngày 7 tháng Tư)

(PHÊ DUYỆT THƯ HẠNG 3)

“SỢ BỊ TỐ CÁO”

Nghi phạm Kanou • Hành động bột phát?

L iên quan đến vụ sát hại nhân viên văn phòng Miki Noriko (25 tuổi) tại thành phố T (tỉnh T), vào ngày mùng 9, nghi phạm Kanou Risako (23 tuổi) - bị bắt do ăn cắp đồ trong Công ty - đã thừa nhận hành vi giết người vứt xác.

“Tôi đưa chị Miki đến công viên Shiguretani, dùng dao bếp đâm mười mấy nhát, sau đó tẩm dầu đèn và đốt xác.”

Cuộc phỏng vấn những người liên quan tới công tác điều tra đã thu về kết quả sau.

Đêm khuya ngày 4 tháng Ba, lúc quay về nhà sau khi tăng ba bữa tiệc chia tay của Công ty kết thúc, nghi phạm Kanou bắt gặp cô Miki đang ngủ trên chiếc ô tô loại nhẹ trong bãi đỗ xe của tập thể. “Chị ta đã nhiều lần đe doạ tố cáo hành vi ăn cắp trong Công ty của tôi. Tôi sợ bị đuổi khỏi công ty, không có chỗ ở. Tôi không biết vì sao xe chở chị ta lại được đỗ ở đó. Nhìn thấy can dầu đèn còn đầy nguyên ở

ghế sau, tôi nghĩ đó là thời điểm duy nhất để ngăn cản chị ta."

Dự tính đưa cô Miki đến nơi vắng người, giết chết rồi đốt xác, nghi phạm Kanou lén phòng lấy dao bếp và bật lửa rồi chạy xe tới công viên Shiguretani. "Khi tới nơi, chị ta vẫn đang ngủ. Tôi kéo chị ta vào trong rừng, dùng dao đâm nhiều nhát, lấy dầu đèn từ xe ra rồi châm lửa. Sau khi về nhà thay quần áo, tôi lái xe đến nhà ga, bỏ xe lại rồi đi bộ về nhà."

Nghi phạm Kanou chuyển đến thành phố T để làm việc từ một năm trước, nhưng từng đến Công viên Shiguretani trong sự kiện của công ty, nên Đội điều tra số 1 của cảnh sát tỉnh đánh giá nghi phạm có hiểu biết về hiện trường gây án.

Cảnh sát đang tìm hiểu kĩ hơn về chủ sở hữu của chiếc xe chở nạn nhân Miki trong bãi đỗ xe khu tập thể nơi nghi phạm Kanou ở. Được biết chủ xe làm việc cùng công ty với nạn nhân và nghi phạm.

(Báo Maicho Ngày 10 tháng Tư)

“MỘT NGƯỜI BẠN ĐÁNG TỰ HÀO”

Những người bạn của Miki chìm trong đau khổ

“Đáng nhẽ tháng sau cậu ấy sẽ tới dự lễ kết hôn của tôi..." Biết chuyện nghi phạm Kanou Risako (23 tuổi)

thùa nhận giết hại Miki Noriko (25 tuổi), những người bạn của cô Miki run lên vì giận dữ.

Một người bạn cấp ba của cô Miki đã mời cô đến dự bữa tiệc cưới được tổ chức vào tháng Năm và nhờ cô lên phát biểu đại diện bạn bè của cô dâu. "Vậy tờ sê chỉ khen cậu thôi." Cô Miki đã nhận lời với gương mặt tươi tắn. "Miki là người rất nỗ lực, ai cũng công nhận điều đó. Tính tình khảng khái, với người thiếu nghị lực thì có thể hơi nghiêm khắc, nhưng cậu ấy luôn cố gắng gấp nhiều lần người khác để khiến bản thân toả sáng. Tôi nể phục cậu ấy. Cậu ấy là một người bạn đáng tự hào." Người bạn gái nói trong nước mắt.

Một người bạn thời đại học từng đi dự hoà nhạc cùng cô Miki sau khi tốt nghiệp tỏ ra day dứt.

"Miki là người yêu thích cái đẹp, gần đây cậu ấy còn thích nghe nhạc cổ điển nữa. Tính cậu ấy một khi đã thích cái gì thì sẽ theo đuổi bằng được, nên buổi hoà nhạc xa mấy cũng đi dự. Cậu ấy đã rất hạnh phúc sau khi trở thành hội viên fan club. Chắc là cậu vẫn muốn được lắng nghe những thanh âm tuyệt vời đó phải không..."

"Tôi cứ tưởng hai người họ đàn chị đàn em thân nhau lắm, không thể nào tin được." Người phụ nữ làm cùng công ty, quên biết cô Miki và nghi phạm Kanou bối rối. "Hình như để tránh bị chú ý, nghi phạm Kanou đã liên lạc VỚI người quen làm phóng viên một tuần san, chuyển hướng nghi ngờ sang một chị đồng nghiệp khác. Tôi từng được phỏng vấn về việc chị ấy có phải thủ phạm hay không, ai dè

điều đó lại trở thành nguyên nhân khiến chị ấy bị nghi ngờ..."

(Báo Maicho Ngày 10 tháng Tư)

[Tham khảo Tư liệu 8^{*}]

[← Chương 5]

TƯ LIỆU 8

TRÍCH ĐOẠN “TUẦN SAN TAIYO”

• SỐ NGÀY 15/4 (PHÁT HÀNH NGÀY 8/4) •

CUỐI CÙNG THÌ

**DANH TÍNH THỰC SỰ
CỦA PHÙ THUỶ TRONG
“VỤ ÁN MANG BẠCH TUYẾT”
ĐÃ SÁNG TỎ!**

Danh tính của xác chết bị thiêu cháy đen được tìm thấy trong công viên Shiguretani ở miền quê tỉnh T vào ngày mùng 7 tháng trước là Miki Noriko (25 tuổi) – một cô gái xinh đẹp với làn da trắng khiến cả nước như bị cuốn vào cơn lốc của cảm xúc. Cuối cùng thì phù thuỷ giết hại Công chúa Bạch Tuyết của chúng ta đã bị bắt.

TUẦN SAN TAIYO CŨNG LÀ MỤC TIÊU CỦA PHÙ THUỶ.

“Phù thuỷ” là nghi phạm Kanou Risako (23 tuổi). Giống như cô Miki, nghi phạm Kanou là nữ nhân viên văn

phòng của Công ty cổ phần Mỹ phẩm Hinode, được Công chúng biết đến với TVC quảng cáo “Kể cả bạn cũng có thể sở hữu làn da trắng như tuyết”, vào làm từ một năm trước. Ở đây, những nhân viên mới vào sẽ được các tiền bối có hai năm kinh nghiệm giữ vai trò người hướng dẫn ghép đôi thành “cộng sự” để chỉ bảo công việc trong vòng một năm. Cộng sự của nghi phạm Kanou là cô Miki, và cô Miki đã hướng dẫn công việc cho nghi phạm rất tận tình, chu đáo. Nghi phạm Kanou kể với những người xung quanh rằng cô Miki là “người chị đáng ngưỡng mộ”, nhưng rõt cuộc có chuyện gì đã xảy ra giữa hai người?

Một ý kiến cho rằng nghi phạm Kanou là thủ phạm của những vụ mất cắp đồ đạc thỉnh thoảng lại xảy ra trong công ty. Cô Miki đã nhận ra điều này nên mới bị sát hại để bịt miệng. Nhưng động cơ giết người thực sự chỉ có vậy thôi sao? Dung mạo xinh đẹp của cô Miki có liên quan gì không?

Rất hợp với những gì nghi phạm ghi trong lí lịch “giữ vị trí bắt bóng trong đội bóng mềm thời đi học”, vẻ ngoài của nghi phạm Kanou trông như toát lên tính cách khoẻ mạnh và năng động, nhưng thực chất cô ta lại là người độc địa và đáng sợ. Có thể nói Tuần san Taiyo đã bị người phụ nữ hiểm ác này lợi dụng, trở thành nạn nhân thứ hai sau cô Miki.

Sau khi sát hại cô Miki, để tránh bị điều tra, nghi phạm Kanou đã liên lạc với người bạn cùng lớp thời cấp ba – cũng là một phong viên tự do của tuần san - rồi dùng câu chữ dẫn dắt, đánh lạc hướng khiến phóng viên tưởng rằng thủ phạm là nữ nhân viên vào làm cùng kì với cô Miki.

Để bảo vệ bản thân, cô ta xuống tay giết chết đàn chị từng nhiệt tình bảo ban mình trong suốt một năm, lợi dụng tuần san để gài bẫy người đồng nghiệp vô tội. Những năm gần đây, tội phạm đã trở nên ích kỷ và tàn độc tới vậy sao? Gọi cô ta là "Phù thuỷ thời Bình Thành" có lẽ cũng không sai.

Công chúa Bạch Tuyết thời Bình Thành không thể sống lại nhờ vào nụ hôn của hoàng tử, nhưng với tư cách là người bạn tốt đã ăn phải trái táo độc của Phù thuỷ, chúng tôi sẽ sẵn sàng tâm lí vạch trần bộ mặt thật của Phù thuỷ tới cùng để trả thù cho cô Miki.

Âm mưu táo tợn định dắt mũi cả giới truyền thông của Phù thuỷ.

Số báo ngày 1 tháng Tư, phóng sự đặc biệt số ngày 8 tháng Tư có một số nội dung gây hiểu lầm.

Hợp đồng làm việc của phóng viên phụ trách bài viết đã hết hiệu lực từ ngày 1 tháng này, do đó, tuần san chúng tôi không đứng ra chịu bất cứ trách nhiệm nào.

[**Tham khảo Tư liệu 9** ^[*]]

[← Chương 5]

TƯ LIỆU 9

DIỄN ĐÀN TRỰC TUYẾN MAN-MALO

• TRANG CỦA MIDORIKAWA MASUMI ② •

man-malo

★ ★ ★ Hãy nhận tin nhắn mới từ GREEN RIVER đi nào

★ ★ ★

GREEN_RIVER

Tuần san Taiyo số 8/4 thật kinh khủng...

2:30 PM 1/4

NORI-MI

Tất cả đều là bịa đặt, tuyệt đối không được tin!

2:44 PM 1/4

GREEN_RIVER

TỐI: NORI-MI Tớ không còn lời nào để nói về chuyện bọn họ bịa đặt dựa trên “nụ cười bé Thiên”. Cậu cung cấp thông tin gì cho người ta vậy? Chuyện xấu hổ như mấy cái thú vui giường chiếu mà cậu cũng kể ra được.

3:05 PM 1/4

NORI-MI

Tớ viết ra “nụ cười bé Thiên” để chứng minh nhân cách thiện lương của cậu ấy, còn tớ tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không nhắc gì đến thú vui giường chiếu cả. Làm ơn, hãy tin tớ!

3:13 PM 1/4

GREEN_RIVER

TỐI: NORI-MI Tớ muốn tin cậu lầm chứ... Vậy cậu nghĩ việc bố cậu ấy quỳ rạp xuống xin lỗi cũng là bịa đặt sao?

3:20 PM 1/4

NORI-MI

Tớ nghĩ dù rác rưởi tới đâu, Tuần san Taiyo cũng không thể nào bịa chuyện 100% được. Nếu chỉ tới mức cúi đầu xin lỗi thôi thì cũng có thể lầm. Nếu vậy thì bé Thiên thực sự...

3:27 PM 1/4

GREEN_RIVER

TỐI: NORI-MI Đợi đã, tớ nhận ra một điều kì lạ lăm.

3:30 PM 1/4

GREEN_RIVER

Theo suy đoán của người hâm mộ Anh em Serizawa, trong trường hợp Shirono thực sự đã giết Miki Noriko, động cơ có thể là “bị Miki Noriko cướp mất Masaya”. Nhưng Tuần san Taiyo số 8/4, trang 282 có đăng tải bài báo về tình yêu nồng nhiệt giữa Masaya và người mẫu Kurosaki Yuri.

3:35 PM 1/4

GREEN_RIVER

Nếu bài báo này là sự thật, thì việc Miki Noriko hẹn hò với Masaya mới là chuyện bịa đặt, như vậy Shirono không có lí do gì để hận Miki Noriko cả.

3:40 PM 1/4

NORI-MI

Ra vậy!

3:45 PM 1/4

PIANO_HIME

Fansite^[*] đang nháo nhào nên không có thời gian rảnh chú tâm đến vụ Bạch Tuyết, nhưng vì suy luận của tôi đã bị bác bỏ, nên tôi sẽ nói lại ngắn gọn thôi. Chuyện giữa Masaya và Kurosaki Yuri, tuy đến cả những thành viên cốt cán trong fan club còn không ai biết, nhưng lại là sự thật.

4:50 PM 1/4

Ở thời điểm hiện tại, fan club nhận định do Miki Noriko và Kurosaki Yuki có dáng người và thần

PIANO_HIME

thái hao hao nhau, nên Miki đã bị lợi dụng như một kẻ thế thân. Do đó, Shirono và chúng tôi đều giống nhau, tưởng lầm người yêu của Masaya là Miki Noriko.

4:55 PM 1/4

PIANO_HIME

Như thế đã đủ động cơ giết người chưa?

5:00 PM 1/4

GREEN_RIVER

Đáng tiếc...

5:05 PM 1/4

KATSURA

Đây là blog của Shirono Miki à? "Cuộc sống tươi đẹp của nữ nhân viên văn phòng Bạch Tuyết". Đọc thì biết ai là thủ phạm ngay!

<http://sirayukihpl/blog/~>

5:18 PM 1/4

GREEN_RIVER

Không tin được.

5:25 PM 1/4

HOPE_TW

Bé Thiên đã ăn bánh. Còn để bụng chuyện ấm trà...

5:32 PM 1/4

NORI-MI

TỐI: NORI-MI Chưa xác minh được đây có phải là blog của bé Thiên không mà.

5:40 PM 1/4

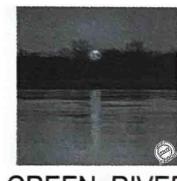
GREEN_RIVER

Đừng đóng vai bạn tốt nữa, không bao che cho nhau được nữa đâu.

5:45 PM 1/4

KATSURA

Mau mở thời sự ra mà xem đi. Người ta xác định được nghi phạm giết Miki Noriko rồi kia kia. Là Kanou Risako. Shirono Miki đã được chứng minh vô tội!

6:15 PM 1/4

Thành công rồi!!!!!!

6:20 PM 1/4

NORI-MI

Trang blog đó là của Kanou Risako sao? Làm việc ở công ty sản xuất Bạch Tuyết nên lấy tên là Bạch Tuyết thì tôi hiểu, nhưng con gái sao ai cũng thích làm công chúa thế.

6:27 PM 1/4

TỐI: KATSURA Những người chỉ thấy tò mò, hóng hớt làm vui như cậu, suốt đời này sẽ không

bao giờ hiểu được cảm xúc của nạn nhân, hung thủ và cả những người bị cuốn vào vụ án đâm.

6:40 PM 1/4

GREEN_RIVER

Đúng như những gì tôi tin tưởng, Shirono Miki không giết người. Tôi sẽ khiếu nại Tuần san Taiyo. Có ai đồng tình với tôi không? Cùng cố gắng nào!

7:00 PM 1/4

NORI-MI

Đương nhiên rồi! Hãy tuyên bố thắng lợi trước đã!

7:05 PM 1/4

HARUGOBAN

Không phải dân chuyên mà đấu đá với bên tuần san thì cũng chỉ như cọng cây ngọn cỏ thôi, thời gian và sức lực coi như muối bỏ biển hết. Sao không xử tội tên phóng viên viết bài láo ấy? Tên nó là Akahoshi Yuuji. Địa chỉ email là redstar@**.ne.jp. Điện thoại di động đây: 090-****-****. Nó nhát như thỏ đế, mọi người nhẹ tay thôi.

8:00 PM 1/4

HARIIGORAN

Hãy gửi khiếu nại tới cả Tuần san Eichi nữa, đá nó khỏi dự án “Điều đàn ông nghĩ, chỉ có nhiêu đây” sẽ khiến nó suy sụp hơn nhiều đấy. Mà, tài khoản man-malo SACO không phải là Kanou

Risako hay sao?

8:05 PM 1/4

TỐI: HARUGOBAN Cảm ơn bạn, thông tin quý giá quá.

8:10 PM 1/4

GREEN_RIVER

Vì Shirono Miki, người vô tội bị gài bẫy, mọi người cùng chiến đấu thôi!

8:15 PM 1/4

GREEN_RIVER

[Tham khảo Tư liệu 10^[*]]

[← Chương 5]

TƯ LIỆU 10

TRÍCH ĐOẠN “CUỘC SỐNG TƯƠI ĐẸP CỦA NỮ NHÂN VIÊN VĂN PHÒNG BẠCH TUYẾT”

• BLOG CỦA KANOU RISAKO •

man-malo.blog

CUỘC SỐNG TƯƠI ĐẸP CỦA NỮ NHÂN VIÊN VĂN PHÒNG BẠCH TUYẾT

được SHIRAYUKI

LỜI NGUYỀN 13.5 00:12

Tại sao bên cạnh mình lúc nào cũng có sự xuất hiện của
người phụ nữ đó?

Từ sáng sớm tới tối muộn, đôi mắt mình giống như mặt gương, không ngừng phản chiếu hình ảnh của cô ta.

... Gương kia ngự ở trên tường,
Thế gian ai đẹp được dường như ta?

Chắc chắn là mình bị mụ phù thuỷ độc ác ếm lời nguyền rồi.

Dù sao thì công việc cũng không liên quan tới gương mặt. Mình xuất sắc hơn cô ta gấp nhiều lần.

“Vì vậy, ngày mai hãy lại cố gắng nhé!”... sẽ là câu thần chú hoá giải lời nguyền.

Bình luận (0) Thích

CÔNG CHÚA 3.6 23:48

Lập blog với dự định viết thật nhiều những điều vui vẻ, vậy mà nơi này lại dần trở thành chỗ để mình giải toả căng thẳng. Lại stress nữa rồi. Sản phẩm được mọi người yêu thích nên công việc trở nên bận rộn, chẳng biết làm thế nào.

Hôm nay, mình đã rất bức mình với trưởng phòng.

Cái trò để Công chúa bưng trà mời đối tác quan trọng thật nhảm nhí.

Ông già khách hàng thì thích rồi, nhưng điều đó chỉ khiến mình muốn gào lên “Thế thì để Công chúa pha trà luôn đi!”

Mà không, phải nổi giận với Công chúa chứ. Lúc nào cũng đáp lại bằng giọng nói khó chịu “Tôi hiểu rồiii” với gương mặt thản nhiên.

Dạo gần đây, mình hay gọi cô ta là “Công chúa”, vì mình biết tài khoản man-malo của cô ta là “SHIRAYUKI-HIME”.

Tên blog của mình cũng là “Shirayuki”, nhưng mình không mặt dày tới mức thêm “hime^[*]” vào. Dù xinh đẹp đến đâu, tự gọi bản thân bằng cái tên như thế không phải là đồ ngốc sao? Mà đúng là ngốc thật.

Thế mà toàn thấy đi bối móc lối của người khác.

“Nếu muốn trở thành Công chúa Bạch Tuyết, thì hãy ăn trái táo độc và chết đi!” Kể ra mà nói được như thế, mình sẽ không cảm thấy cang thẳng một chút nào nữa.

Bình luận (0) Thích

KẺ TRỘM BÁNH NGỌT 10.9 00:04

Sáng nay, khi mình tới công ty, có một miếng bánh ngọt từ buổi tiệc sinh nhật còn sót lại trong tủ lạnh.

Mình đã định về thẳng nhà sau chuyến công tác kéo dài, thế mà lại có người để phần bánh cho mình chứ. Không những thế, bên cạnh miếng dâu còn có thêm dưa lưới và hạt dẻ nữa.

Chắc có ai đó vẫn nhớ rằng mình thích ăn hạt dẻ.

Mình vui lắm, chẳng chần chờ gì mà ăn luôn. Có tiếng người nói ở ngoài hành lang.

“oo ơiii, bánh sinh nhật hôm qua ở trong tủ lạnh ấy.”

Không phải của mình sao? Mình bất giác nhè miếng hạt dẻ ra, nhét đĩa vào tủ lạnh. Chạy thôi.

Mình không có ý xấu, chỉ là mình không biết vẫn còn người khác không tham gia bữa tiệc sinh nhật đó. Nhưng trong phòng loạn cào cào hết cả lên.

Mọi người bắt đầu truy tìm thủ phạm.

Mình đã tính nói xin lỗi rồi, nhưng có mỗi miếng bánh mà cứ làm quá lên như một lũ ngốc vậy.

Bình luận (0) Thích

BẠCH TUYẾT 2.12 22:38

Mình biết Bạch Tuyết của công ty là sản phẩm được ưa thích, nhưng mình vẫn bất ngờ khi nhìn thấy nó được đem đấu giá trên mạng.

10.000 yên một bánh? Mình có đang tỉnh táo không nhỉ? Thật không tin nổi vào mắt mình nữa mà.

Bình thường một bánh có giá 3.000 yên, mình mua thì chỉ mất 900 yên thôi.

Đàn bà con gái trên thế giới thích Bạch Tuyết thế cơ à? Chẳng hiểu sao mình lại thấy có lỗi vì hàng lúc nào cũng bán hết veo, dù chẳng phải tại mình.

Quả thực, Bạch Tuyết là sản phẩm rất tốt. Dùng xong da dẻ mướt mát, đông đến không biết hanh khô là gì. Mùa

đông năm nay lạnh cực kì, mình có thể tự tin giới thiệu cho người quen dùng thử rồi.

Nhưng chuyện này không thể tha thứ được.

“Cô biết Bạch Tuyết chứ?”

Đó là lời của công chúa.

... Gương kia ngự ở trên tường

Thế gian ai đẹp được dường như ta?

Dạ, đó là Công chúa Bạch Tuyết.

Mình có ngốc nghếch quá không?

Ngày mai đến phiên mình trực kho rồi. Ngủ sớm giữ sức
thôi.

Bình luận (0) Thích

THỦ PHẠM 24/2 01:55

“Thủ phạm bị lộ rồi nha.”

Hôm nay, Công chúa đã nói với mình như thế.

Khi mình hỏi “Chuyện gì cơ?” thì cô ta đáp “Không liên
quan tới em đâu” rồi đi đâu mất.

Mình vuốt vuốt ngực. Đã tới lúc rồi sao?

“Thủ phạm bị lộ rồi nha.”

Công chúa đã viết thế trên man-malo, giống như lúc ở
công ty, nhưng cô ta còn thêm vào thế này nữa.

*“Tiết lộ vào thời điểm nào bây giờ nhỉ? Làm luôn lúc này
mình cũng không được lợi gì. Công ty vẫn trọng bằng cấp.
Người tốt nghiệp đại học công lập như cô ta sẽ vượt mặt mình*

sớm thôi, dù không được việc làm. Không đời nào mình chịu để cô ta sai bảo đâu."

Có khi nào Công chúa đã nhận ra việc đó? Đúng là đồ hiếu thắng. Thảo nào cứ tự cao tự đại đi rêu rao đặt điều về mình trong công ty.

Nhưng giờ không phải lúc lan man về chuyện đó

"Nên lần này mình sẽ tố cáo. Kẻ trộm chính là cô ta."

Mình nhất định phải ngăn chặn chuyện này. Nhưng làm cách nào bây giờ?

Bình luận (0) Thích

CÔNG CHÚA BẠCH TUYẾT 8.3 03:57

Công chúa Bạch Tuyết đã không còn nữa.

Máu đỏ tươi là màu của táo. Lửa cháy rực cũng là màu của táo. Những trái táo lăn dưới đất ngập khu rừng.

Nhin thấy trái táo là mình sẽ nhận ra, rằng mình nhận cô ta tới nhường đó.

Nếu muốn bảo vệ bản thân, một trái táo là đủ rồi mà?

Nhưng không còn cách nào khác, mình là kẻ nhát gan.

Gương kia ngự ở trên tường, giờ ta nên làm thế nào đây?

Câu trả lời rất đơn giản, chỉ cần đọc thần chú thôi.

Cho tới khi điều đó trở thành hiện thực, mãi mãi, mãi mãi...

Mình rất yêu quý Công chúa Bạch Tuyết. Mình luôn nể phục Công chúa Bạch Tuyết. Mình luôn ngưỡng mộ Công

chúa Bạch Tuyết. Nếu mất đi Công chúa Bạch Tuyết, mình sẽ đau đớn như trái tim bị cắt ra thành trăm ngàn mảnh. Mình sẽ không bao giờ tha thứ cho Công chúa Bạch Tuyết vì đã cướp đi anh ấy.

Tâm lí vững vàng rồi. Giờ thì gọi cho Hoàng tử thôi.
Để Hoàng tử giải cứu Công chúa Bạch Tuyết này.

Bình luận (0) Thích

ĐIỄN GIẢI

- NAKAMURA YOSHIHIRO -

Thành thực mà nói, khi đề cập đến việc chuyển thể *Án mạng Bạch Tuyết* của nhà văn Minato Kanae, tôi đã cho rằng một người chỉ toàn quay những bộ phim hoàn toàn không liên quan đến trinh thám như mình không thể ngay lập tức mà có thể xoay chuyển đầu óc, thay đổi tư tưởng được. Ngay cả khi đọc nguyên tác, tôi cũng không thấy mình có tư duy trinh thám một chút nào.

Nhưng khi vừa gấp sách lại, tôi thực sự tin rằng “Mình có thể làm được”. Bản thân cuốn sách đã rất thú vị, nhưng tôi nghĩ mình dành niềm tin cho tác giả của nó còn nhiều hơn thế. Vượt qua chữ “hiểu”, cảm giác linh hôi một cách sâu sắc đã tạo ra niềm tin “có thể làm được”.

Bản thân trước đó chưa từng đọc một tác phẩm nào của nhà văn Minato, tôi chọn đại một cuốn sách khác và bắt đầu đọc, càng đọc tôi lại càng nhận ra mình quả thực có thể tin tưởng vào tác giả này.

“Ừm, viết ở đó à...” “Ồ, ở đó viết như thế à? Tôi thốt lên như thế không biết bao nhiêu lần. Những đoạn khiến tôi phải kêu lên đều viết về trạng thái cảm xúc của con người.

“Nếu có chuyện gì xảy ra, mình cũng sẽ trở nên như thế? Tôi thấu hiểu được tất cả những phân đoạn đã đem lại cho mình cảm giác như thế.

Tác phẩm của nhà văn Minato thường là sự kết hợp giữa lời chứng thực và độc thoại của rất nhiều nhân vật xung quanh, bao gồm cả hung thủ, nhưng tôi nghĩ *Án mạng Bạch Tuyết* đã mô tả nỗi sợ hãi về sự không chắc chắn trong độ xác thực của câu chuyện, thông tin từ người nào đó, và mức độ nguy hiểm khi không ý thức được về điều đó. Đó là chuyện rất bình thường, ai cũng có thể gây ra, không có gì đặc biệt cả. Sự thiếu nhận thức tạo ra thảm kịch truy đuổi một con người, thậm chí là án mạng. Tác giả đã mô tả cho chúng ta xem quá trình đó một cách xuất sắc bằng những lời khai thật giả lẫn lộn của từng người, từng người một.

Trong câu chuyện này, Akahoshi Yuuji - phóng viên săn tin của Tuần san Taiyo đã thu thập thông tin và tổng hợp lời khai từ đồng nghiệp, bạn bè thời thơ ấu và gia đình của Shirone Miki - nghi phạm trong vụ sát hại nữ nhân viên văn phòng Miki Noriko xinh đẹp, cũng là người đã biến mất ngay sau khi vụ án xảy ra. Điều đầu tiên khiến tôi thấy ấn tượng là tính hiện thực của việc “xuyên tạc sự thật” khi mỗi người được phỏng vấn.

Không rõ Akahoshi là người phỏng vấn kém, hay nghèo nàn trong cách tiếp nhận câu chuyện, mà anh ta không thể khai thác câu chuyện của đối phương một cách đầy đủ. Mỗi khi đối tượng phỏng vấn đặt câu hỏi để đào sâu về phản ứng của Akahoshi, anh ta sẽ bắt đầu lập lờ nói nước đôi về cả đống điều không rõ đúng sai, sau đó lần theo cách mà những câu chuyện được phát triển và phỏng đại, cùng thứ cảm xúc *déjà vu*^[*] “Có chuyện A, chuyện B như thế này, như thế kia”.

Bản thân tôi khi được phỏng vấn, đang nói chuyện với ai đó đột nhiên sẽ có những khoảnh khắc “A, mình bắt đầu lan man rồi”. Câu chuyện càng được mở rộng thì nội dung của nó càng xa rời sự thật. Các chương trình talk show hoặc tạp chí, tuần san thích những câu chuyện đã được phóng đại, sau khi biên tập, chỉnh sửa để thu hút nhiều người quan tâm, sự thật sẽ bị xoá bỏ. Điểm mấu chốt khi dựng phim chính là nắm bắt cảm giác *déjà vu* này.

Một vấn đề nữa là làm thế nào để có thể nổi bật được sự nồng cạn của nhân vật phóng viên Akahoshi Yuuji do diễn viên Ayano Gou đảm nhận. “Người gì mà hời hợt quá vậy? Đó là ấn tượng của tôi về Akahoshi khi đọc nguyên tác. Nếu là người có tinh thần, đạo đức làm nghề dù chỉ một chút, chắc chắn anh ta sẽ có lòng tự tôn với công việc của mình, và trong quá trình tìm hiểu vụ việc đã xảy ra trong thực tế, anh ta buộc phải đặt mình vào vị trí bị coi là thủ phạm của Shirone Miki, tưởng tượng những nỗi đau mà người phụ nữ ấy đã nếm trải. Tôi không cảm nhận được điều này từ nhân vật Akahoshi.

Nếu hỏi anh ta làm công việc đó vì cái gì, thì câu trả lời chỉ có thể là bản thân anh ta. Đây là những kẻ luôn đặt bản thân lên ưu tiên hàng đầu, và những kẻ như thế lại rất nhiều trong thời buổi này. Tôi ghét cay ghét đắng những kẻ đó. Đây cũng chính là kỹ năng khiến độc giả đồng cảm với nhân vật của nhà văn Minato.

Dù sao thì tôi cũng ghét những kẻ quá đề cao và thích khoe khoang về bản thân, kiểu “Tôi xuất hiện trong rạp phim này” hay “Tôi được đánh giá thế nào mới quan trọng, tác phẩm chỉ

đứng thứ hai thôi” chẳng hạn. Quan điểm của tôi là: “Tác phẩm mới là thứ quan trọng nhất bạn cần chuyên tâm, hãy tâm niệm như thế và làm việc đi”

Kể ra hơi xấu hổ, nhưng hồi còn làm trợ lý đạo diễn, tôi từng là người như thế. Tôi chỉ quan tâm đến việc mình có được đánh giá cao hay không, nên thực chất, tôi hiểu suy nghĩ của nhân vật Akahoshi như lòng bàn tay.

Thế nhưng chẳng mấy chốc, lòng ham muốn sự chú ý của tôi đã bị giáo viên, đạo diễn Sai Yoichi đập nát. Trên hiện trường, sự thèm khát hào quang hèn kém không thể tránh khỏi việc bị loại bỏ. Trước bất cứ tác phẩm hay công việc nào, điều tôi được dạy vô cùng kĩ lưỡng là với tư cách đạo diễn, điều đầu tiên tôi có thể nghĩ tới không phải bản thân mình, mà là những gì tôi có thể làm được. Nhờ đó, tôi mới cố gắng không trở thành người theo chủ nghĩa đề cao bản thân như Akahoshi.

Mặc dù thế, có thể nói xã hội trực tuyến như hiện nay đang sản sinh ra hàng loạt người như Akahoshi, chỉ tập trung vào cảm xúc của bản thân, không có khả năng quan tâm đến cảm xúc của người khác.

Điều tôi muốn chú trọng nhất trong quá trình dựng phim là cảm giác có được khi đọc xong nguyên tác lần đầu tiên. Nhà văn Minato đột ngột quăng cho người đọc câu chuyện, rồi từ đó truyền tải cách suy nghĩ và những diễn biến trong tương lai. Với tư cách là một độc giả, và lần này là người chuyển thể tác phẩm, tôi đã muốn thử suy nghĩ về những câu chuyện mà nhà văn Minato chưa đặt bút viết.

Rồi tôi tưởng tượng Akahoshi là người như thế nào. Trong quá trình đó, tôi chợt nảy ra những điều không nằm trong nguyên tác. Khi Akahoshi phỏng vấn Tanimura Yuuko, bạn cùng lớp của Shirono, Yuuko trong truyện đã nói với Akahoshi: “Con người ta chỉ nhìn thấy những thứ ở cách mắt mình 5 cm thôi.” Phải rồi, đúng là như vậy. Akahoshi đi phỏng vấn lấy tin về Shirono nhiều đến thế, mà vẫn không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì. Tôi tin rằng kể cả có mặt đối mặt trực tiếp với Shirono, có lẽ Akahoshi vẫn sẽ không hiểu được bản chất của cô ấy.

Khi tôi đem chuyện này nói với đội sản xuất, chúng tôi đã bàn luận về ý kiến cho rằng nếu gặp thật nhiều lần thì sẽ hiểu, nhưng tôi không nghĩ như vậy. Không hiểu sao tôi lại chẳng thể nhượng bộ trong vấn đề này. Khi dựng phim, tôi đã để cho Akahoshi và Shirono đi ngang qua nhau, nhưng Akahoshi vẫn không nhận ra cô ấy. Tôi muốn cho người xem thấy được bản chất nông cạn của con người, chỉ có thể nhìn thấy những thứ cách mắt mình 5 cm.

Còn một phân cảnh nữa không có trong nguyên tác đã được thêm vào mà tôi nghĩ những người đọc truyện, sau đó xem phim sẽ nhận ra. Đó là ở bối cảnh kết thúc bộ phim, khi Shirono Miki và Tanimura Yuuko – hai người bạn gọi nhau với cái tên “Anne” và “Diana” từ thời tiểu học - từ cánh cửa sổ của hai ngôi nhà cách nhau hàng trăm mét, vừa quơ tay trước ánh nến để ra hiệu, vừa gửi gắm tâm tư tình cảm đến đối phương trong suy nghĩ.

Khi đọc đến đoạn *Anne tóc đỏ dưới chái nhà xanh* trong quan hệ giữa Miki và Yuuko, suy nghĩ về năng lực tưởng tượng cũng như mối liên kết của con người, điều tôi muốn làm nổi bật chính là cảm giác về hướng nhìn của tác giả. Tôi cùng đội sản xuất đọc và học hỏi *Anne tóc đỏ dưới chái nhà xanh*, từ đó cho ra đời phân cảnh cuối này. Một cách chính xác, đây không phải phân cảnh không được nhắc tới trong truyện. Nói đó là phân cảnh bắt theo điểm nhìn cuối cùng của tác giả có lẽ hợp lí hơn.

Tôi sử dụng cảnh đó để làm nổi bật sự tương phản trong mối quan hệ thông qua những bài đăng trên Twitter, Facebook. Những cuộc trao đổi rầm rầm trên mạng có thật không? Người mình yêu mến thực sự đang dành sự quan tâm cho người khác sao? Mình có đang thản nhiên làm tổn thương, phản bội người khác để phóng đại sự thật hay không?

Đương nhiên, nguyên tác của nhà văn Minato không có bất cứ dòng chữ nào giống với những giáo điều bên trên. Ngược lại, tác giả còn thản nhiên vẽ ra mối quan hệ sát phạt nhau giữa người với người, cùng kết cục của những tin đồn mất kiểm soát. Chính vì thế mà nó mới đáng sợ. Trên xã hội trực tuyến, chương trình talk show, tuần san, tạp chí, hay bất cứ phương tiện gì tương tự, khắp nơi đều ngập tràn ác ý thiếu nhận thức như vậy.

Tôi không thể nói quá chi tiết vì e ngại làm lộ nội dung với những người bắt đầu đọc tác phẩm này từ phần diễn giải này, nhưng lí do lớn nhất khiến tôi muốn sở hữu quyền chuyển thể phim nằm ở sự bất ngờ về danh tính thủ phạm. Với những tác phẩm trinh thám thông thường, tới khoảng giữa truyện là

chúng ta đã có thể phác ra được nét chính về thủ phạm. Không phải tác phẩm nào cũng giữ được bí ẩn về thủ phạm đến cuối, nhưng *Án mạng Bạch Tuyết* là một trong số đó. Tôi thực sự không đoán ra được thủ phạm cho tới những dòng cuối cùng. Theo đánh giá của tôi, truyện đã thành công trong việc đem tới cảm giác run lên vì phấn khích khi chân tướng thủ phạm được tiết lộ.

Tôi rất hạnh phúc vì được dựng phim của cuốn tiểu thuyết mà mình có thể đồng cảm. Nói cách khác, tôi chưa từng đảm nhận tác phẩm nào mà mình không có sự kết nối trong cảm xúc. Không ai có thể cảm thấy hạnh phúc khi chuyển thể một tác phẩm mà bản thân không liên kết được với nguyên tác. Do đó, tôi nghĩ rằng tìm thấy tác phẩm của nhà văn Minato chính là vận may hiếm có trong cuộc đời làm phim của mình.

(Đạo diễn Nakamura Yoshihiro)

- * Ở đây chỉ trang mạng không chính thức và không do các bên liên quan tới trường học hoặc công ty quản lí, bao gồm các bình luận, đánh giá ác ý hoặc thông tin không được công khai.
- * Một trong ba phần thuộc cấu trúc của Sở giao dịch chứng khoán Tokyo. Các cổ phiếu niêm yết trên Sở giao dịch chứng khoán được chia thành ba phần: phần thứ nhất (các công ty lớn), phần thứ hai (các công ty vừa), phần “Mẹ” (các công ty mới bắt đầu tăng trưởng cao).
- * Marie Antoinette (1755 - 1793): Vương hậu Pháp, tại vị từ năm 1774 đến năm 1792.
- * Một trong những lâu đài đẹp nhất và lớn nhất châu Âu cũng như trên thế giới, được UNESCO đưa vào danh sách Di sản thế giới vào năm 1979.
- * “Select shop” hoặc “select store” là cụm từ tiếng Anh được người Nhật sử dụng để chỉ những cửa hàng bán lẻ kinh doanh các sản phẩm từ nhiều thương hiệu hoặc nhà sản xuất khác nhau, trong đó có quần áo.
- * Đậu phụ chiên giòn của Nhật là món đậu phụ bọc bột khoai tây chiên giòn chan nước sốt, có thể ăn kèm hành lá, củ cải nạo và cá ngừ khô bào mỏng.
- * Tương tự món đậu phụ chiên giòn, chỉ khác đậu phụ ở đây không được làm từ đậu nành, mà từ bột vừng, bột sắn dây và nước.
- * Món bánh kem hạt dẻ có xuất xứ từ Pháp, với phần kem phía trên được phun thành hình sợi vắt ngang, như hình dáng ngọn núi phủ tuyết.

- * Tên gọi chung cho các loại đồ ngọt truyền thống của Nhật Bản, thường được dùng cùng với trà. Wagashi thường được làm từ các nguyên liệu thực vật.
- * Bánh nếp nhân đậu đỏ nghiền có đường, bên ngoài có lớp bột áo đậu nành phủ kín, thường được người Nhật ăn vào mùa thu.
- * Một loại hình quảng cáo bằng hình ảnh được phát sóng trên hệ thống truyền hình.
- * Các vật phẩm được kinh doanh bằng hình ảnh của nghệ sĩ, thần tượng.
- * *Vụ án kì lạ về bác sĩ Jekyll và gã Hyde* (nguyên tác: *The Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde*) là một tác phẩm của Robert Louis Stevenson xuất bản năm 1886. Truyện kể về một luật sư ở London điều tra về sự hiện diện kì lạ giữa người bạn cũ Henry Jekyll và tên khốn Edward Hyde, mà thực chất cả hai lại chỉ là một người. Cụm từ “Bác sĩ Jekyll và gã Hyde” đã trở thành cụm từ đồng nghĩa với khái niệm một người đa nhân cách.
- * Một món ăn truyền thống của người Nhật, có hình thức khá giống với món lẩu nhưng cách chế biến nguyên liệu lại tương tự món hầm. Nguyên liệu thường thấy là củ cải trắng, trứng gà, đậu phụ, các loại chả cá... được ninh nhiều giờ trong nước dùng.
- * Osechi (hay Osechi-ryouri) là bữa ăn mừng năm mới ở Nhật Bản, gồm rất nhiều món ăn được bày biện bắt mắt trong hộp tráp, mỗi món đều có ý nghĩa cầu phúc và điềm lành.
- * Một trong hai bảng chữ cái biểu âm cơ bản của người Nhật, khác với Kanji (chữ Hán) dùng để biểu ý.
- * Các loại hải sản nhỏ, thịt hoặc rong biển được ninh nhừ trong nước tương.

- * Đậu phụ ướp lạnh (hiyayakko) là món ăn thường được người Nhật dùng vào mùa hè, với những món ăn kèm như hành lá, cá ngừ bào khô, mù tạt, sốt mận, gừng xay... và chấm với xì dầu.
- * Súp hèm rượu (kasujiru) được làm từ bã rượu sake lên men nấu cùng các loại rau củ, cá hồi hoặc thịt heo, miso và rượu sake tùy ý
- * Giai đoạn tương ứng với thời gian tại vị của Thiên hoàng Chiêu Hoà Nhật Bản, từ ngày 25/12/1926 đến 7/1/1989.
- * *Anne tóc đỏ dưới chái nhà xanh* (*Anne of Green Gables*) là tiểu thuyết xuất bản năm 1908 của nhà văn người Canada L. M. Montgomery, và là tập đầu của loạt truyện gồm tám tập. Truyện kể về cô bé Anne Shirley mồ côi, có mái tóc đỏ, tâm hồn mơ mộng và hay gây ra rắc rối.
- * Dưa chuột muối (shibazuke) của Nhật là loại dưa chua đặc sản của Kyoto, được làm từ dưa chuột, cà tím, lá chua, gừng và ngâm trong giấm mận, sau khi muối xong món có màu tím tía.
- * Sốt mơ khô (bainiku) là một loại bột nghiền đặc sệt làm từ thịt quả mơ đã được phơi khô, thường được dùng làm gia vị ăn kèm các món khác như cơm nắm, mì xào, thịt gà xiên nướng,...
- * Giải bóng đá vô địch quốc gia Nhật Bản.
- * Ở Nhật Bản, cụm từ “nhạc nhẹ” được sử dụng để chỉ tất cả các dòng nhạc phổ biến trừ nhạc cổ điển.
- * Các từ trong tiếng Nhật khi biến âm sẽ được gọi là âm đục. Âm đục của “ho” trong tiếng Nhật là “bo”.
- * Từ chỉ hiện tượng những người tự giam mình trong căn phòng đơn lẻ, không tham gia vào đời sống xã hội và gia đình từ sáu tháng trở lên.

- * “Shirayuki” trong tiếng Nhật có nghĩa là “tuyết trắng”. Tên của công chúa Bạch Tuyết trong tiếng Nhật cũng là “Shirayuki”.
- * Tako trong tiếng Nhật có nghĩa là “con bạch tuộc”, đôi khi được sử dụng như tiếng lóng để chửi người khác ngu ngốc.
- * Chữ Hán của chữ “yuu” trong tên của Yuuko là 夕, có cách viết gần giống với chữ “ta” trong bảng chữ cái Katakana: 夕.
- * H là viết tắt của “Hard”, có nghĩa là cứng. Bút chì loại H còn được gọi là bút chì cứng, nét nhạt và mảnh.
- * “Ecchi có cách phát âm giống với chữ H trong tiếng Nhật, mang nghĩa “biến thái”, “háo sắc”...
- * Một loại kẹo cứng truyền thống của Nhật Bản, được sản xuất bởi công ty kẹo Sakuma. Kẹo có hương trái cây tự nhiên, thường được đựng trong hộp thiếc đặc trưng.
- * *Daddy-Long-Legs*: Tiểu thuyết xuất bản năm 1912 của Jean Webster (1876 - 1916).
- * *A Little Princess*: Tiểu thuyết xuất bản năm 1905 của Frances Hodgson Burnett (1849-1924).
- * *The Adventures of Tom Sawyer*: Tiểu thuyết xuất bản năm 1876 của Mark Twain (1835-1910).
- * Truyện tranh hướng tới độc giả là nam giới vị thành niên.
- * Truyện tranh hướng tới độc giả là nữ giới vị thành niên.
- * Từ để chỉ những hộp cơm được trang trí theo hình các nhân vật, con vật, hình ảnh dễ thương.
- * Tổng số lần in lại báo mỗi khi có tin tức mới cập nhật. “13” tức là tờ báo đã được in lại 13 lần trước khi bán ra cho người đọc.
- * Trang web do một hoặc nhiều cá nhân đứng ra thành lập, dùng để đăng tải thông tin hoặc trao đổi giữa cộng đồng fan với

nhau về nghệ sĩ mà họ yêu mến.

* “Công chúa” trong tiếng Nhật. Cả cụm từ “Shirayuki-hime” có nghĩa là “Công chúa Bạch Tuyết”.

* Cảm giác bản thân đã từng trải qua một kinh nghiệm, sự việc nào đó, trong khi thực sự mới chỉ là lần đầu.